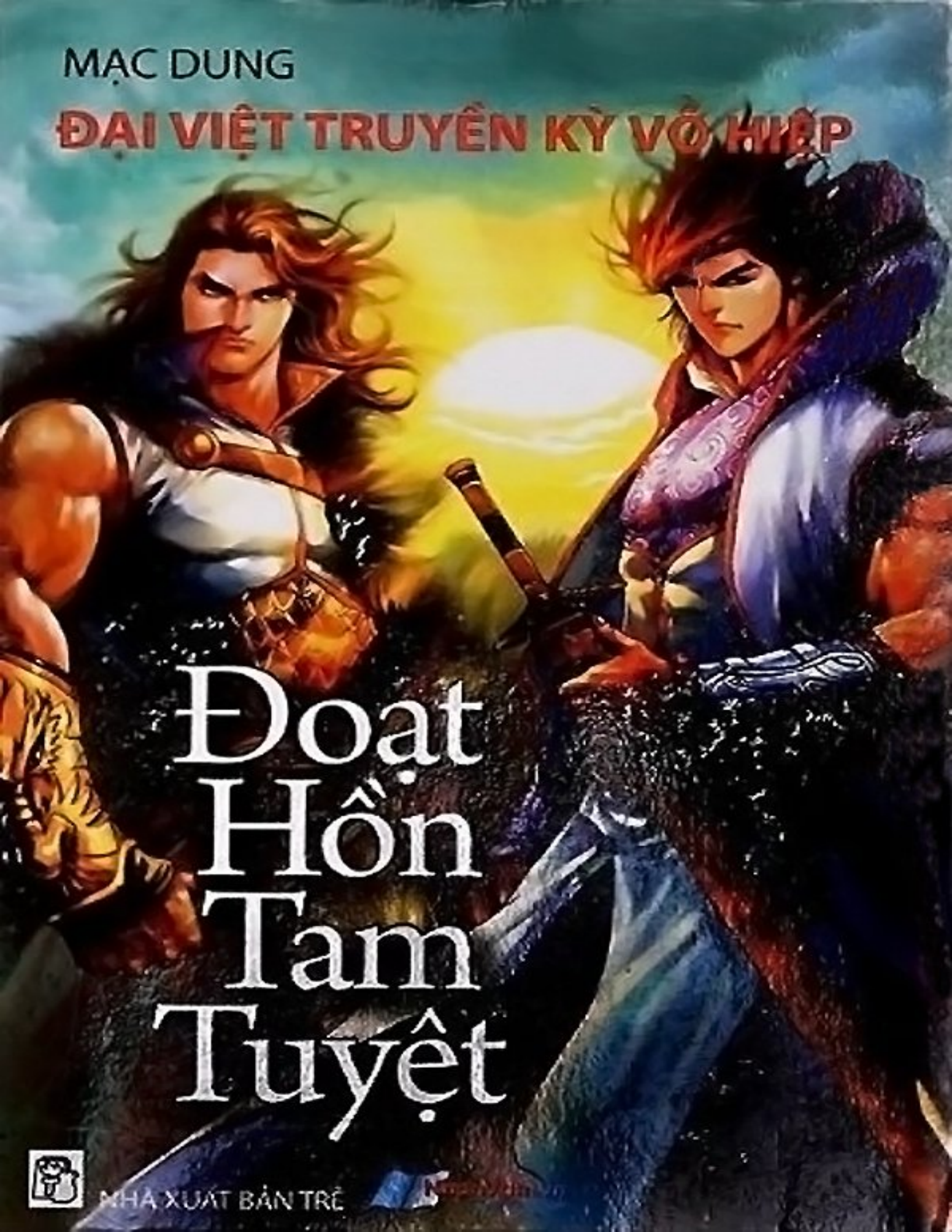

MẠC DUNG

ĐẠI VIỆT TRUYỀN KỲ VÔ HIỆP

Đoạt Hồn Tam Tuyệt

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Đoạt Hồn Tam Tuyệt Tập 3

Tác giả: Mạc Dung

Nhà xuất bản Trẻ

—★—

Nguồn: tangthuvien.vn

—★—

dtv-ebook.com

CHƯƠNG 41: ĐÔI ĐƯỜNG VẸN MỘT

Tàn Khất nhìn theo bóng người vừa phi hành mất dạng, buột miệng thở dài. Lão đã phán đoán được người đó là ai, trước khi Cao Phong và Trương Chí kịp phản ứng.

Kẻ ấy chính là Hắc Phong Tiểu Hiệp Lý Bằng. Vì nóng lòng muốn cứu Triệu Ngọc Linh, hắn đã ra tay cướp Long Quân thần kiếm. Thật ra Lý Bằng đang lâm vào hoàn cảnh mấy ai có thể hiểu cho. Hắn vốn là người rất hết lòng vì bằng hữu, nay thấy Triệu Ngọc Linh lâm vào hiểm cảnh thì không thể khoanh tay đứng nhìn. Nếu dùng kiếm để đổi lấy tính mạng Triệu Ngọc Linh, là đặt võ lâm châu thổ vào tình thế cực kỳ hung hiểm trước mưu đồ hùng bá của Bích Huyết Ma Cung. Còn như lấy đại cục làm trọng, Lý Bằng đành phó mặc sinh mạng Triệu Ngọc Linh vào tay Bạch Y Song Yêu. Dù chọn cách nào đi nữa cũng là quá khó với Lý Bằng. Hắn loay hoay mãi mà vẫn không sao tìm được cách nào vẹn cả đôi đường. Cuối cùng Lý Bằng đành phải hành động theo cảm tính. Tức là chọn cách của riêng mình: Cứu Triệu Ngọc Linh trước, rồi mới nghĩ đến việc đoạt lại thanh kiếm. Và muốn như vậy, hắn buộc phải cướp lấy kiếm mà không cần một lời giải trình trước Cao Phong. Theo hắn, làm như vậy có khả năng mọi

người sẽ không đồng ý, rất dễ dẫn đến cảnh huynh đệ tương tàn...

Thật ra dù chọn cách nào thì trách nhiệm Lý Bằng giờ đây đã nhân đôi. Cứu người đã khó, hướng chỉ cùng một lúc hấn phải thực hiện cho được hai việc: Người và kiếm đều phải an toàn trở về. Và nếu như không làm trót lọt hai việc này trước lúc diễn biến có thể xấu hơn, thì hấn còn mặt mũi nào gặp lại Triệu lão anh hùng cùng các bằng hữu của mình...

Tàn Khất là người lão luyện nên biết hết những toan tính, khổ tâm của Lý Bằng. Lão biết, hấn làm như vậy cũng là vạn bất đắc dĩ, chứ thật tâm không muốn làm thương tổn đến ai. Nghĩ lại, lão cười thầm trong bụng. Giờ đây Hắc Phong Tiểu Hiệp đã có một trợ thủ đắc lực luôn luôn cận kề. Kế khích tướng của lão đã đẩy Trương Chí làm kẻ giữ kiếm, không cho bất kỳ ai mang nó ra khỏi châu thổ.

Trương Chí khi biết Lý Bằng đã lấy Long Quân thần kiếm liền chau mày:

- Hấn làm như thế để làm gì? Không phải chúng ta đã thỏa thuận với nhau về việc thanh kiếm rồi ư? Hấn nóng nảy như vậy biết đâu lại làm hỏng mất việc. Bạch Y Song Yêu vốn rất tinh ma, hấn đơn thân đi gặp chúng, chỉ sợ chưa được việc đã mạng vong.

Cao Phong thở dài nói:

- Nếu là người, cũng không thể làm khác hơn! Lý Bằng và Ngọc Linh cô nương từ lâu đã là hảo bằng hữu của nhau. Mà đã như vậy, hẳn không nôn nóng sao được...

Lão ăn mày cười rồi nói với Trương Chí:

- Bây giờ người còn ở đó nói. Ta và người đánh cuộc với nhau những gì, có nhớ không? Người còn không mau theo hẳn thì chờ đến bao giờ .

- Ta không quên lời nói của mình. Chỉ mong lão cũng giữ đúng lời hứa lúc này...

Gã nói đến đây, người đã mất dạng. Cao Phong và Tàn Khất đều giật mình la lên:

- Người phải nói cho chúng ta biết, cỗ xe đen hiện đang ở đâu đã chứ?

Tiếng Trương Chí từ xa vọng đến:

- Hẻm núi phía bắc. Tại nhà một nông phu. Lấy xe trả ba lượng bạc...

Tàn Khất vừa nghe đã rên rỉ:

- Chúng ta trúng kế hẳn rồi! Bỗng dưng phải mất ba lượng bạc để lấy xe cho gã. Thời buổi người khôn của khó, ba lượng bạc đâu phải dễ tìm.

Cao Phong cười lớn:

- Lão hãy để sau này gặp lại, tính luôn lời lãi. Từ đây đến lúc đó, biết đâu lại đi xin được lắm tiền, chuộc xe cho hấn mấy lần cũng không sao...

Tàn Khất biết Cao Phong cố tình trêu mình nên nổi giận quát:

- Người có ngân lượng thì bỏ ra chuộc xe cho hấn. Còn ta thân đã già, làm gì có lắm tiền để phung phí. Cái đó còn gọi là hết lòng vì bằng hữu...

Lão mới nói đến đây Cao Phong đã chạy đi mất. Tàn Khất vừa thở dài muốn đứng dậy thì chủ quán đã bước tới gần.

- Thực khách vui lòng thanh toán tiền. Tất cả ba quan tiền...

Lão ăn mày trừng mắt nhìn lão chủ:

- Người đòi tiền lộn người rồi! Cái gã ngồi kia mới là người phải thanh toán. Chúng ta chỉ là khách mời mà thôi.

Lão chủ bước lại gần người mà Tàn Khất vừa chỉ. Lão nói gì đó với người khách rồi quay sang lão ăn mày. Nhưng than ôi! Cái bàn giờ đây không còn một bóng ai...

Cao Phong vừa chạy đi một đoạn đã nghe tiếng lão ăn mày la oai oái:

- Tên tiểu quỷ trời đánh! Hôm nay ngươi dám chơi cho ta “ngồi đồng” ư? Cả cái gã đánh xe chết tiệt cũng là tên “lừa đảo”. Đã nói bao ăn một bữa miễn phí mà bỏ đi hết ráo, báo hại lão già ta phải chạy bỏ hết hơi tai.

Cao Phong không nhịn được, cười lên ha hả:

- Lão nói tên đánh xe “lừa đảo”, nhưng bản thân mới chính là “tổ sư” kia! Không phải lão chủ quán đã bị một cú lừa nhớ đời đó ư?

Lão ăn mày quát lớn:

- Các ngươi ăn xong đều bỏ chạy hết. Không lẽ lão già ta không có chân, ở lại chịu báng thay cho người. Có sự nơi bọn tiểu quỷ, sao ta phải tốn tiền lãng xẹt vậy...?

Cao Phong vừa nói vừa cười, nhưng chân lại không dừng bước. Hắn rất nóng vội muốn tìm ngay Bạch Vân Tiên Tử để tránh những điều không hay xảy ra. Trong lòng hắn nghĩ, lão ăn mày tuy bề ngoài ăn nói ồn ào, nhưng trong bụng lại là kẻ tốt, không bao giờ để trong lòng những chuyện nhỏ nhặt. Lão nói đó rồi sẽ quên hết sạch ngay, như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Vậy hiện tại hắn và lão nên nhanh chân tìm cho ra cỗ xe, để nhanh chóng lên đường tìm Lâm Gia Hân trước khi Phi Tin môn lần ra hành tung.

Theo lời chỉ dẫn của Trương Chí, hai người cuối cùng đã tìm ra căn nhà hai vợ chồng nông phu cất giữ cỗ xe. Lúc lấy xe

nhìn nét mặt Tàn Khất, Cao Phong không nhìn được cười. Lão ăn mày thật xót xa khi đưa ra ba lượng bạc. Đời lão chưa có sự kiện nào lại bi đát như hôm nay, vừa mất cửa, vừa phải chạy quit nợ. Bây giờ còn một việc mà lão vẫn ngay ngáy trong lòng: lời nói với Trương Chí và Cao Phong chẳng qua là nói bừa lúc thất ngất. Hiện tại lão chưa nghĩ ra cách nào tìm cho được Bạch Vân Tiên Tử. Trong lòng Tàn Khất hiểu, nếu nói ra điều này Cao Phong lập tức nổi giận. Còn như Trương Chí mà biết... không chừng gã xé xác lão ra mất...

Lần đầu tiên Cao Phong mục kích cỗ hắc xa. Nó đúng là nổi ám ảnh của người trong giang hồ. Bề ngoài cỗ xe được bao bọc bởi da loài hải ngưu, trông rất chắc chắn đúng như lời Lâm Gia Hân. Nhưng màu đen cổ hắc xa gây nên một cảm giác bất an cho người nhìn. Nó như chứa đựng sự chết chóc và lạnh lùng đến tàn nhẫn. Một phương tiện như thế, do một cô gái tuyệt sắc sử dụng thì đúng là không tin được. Nó như sự đối nghịch giữ hai thái cực không thể nào trộn lẫn vào nhau. Và nếu chỉ nghe nói, rất ít người sẽ tin vào điều này trước khi được tận mắt chứng kiến.

Hai con hắc mã kéo xe lâu ngày nên quen thói nhau. Bọn chúng thấy người lạ liền chồm vó hí lên điếc cả tai. Kỳ lạ một điều là, tuy ở đây đã hai ngày mà vợ chồng nông phu vẫn không thể tháo dây cương cho chúng được. Đối với hai con ngựa hình như chỉ có chủ nhân của chúng mới có thể chạm tay vào. Cao Phong thử đưa tay lại gần làm quen nhưng vô

hiệu. Hai con hắc mã vẫn lắc đầu và nhảy dựng lên như mắc phong.

Tàn Khất đứng cạnh bên thấy thế liền cười trêu Cao Phong:

- Bọn trẻ các người thật thiếu kinh nghiệm cuộc sống. Ngựa giỏi hay chúng. Lạ hơi làm sao đến gần nó được.

Cao Phong ngẫm nghĩ thấy lão nói đúng nhưng vẫn cương cầu:

- Lão nói hay thế! Sao không khuất phục chúng thử xem...

Lão ăn mày nheo mắt nhìn Cao Phong, cười ruồi:

- Người muốn học hỏi chứ gì? Được, ta biểu diễn cho người xem.

Nói xong lão chui tuột vào cỗ xe. Mất một lúc lâu Tàn Khất mới nhảy ra ngoài.

Vừa nhìn thấy lão, Cao Phong kinh hãi la lên:

- Lão không định giả dạng Trương Chí đó chứ? Sao bỗng dừng lại mặc y phục của gã...

Lão ăn mày cười lên thích thú:

- Rồi người xem. Hai con ngựa nhất định sẽ nghe theo ý ta.

Quả nhiên khi Tàn Khất nắm lấy dây cương, hai con hắc mã đứng yên như vừa thấy người quen cũ. Lão ăn mày dương dương tự đắc trước nét mặt sùng sờ của Cao Phong.

- Như thế mới xứng danh Vô Thư Tú Sĩ chứ “lị” ...!

Rong ruổi trên một cỗ xe, đi khắp nơi mấy ai không ao ước. Lão ăn mày vừa dương dương tự đắc đã nghe Cao Phong lên tiếng:

- Lão có tài điều khiển ngựa nên làm người đánh xe. Còn ta thô dụng đành phải làm khách uống rượu thưởng ngoạn vậy!

Nghe hần nói, Tàn Khất chỉ còn biết thở dài vì sự thua thiệt của mình. Nếu biết vậy lão cần chi phải phô phang tài nghệ để chuốt lấy thiệt thòi cho bản thân...

Cao Phong nói xong, hí hửng chui vào xe lấy bầu rượu cầm nơi tay, trông vẻ đắc ý vô cùng. Hần cố tình trêu ghẹo lão ăn mày cho lộn gan một phen, bỏ thói từ nay không tranh làm kẻ cả.

Tuy vậy, xe đi một đoạn hần đã ném bầu rượu sang Tàn Khất.

- Lão thấm giọng để đi đường xa không khát khô cổ. Ta phải ngủ một chốc đây.

Lão ăn mày quát luôn:

- Người ngủ thì cứ ngủ! Đừng lái nhái mãi, ta cho xe đi xuống vực hổng hết luôn đại sự ...

- Ấy, ấy... Lão đừng nổi nóng. Ta chỉ đùa một chút thôi mà!

Cỗ xe theo sự điều khiển của Tàn Khất hướng ra quan ngoại thẳng tiến. Đến chiều hai người bắt đầu đi xuyên qua một hẻm núi. Đường gập ghềnh rất khó đi nên thỉnh thoảng cỗ xe phải dừng lại, chờ người thông lộ. Những lúc như thế này Cao Phong lại nhảy xuống dọn dẹp chướng vật, cho cỗ xe tiếp tục lăn bánh. Buổi tối, hấn và Tàn Khất ngủ trong xe, tránh được lam sơn chướng khí ngập tràn trong núi. Chỉ tội hai con ngựa không có chỗ tốt tránh được gió núi, sương sa. Thỉnh thoảng trong đêm bọn chúng lại hí lên inh ỏi. Cao Phong cho là bình thường nên không để ý. Riêng Tàn Khất biết tính loài ngựa nên rất cảnh giác. Lão khẽ nói với Cao Phong:

- Người nên cảnh giác xung quanh. Đi trên cỗ xe này là cái đích cho Phi Tin môn theo dấu đó. Không phải người nói, bọn chúng rất muốn bắt Bạch Vân Tiên Tử đó sao?

Lời nói lão ăn mày khiến Cao Phong bừng tỉnh. Hấn quên một điều, nếu đi tìm Lâm Gia Hân bằng cỗ xe đen, Phi Tin môn sẽ bám theo là tất nhiên. Nhưng nếu bọn chúng gây náo loạn trên giang hồ thì cơ may Bạch Vân Tiên Tử tìm đến cũng lớn hơn... Nghĩ đến đây hấn lại mừng thầm trong lòng vì sự hạnh ngộ sắp đến. Kẻ địch và hồng nhan tri kỷ, bây giờ

ai hẳn cũng muốn gặp. Bởi chuyến đi quan ngoại lần này nhất định hẳn phải thành công.

Nhưng sự luận đoán của lão ăn mày không phải lúc nào cũng đúng. Hai người có một buổi tối bình lặng không bóng dáng kẻ thù. Tinh thần cả hai đều căng thẳng nên giấc ngủ rất uể oải. Sáng ngày lão ăn mày than thở:

- Tình hình này nếu kéo dài, khi bọn chúng đến đây không đánh cũng thắng. Bởi lúc đó lão già ta hết xí quách rồi.

Cao Phong cười và nhìn Tàn Khất.

- Lão không phải lo! Nếu bọn chúng chờ đợi cơ hội, cũng phải thức canh chúng ta hết cả hơi. Lúc giao chiến chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu?

- Ta không biết bọn chúng như thế nào. Chỉ biết xương cốt trong người như rệu rã vì sương rừng gió núi. Sau chuyến đi này chắc lão ăn mày ta từ già giang hồ luôn...

- Lão không cần phải bi quan. Lúc nào có chỗ bán hàng quán, ta thết lão vài món ngon, gọi là bồi bổ sức khỏe. Lúc no ấm biết đâu hùng khí cao chất ngất, lại trở thành Vô Thư Tú Sĩ của thuở nào.

Tàn Khất nghe đến đây liền cười híp mắt.

- Ta đùa với ngươi tí thôi. Người ta nói gừng càng già càng cay mà...

Hai người đi thêm nửa ngày mà vẫn chưa ra quan lộ. Chỉ thấy trước mắt núi tiếp núi như không bao giờ dứt.

Chiều hôm ấy Tàn Khất bỗng nhiên vui vẻ khác thường. Trong lòng lão như có việc gì rất tâm đắc mà không sao nói được. Cao Phong nhìn, không biết Tàn Khất định giờ trò gì. Hắn và lão gần nhau lâu ngày nên rất rõ tâm ý của nhau. Bình thường lão ăn mày hay gây chú ý người khác bằng những thủ thuật rất khôi hài. Người không tinh ý rất dễ xa vào cơ mưu tinh quái nơi lão...

Hai người đang rình miếng với nhau bỗng nghe tiếng xe ngựa vang đến. Tàn Khất thôi cười khi trông thấy cỗ xe. Lão nhìn nó rồi nhìn lại chiếc xe của mình: Sao giống nhau quá vậy! Hai cỗ xe đều có màu đen như nhau. Phu xa hai bên đều có y phục đen với chiếc nón rộng vành che kín.

Cao Phong đã thấy điều khác lạ. Hắn suy nghĩ khá lâu cũng không hiểu việc gì đang diễn ra. Không lẽ trên giang hồ có người chung ý nghĩ với hắn và Tàn Khất, lấy cỗ xe dẫn dụ Bạch Vân Tiên Tử ra mặt.

Khi hai cỗ xe đi ngang qua nhau thì đột ngột đôi bên cùng dừng lại. Lúc này nhìn lão ăn mày giống Trương Chí lắm. Lão ra vẻ lạnh nhạt như người đánh xe, thần khí bất lộ như kẻ chết. Bên kia tên đánh xe cũng chẳng khác. Gã vẫn lạnh lùng mặc dù sự việc kỳ lạ đang diễn ra.

Trong cỗ xe đen bỗng có giọng nói dịu dàng vang lên:

- Trên đời có kẻ nhàn rồi muốn giả danh bản tiên tử ư?

Vừa nghe âm điệu người nói, Cao Phong bỗng giật mình. Giọng nói này nghe quen lắm nhưng không phải là Bạch Vân Tiên Tử. Vậy thì ai đang ngồi trong cỗ xe ấy hí lộng quý thần?

Có tiếng nói lạnh lùng vang lên làm Cao Phong ngẩn người ra. Lần này hẳn phải bái phục Tàn Khất bởi cách nói giống y gã họ Trương.

- Câu hỏi này phải để ta nói. Các người dụng cỗ hắc xa có ý muốn trêu chọc ta chăng?

Tiếng cười lạnh lạnh lại vang lên bên núi vắng.

- Bạch Vân Tiên Tử chỉ có một, không thể nói là giả danh được. Người nói ta giả danh thì hãy gọi chủ nhân ra mặt thử xem.

Tàn Khất hừ lạnh:

- Thân phận tôn quý của chủ nhân không thể để bọn phàm phu tục tử thấy được. Các người khôn hồn thì rút đi. Đừng để ta nổi nóng lúc ấy hối sẽ không kịp.

Cao Phong ngồi trong xe muốn bật cười lớn khi nghe lão ăn mày lý sự với nữ nhân. Bình nhật lão rất tinh quái, hôm nay thử xem tài ứng phó với người ngoài như thế nào.

Nữ nhân trong cỗ xe lại cười vang vang:

- Người dọa ta đấy ư? Người giang hồ không mấy kẻ có khẩu khí như vậy. Nếu cao hứng xin mời sang đây để đàm đạo đôi lời...

Lời cuối của cô gái ra vẻ lẳng lơ như gọi mời kẻ hữu tình. Âm thanh lại cực kỳ quyến rũ khiến khó có nam nhân nào cưỡng được. Cao Phong cười thầm khi nghĩ đến lão ăn mày. Lão già này đâu còn hùng kiện như lúc trai tráng đương niên. Dĩ nhiên lời nói như mật ngọt không thể lọt được tai lão.

- Người là hồ ly tinh hay sao mà gọi mời nam nhi sang hú hí. Ta có chỗ của ta, mắc mớ chi tuân theo ý người.

Tiếng cười nắc nẻ lại nổi lên:

- Người sợ ta ư? Như thế làm sao lấy được mạng người. Giang hồ vốn hiểm ác, những kẻ nhút nhát không nên lao vào. Ta thấy người nên quay xe trở về nhà là tốt nhất đó...

Tàn Khất cười lớn:

- Người nói ta mới lên ba hay sao vậy. Cỗ xe này tung hoành giang hồ bấy lâu, có chỗ nào là không đến được. Bây giờ vì một lời nói ta lại lùi bước ư? Nếu người cho mình đích thật là Bạch Vân Tiên Tử thì hãy trở tài ra xem. Hỏa Vân thần

công không thể nói là làm được. Người có thể giả, nhưng công phu che giấu sao được trước kẻ bàng quan.

Tên đánh xe bên kia bỗng nhiên lên tiếng:

- Người muốn thử Hỏa Vân Thần Công thì hơi khoe khoang rồi đó. Hãy để ta thay mặt chủ nhân giáo huấn ngươi một bài học nhớ đời.

Nói xong gã lập tức vung roi đánh sang. Chiêu thức của gã rất độc hiểm, đều nhằm những huyết vị chết trên người Tàn Khất mà điểm.

Lão ăn mày cười ngất. Tiếng cười chưa dứt đã nghe gã đánh xe la lên. Chiếc roi trên tay gã đã bị Tàn Khất đoạt mất từ lúc nào...

Tiếng cô gái lại vang lên:

- Thân thủ thật phi thường. Khâm phục... Khâm phục...

Lão ăn mày khoái chí cười lớn:

- Thường thôi! Thường thôi... Đó là ta còn muốn giữ lại cái mạng cho hần. Nếu không... nếu không...

Lão chợt im bặt khi thấy có điều bất thường đang diễn ra. Từ trong cỗ xe bỗng xông ra một luồng khói xanh sẫm hướng vào Tàn Khất. Luồng khói rất dị kỳ, nó quyện lại với nhau

như những sợi lụa mỏng gắn chặt vào nhau. Biết nguy Tàn Khất lập tức quát lớn:

- Người sử độc ư?

Lão vừa dứt lời liền phất nhanh tay áo. Công lực lão ăn mày rất thâm hậu, tay áo vừa phất ra kinh lực đã nổi lên như bão. Luồng khói xanh chưa đến được người lão đã bị cuốn bay đi trong tích tắc.

Cao Phong ngồi trong xe nhưng vẫn biết rõ tình hình bên ngoài. Khi Tàn Khất hét lên hắn chợt nhớ đến một việc liên biến sắc mặt.

- Người là Ngọc Diện Yêu Hồ, Yến Thanh?

Cô gái thẳng thốt la lên:

- Người là ai? Sao lại biết ta...

Cao Phong thấy không cần phải giấu mình nữa nên vén tấm màn cửa ra.

- Là người quen cũ đây mà. Không ngờ mạng người cũng lớn, trúng độc của Phi Tin môn mà vẫn bình an vô sự.

Vừa nhìn thấy Cao Phong, cô gái chợt chấn động tinh thần. Nàng ta bất ngờ nên cứ ấp úng mãi.

- Người... người...

Tàn Khất kinh ngạc nhìn Cao Phong và cô gái. Thái độ cô gái gây chú ý cho lão bởi sự xúc động hiện lên trên gương mặt. Động thái này không phải sự đối địch mà là sự mong đợi của nữ nhi dành cho nam nhân. Tên tiểu tử này nhất định đã gây đào hoa nghiệp chướng cho nữ nhi rồi đây...

- Ngươi vẫn bình... bình an...

- Đúng là ta vẫn chưa chết nên mới đến đòi nợ. Ngươi thông đồng với Phi Tin môn muốn hãm hại ta và Đinh Túc lão quái. Cũng may trời cao có mắt, kẻ hại người lại bị người hại...

Cô gái ấp úng một lúc mới lên tiếng:

- Ta không hại ngươi. Ngày ấy, nếu ta muốn giết ngươi thì không ai có thể ngăn được. Lúc ấy ta chỉ muốn lấy số ngân lượng của lão già họ Trịnh nên sử độc rất nhẹ. Chất độc ấy vốn không giết được người...

Cao Phong cười ha hả:

- Vậy là ta phải cảm ơn ngươi sao? Các ngươi thông đồng với nhau nhưng tâm tư lại bất định, tự hại lẫn nhau. Vì vậy ta mới có thời cơ thoát nạn...

Yến Thanh ra dáng rất đau khổ:

- Ta thật tâm không muốn hại ngươi. Lúc gặp nhau trong cánh rừng, nhìn ngươi đánh nhau với bọn cướp để cố cứu ta.

Thật tình ta rất cảm động. Bởi xưa nay chưa từng có ai vì ta mà hành động như vậy. Nếu như ta cố ý hại người thì Âm Ty độc... Âm Ty độc...

Tàn Khất nghe đến đây liền kinh hãi.

- Người biết sử Âm Ty độc ư?

Cao Phong nhìn lão ăn mày than:

- Lão không biết oai danh Ngọc Diện Yêu Hồ sao? Thật người đúng của đó! Lão phải cẩn thận cái mạng để còn ăn cơm đời...

Yến Thanh đã bước xuống xe. Lúc này trông nàng ta, ai cũng ngỡ người ra. Hôm gặp Cao Phong, nàng hóa trang thành thôn nữ nên dáng dấp tầm thường. Bây giờ khi xiêm y đúng mực, quả là tranh quốc sắc thiên hương khó ai bì kịp. Lờn đồn cho rằng Ngọc Diện Yêu Hồ có tài giữ gìn nhan sắc quả thật không ngoa. Nhìn nàng không ai nghĩ tuổi tác đã vượt quá mười tám đôi mươi...

Tàn Khất bỗng bật cười:

- Con tiểu nha đầu này mà là Ngọc Diện Yêu Hồ ư? Người có nhầm không đó? Trông ả ta, chỉ có thể là cháu của Ngọc Diện Yêu Hồ mà thôi! Này tiểu nha đầu, lão ăn mày ta nói có đúng không?

Yến Thanh mỉm một nụ cười chết cả hồn người.

Tiếng thở thê mon man trong gió nhẹ:

- Lão nói đúng! Ta là đồ tôn của Ngọc Diện Yêu Hồ, tên gọi Yến Thanh. Năm xưa, ngoại tổ quá nổi danh nên những người kế thừa trong gia tộc đều lấy Ngọc Diện Yêu Hồ làm ngoại hiệu. Chính việc này trở thành truyền thuyết ly kỳ về một nhân vật không mấy người hiểu được. Vốn dĩ ngoại tổ không phải là người thích hành ác, chỉ tại giang hồ không biết nguyên nhân nên gán cho danh hiệu Ngọc Diện Yêu Hồ. Thật ra làm một mỹ nhân không hẳn là điều sung sướng, việc này chỉ khiến nhiều gã nam nhân đem lòng luyến ái, rồi sinh ra việc muốn chiếm đoạt. Trên đời có nhiều chuyện mà con người nhận định chính tà không giống nhau. Khi tuổi tác lớn dần, ngoại tổ cảm thấy dửng dưng với mọi việc nên không cần phải đánh chính về tên hiệu của mình. Cũng giống như những cao thủ trong chính đạo, ai lại đi biện minh với người đời: Ta chính là một kẻ tiểu nhân...

Cao Phong nghe đến đây liền cười nhạt:

- Người đang cố biện minh cho hành động thông đồng với Phi Tin môn chứ gì?

Yến Thanh buồn bã nhìn hẳn:

- Ta cần chi phải biện minh. Vốn dĩ huynh và ta không biết nhau nên cần chi tính đến nhân nghĩa. Người trong giang hồ miệng nói nghĩa nhân nhưng bản thân lại hành động vì lợi

ích. Vậy tà ma ngoại đạo như ta có nên hành động ngược lại không?

Câu hỏi của Yến Thanh khiến Cao Phong không thể trả lời được. Một khi đã là bằng hữu người ta hay lấy lễ đãi nhân. Còn nếu không quen biết thì sao? Không phải bạn, thì bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành kẻ thù. Và như vậy sự nhìn nhận chỉ theo tình huống thuận hoặc nghịch mà thôi. Nếu đối phương thỏa thuận là bạn, ngược lại chính là kẻ thù...

Lời nói Ngọc Diện Yêu Hồ lại vang lên:

- Lúc đầu Phi Tinh môn muốn ta hạ độc huynh và Đinh Túc lão nhân. Giết người để được lợi thì “tà ma ngoại đạo” đâu cần phải từ chối. Nhưng khi đối diện với huynh ta lại mềm lòng. Mềm lòng vì sự xả thân vô tư lự của kẻ chính nhân quân tử, thấy nghĩa là làm... Hành vi của huynh khác với kẻ khác, khi họ đắn đo suy tính thiệt hơn rồi mới hành động. Chính điều này khiến ta để huynh sống...

Cao Phong nhớ đến chuyện xảy ra nên bật cười:

- Nhưng kết quả lại tẻ vô cùng. Chẳng những người không được lợi mà suýt bỏ mạng dưới tay bọn chúng.

Ánh mắt Ngọc Diện Yêu Hồ sáng quắc:

- Chính điều này khiến ta đi trên cỗ xe đen. Nghe nói Phi Tinh môn rất muốn có Bạch Vân Tiên Tử, ta đi trên cỗ xe chính là

muốn gặp chúng để thanh toán mỗi hận trong lòng...

Tàn Khất nghe đến đây liền cười lên:

- Người không sợ lão già họ Trịnh ư?

- Sao ta phải sợ lão?

- Người cho mình có khả năng đấu với Trịnh lão yêu thì hơi quá rồi đó. Trong võ lâm hiện nay muốn tìm người làm được điều ấy thật hiếm. Chỉ sợ người chưa đạt được sở nguyện đã vong mạng dưới tay người.

Tiếng nói Ngọc Diện Yêu Hồ trở nên lạnh lẽo như băng:

- Ta không đòi được nợ thì hỏng mất danh tiếng Ngọc Diện Yêu Hồ. Những kẻ buông lời bất tín không nên sống trên đời, di hại cho người.

Nghe Ngọc Diện Yêu Hồ nói vậy, Cao Phong chợt thấy động tâm lo cho ả. Hắn thấy mình nên nói những việc đã chứng kiến cho nàng ta nghe.

- Người chưa thấy qua võ công của Trịnh Quang Nguyên thì không nên làm càn. Thanh Bích cương khí khi đã đạt đến chỗ ảo diệu thì thật khó có ai phá được. Trên võ lâm hiện nay chỉ có Hỏa Vân thần công mới khả dĩ khắc chế được lão. Người đi như thế này, không khác chi nạp mạng cho người.

Yến Thanh nói như rít lên:

- Ta thật sự không thể bỏ qua chuyện này...

Tàn Khất nghe vậy, chột lên tiếng:

- Tiểu nha đầu thật quá bướng bỉnh! Tuổi người còn trẻ, còn phải lấy chồng để sinh con đẻ cái. Ai đời thấy chết mà còn cố lao vào. Lão già ta mặc kệ giang hồ gọi người là gì, hôm nay nói ra một chuyện có lợi cả đôi bên...

Cao Phong ngắt lời Tàn Khất:

- Lão lại nghĩ ra việc trời đánh gì nữa đây?...

- Ta muốn ả vào cỗ xe này mà ngồi. Ở đời muốn gạt người phải có thật có giả. Người không phải thật, thì ít ra cỗ xe cũng không là giả mới dẫn dụ bọn chúng xuất đầu lộ diện được.

CHƯƠNG 42: GIAI NHÂN LUY ANH HÙNG

Cao Phong nghe Tàn Khất nói, cho là phải. Dù sao hai cỗ xe đen cùng hành tẩu giang hồ cũng khiến thiên hạ nghi ngờ. Như vậy cũng không phải là thượng sách trong kế dẫn dụ kẻ địch xuất hiện. Nhưng có một điều hắc cảm thấy bất an trong lòng. Đi với một mỹ nhân sắc nước hương trời, lại biết sử độc vào loại bậc nhất trong thiên hạ, không biết có phải là cách lựa chọn khôn ngoan?

Tàn Khất vẫn tỉnh như không, trước kế sách mà mình nghĩ ra. Lão ăn mày không chút e dè vì sự có mặt của Ngọc Diện Yêu Hồ, một nhân vật ai nghe thấy cũng giật mình kinh sợ...

Yến Thanh cho gã đánh xe ra đi. Bây giờ không cần đến gã nữa, vì đã có lão ăn mày thay cho vị trí này.

Nhưng Cao Phong lại thấy bất tiện. Hắc không thể ngồi cùng xe với cô gái đáng sợ mà ai ai cũng cố tránh. Nhưng nếu không ngồi cùng nàng thì hắc phải làm gì trong kế hoạch tai hại của lão ăn mày. Nghĩ đến đây hắc đâm ra bực tức cái lão già chết tiệt khéo bày trò...

Tiếng Yến Thanh vang lên:

- Huynh không định vào xe ư?

Vừa hỏi, nàng đã chột hiều.

- Huynh còn lo sợ lòng dạ yêu nữ của ta chứ gì. Mọi người không cần phải thế! Nếu ta thật tâm muốn hại chết, cả hai đâu còn sống đến giờ này.

Câu nói làm Cao Phong bất giác lạnh cả người. Nhưng Tàn Khất lại cười lớn:

- Hắn còn húy kỵ cũng không có gì lạ. Nhưng ta lại nghĩ khác, giết bọn ta giờ này đâu có lợi gì cho người. Ngược lại, khi chúng ta chung một con thuyền biết đâu việc thu thập bọn Phi Tin môn đồ vất vả hơn.

Cao Phong thấy từ chối không được đành nhảy vào xe ngồi chung với Ngọc Diện Yêu Hồ. Trong xe rất hẹp, chỉ vừa đủ hai người ngồi. Mùi hương từ người mỹ nhân phảng phất trong gió khiến Cao Phong bất giác băng khuâng trong lòng. Nếu như người ngồi cạnh hắn là Lâm Gia Hân thì hay biết mấy! Lúc ấy cảm giác tất nhiên lại khác. Không như bây giờ, hắn phải đực người giống mộc nhân trước ánh mắt long lanh của cô gái sắc nước khuynh thành.

- Huynh vẫn còn lo sợ khi ngồi cạnh ta ư?

Cao Phong không nén được đành phải nói thật:

- Ngồi cạnh người mà không biết sợ thì oai danh Ngọc Diện Yêu Hồ đâu được vang lừng trong võ lâm.

Hắn nói mà mắt không rời khỏi Yến Thanh.

Ngọc Diện Yêu Hồ bỗng cười lớn:

- Những gì giang hồ đồn đại không phải lúc nào cũng đúng. Ngày xưa ngoại tổ của muội vì bị nam nhân quấy rối nên bất đắc dĩ phải hạ độc...

Cao Phong cắt ngang lời nói của Yến Thanh:

- Hạ độc là thủ đoạn không minh bạch trong võ lâm giang hồ...

- Đúng vậy! Nhưng huynh cứ nghĩ mà xem, đã là nữ nhi thì chân yếu tay mềm. Nếu như võ công không bằng người, ngoài cách sử độc thì còn lựa chọn nào khác. Chẳng lẽ cứ mặc các gã nam nhân thỏa tình sàm sỡ...

Cao Phong nhìn thẳng vào ánh mắt cô gái một lúc rồi hỏi:

- Nhưng có việc người không thể nào bào chữa. Cái chết hai vị tiền chương môn phái Nam Hà và Đông Sơn huyền môn là do Ngọc Diện Yêu Hồ gây ra. Điều đó ai ai cũng biết...

Yến Thanh bỗng cười lớn khi nghe Cao Phong nhắc đến chuyện xưa.

- Hai người đó thân là chưởng môn một phái, nhưng hành động lại không phải kẻ anh hùng. Năm xưa cả hai đều say mê sắc đẹp của ngoại tổ, rồi sinh tà tâm. Bất luận lúc ấy ngoại tổ ngả theo người nào cũng chuốt lấy oán hận của kẻ kia. Để thoát khỏi tình cảnh khó xử, ngoại tổ buộc phải sử dụng cách dùng võ học để phân định hơn thua. Không ngờ hai người ấy đều ngấm ngầm nuôi ý định đả bại nhau, trong lúc đấu võ đã lén tẩm chất độc vào binh khí. Đó chính là nguyên nhân gây ra cái chết Đàm Hùng, chưởng môn Nam Hà năm xưa...

Cao Phong vẫn không chịu bỏ qua cho Yến Thanh:

- Nhưng chất độc hại chết Đàm Hùng chính là Âm Ty, một loại độc chỉ Ngọc Diện Yêu Hồ mới có.

Yến Thanh thở dài:

- Nam nữ qua lại với nhau thường không phân biệt được ranh giới. Lúc đầu ai cũng cho là hảo bằng hữu nên lui tới rất tự nhiên. Đàm Hùng được Âm Ty độc từ ngoại tổ... cũng không có gì lạ...

- Nhưng sau cái chết Đàm Hùng, Ngô Khởi cũng qua đời là vì có gì?

- Lão ta chết vì sai lầm tình cảm. Cả hai lúc còn sống đều bức ép Ngọc Diện Yêu Hồ phải chung sống với mình. Họ chỉ biết tranh giành với nhau mà không cần tìm hiểu ngoại tổ thật sự

thích ai. Sau cái chết Đàm Hùng, ngoại tổ nói ra suy nghĩ của mình cho Ngô Khởi hay. Thì ra lâu nay bà chỉ coi hai người như tri kỷ, thực chất chưa hề yêu thương người nào. Quá phần uất Ngô Khởi đã...

Cao Phong lắc đầu quay đi:

- Ta hiểu rồi! Lão ta không cam tâm nên bức hại Ngọc Diện Yêu Hồ. Vì vậy nên chết bởi chất độc nổi tiếng của ngoại tổ người...

- Đúng vậy! Kỳ thực người mà ngoại tổ ta ngày đêm thầm yêu trộm nhớ chính là... là...

- Là ai?

- Tam Tuyệt Túy Tiên Bạch Đầu Ông.

Cao Phong vừa nghe qua liền giật mình kinh hãi.

- Là ông ta ư?

Yến Thanh buồn bã nói:

- Tình cảm vốn rất khó nói. Trong khi rất nhiều hào kiệt anh hùng đem lòng luyến ái, ngoại tổ vẫn không đoái hoài, nhưng lại phải lòng một người tối ngày chỉ biết say sưa. Nghe nói Bạch Đầu Ông tỉnh chưa được ba canh giờ đã say, thì trong mắt còn biết đến mỹ nhân nào nữa. Nói không

chùng đôi mắt lão đã mù màu nên chẳng thể nhận định nữ nhi qua sắc diện...

Cao Phong bức bối gất lớn:

- Người nói sai rồi! Túy Tiên không thể say được...

Yến Thanh ngạc nhiên nhìn hắn:

- Lão không say mà đứng trước tình cảm người con gái sắc nước hương trời vẫn tỉnh như không... thì có mắt cũng như mù... Ta nói không phải sao?

Cao Phong định nói điều gì nhưng lại thôi. Hắn cố lấy giọng bình tĩnh nói với Yến Thanh:

- Ngoại tổ ngươi phải làm sao trong nghịch cảnh trái ngang như vậy?

Yến Thanh bỗng phần nộ:

- Còn làm sao được nữa! Từ đó võ lâm xuất hiện cái tên Ngọc Diện Yêu Hồ gây khiếp hãi bao người... Như vậy ngươi chưa hài lòng hay sao?

Cao Phong chợt hiểu ra mọi lẽ. Nhưng khi nhìn Yến Thanh hắn không sao đề nén được suy nghĩ của mình.

- Thế còn thân mẫu ngươi là do đâu... do đâu...

Hắn còn đang lúng túng chưa biết phải nói sao, đã nghe giọng nói dịu dàng vang lên:

- Bao năm tháng theo đuổi mỗi tình tuyệt vọng, ngoại tử tưởng cuộc đời như đã hết thì một việc xảy ra không biết là nên vui hay buồn... Người say rồi cũng có ngày tỉnh... Chính phút giây tỉnh táo hiếm hoi của Túy Tiên đã tạo ra dòng máu truyền đời đến ta...

Cao Phong giật nảy cả người lên:

- Thế ra... thế ra... thân mẫu ngươi là huyết thống của Tam Tuyệt Túy Tiên...

- Đúng vậy! Nhưng đáng buồn nhất là ngoại tử... Sau cuộc tình ngắn ngủi đó, Tam Tuyệt Túy Tiên biệt tích giang hồ, để lại thiên thu tình hận cho Ngọc Diện Yêu Hồ với ác danh đến tận hôm nay...

Ngả người vào thành xe Cao Phong mông lung nghĩ ngợi. Như vậy Túy Tiên đã vô tình gây hại cho võ lâm bởi tính khí bất thường của mình. Suốt ngày túy lúy, đến lúc chung sống với nữ nhân chỉ trong khoảnh khắc, liệu Bạch Đầu Ông có nhớ đến người tình trong một thoáng tỉnh cơn say. Và còn nữa, ông ta làm sao hiểu được đoán tình ngắn ngủi đó đã cho ra đời một giọt máu... Nhưng mãi mãi đứa con ấy không biết mặt thân phụ mình...

Tiếng Yến Thanh vang lên như cơn gió nhẹ:

- Sự chờ đợi và nỗi thất vọng khiến cô gái tuyệt mỹ trở nên độc ác lúc nào không ai biết... Người ta nói Ngọc Diện Yêu Hồ rất thích nam nhân. Kỳ thực ngoại tử lại oán hận nam nhân hơn bất cứ thứ gì... Nhất là những phường háo sắc, thấy gái tơ cứ hao hao đôi mắt dục tình. Nhưng thiên hạ đâu thiếu kẻ như Đàm Hùng và Ngô Khởi...

Cao Phong chợt thở dài:

- Nhưng mọi việc đã trôi vào quên lãng. Người và thân mẫu của mình không nên kéo dài sự sống cho Ngọc Diện Yêu Hồ, khiến cho giang hồ nghĩ rằng Ngọc Diện Yêu Hồ đích thật vẫn tồn tại trong võ lâm...

- Là nữ nhi mới thông cảm cho nhau! Bài học trong quá khứ khiến ta cũng cảm hận. Cho đến lúc gặp... huynh... suy nghĩ trong ta mới nguôi ngoai đôi chút...

Cao Phong nghe đến đây liền bật cười thành tiếng:

- Ta có gì hay mà cảm được lòng thù hận trong người. Ta... ta cũng giống như Túy Tiên... suốt ngày chỉ biết uống rượu. May mắn cho ta là... không xảy ra có sự đáng buồn như Bạch Đầu Ông.

Yến Thanh liếc ánh mắt như hồ thu nhìn hấn:

- Ít ra huynh tỉnh... nhiều hơn say. Nếu không... nếu không...

Cao Phong hỏi vội:

- Nếu không sẽ như thế nào?

- Ta đã cho huynh ném qua Âm Ty độc rồi...

Cao Phong chợt rùng mình kinh hãi. Hắn đã thấy qua sắc diện những kẻ trúng độc Âm Ty. Cái chết diễn ra rất nhanh mà không thể dùng chân lực bản thân khống chế được. Như thế mới gọi là Ngọc Diện Yêu Hồ, danh bất hư truyền...

Mãi nghĩ ngợi, đến khi quay đầu nhìn sang Yến Thanh, hắn chợt bắt gặp ánh mắt dịu dàng đang nhìn mình. Ánh mắt cô gái khiến Cao Phong chợt dạ. Trong đầu hắn như thấy chuyện xưa diễn lại với những hình ảnh rất sống động mà không sao xóa đi được.

Bên ngoài lão ăn mày vẫn đánh cỗ xe chậm chạp lăn bánh. Tàn Khất nghe câu chuyện khi được khi mất nhưng vẫn không quan tâm. Chuyện trước mắt khiến lão đau đầu là làm cách gì tìm cho ra Bạch Vân Tiên Tử, hơi sức đâu để ý chuyện người khác.

Yến Thanh trầm ngâm một lúc lâu rồi hỏi Cao Phong:

- Huynh ra quan ngoại để làm gì?

Cao Phong cười nói:

- Đi tìm bằng hữu và có một số việc cần giải quyết...

- Những chuyện ấy nhất định có liên quan đến Phi Tin môn?

Cao Phong gật đầu nhưng không nói.

Cỗ xe bỗng nhiên dừng lại. Bên ngoài tiếng Tàn Khất vang lên:

- Bằng hữu là ai, sao bỗng nhiên chặn lối? Chúng ta đều là người trong võ lâm, nước sông vốn không phạm nước giếng, không nên gây khó dễ cho nhau.

Rừng cây bỗng xao động khi có tiếng cười nổi lên:

- Ta vốn không ngăn cản các hạ, chỉ muốn người ngồi trong xe mà thôi. Nghe nói Bạch Vân Tiên Tử sắc nước hơn người, kẻ như ta cũng muốn thưởng thức qua cho biết...

Cao Phong nghe đến đây liền liếc nhìn Yến Thanh. Mặt nàng bỗng nhiên bừng đỏ, không biết là do hổ thẹn hay tức giận. Hắn định lên tiếng trêu chọc thì sắc mặt bỗng nhiên thay đổi. Thấy thần sắc khác lạ nơi Cao Phong, Yến Thanh cũng bắt đầu chú ý. Bên ngoài không chỉ có một người. Rất nhiều bước chân đang tiến dần đến cỗ xe. Tiếng lão ăn mày cười vang vang:

- Rừng không mông quạnh phút chốc hóa ra nhộn nhịp. Các người thật sự đang muốn gì?

Giọng nói một người trả lời lão:

- Mục đích không khác nhau. Chúng ta muốn có Bạch Vân Tiên Tử.

Tàn Khất bỗng đánh giọng:

- Các người đường đường là nam tử lại đi bức hại nữ nhân ư? Chuyện này thật đáng chê cười!

- Người cứ việc cười cho thỏa thích. Bởi một lúc nữa sẽ không còn cơ hội thực hiện. Chúng ta từ trung nguyên sang đây rất vất vả, nếu không toại nguyện hóa ra uổng phí một chuyến đi.

Lão ăn mày quát lớn:

- Khẩu khí rất lớn. Hãy báo danh tính đi.

- Người cần chi phải biết. Nếu khôn hồn hãy bước đi ngay, kéo ta nổi giận thì hối không còn kịp.

Bên ngoài nhiều tiếng ngân nga phát ra. Cao Phong suy đoán bọn chúng đã rút binh khí và đang vây quanh cỗ xe. Tình huống này hẳn không thể ra mặt, cỗ xe đen vốn là vật sở hữu của Bạch Vân Tiên Tử, nếu lộ diện thì có sự hỏng bét.

Cao Phong còn đang do dự, đã nghe câu nói châm chọc của lão ăn mày vang lên:

- Chồn bày cáo lữ các người ý đông cậy thế. Muốn làm gì hãy thử qua, xem lão tử ta có sợ không. Nếu như ta có chau mày thì không đáng là hảo hán châu thổ...

Lão vừa nói đến đây đã nghe kiếm phong rít lên. Cao Phong biết có ít nhất ba mũi kiếm đang hướng vào Tàn Khất với khí thế rất hung tợn. Tàn Khất đã xuất chiêu. Tiếng mộc bổng rít lên trên không rất mãnh liệt, tương đấu với đối thủ không chút nhân nhượng. Những người đánh với lão ăn mày có võ công rất cao. Đấu pháp bọn chúng sử dụng rất tinh tế với ý đồ bức ép lão rời khỏi cỗ xe. Hai bên đấu với nhau khoảng mười lăm chiêu thì có người phóng kiếm vào trong xe. Cao Phong ngồi ngay cạnh cửa nên vừa nghe kiếm phong đã lường trước tình thế. Hắn xuất cầm nã chộp vào huyết nội quan đối thủ. Chiêu này hắn sử dụng rất nhanh và huyền ảo. Kẻ địch bị khuất tầm nhìn nên vừa nghe tiếng gió đã thấy huyết đạo tê buốt, binh khí liền bị Cao Phong đoạt mất. Nhưng lập tức có hai mũi kiếm khác phóng vào mạng sườn hắn. Yến Thanh thấy nguy vừa định xuất thủ thì kiếm trong tay Cao Phong đã phóng ra. Hắn không trông thấy người, chỉ ước lượng vị trí đối thủ mà ra chiêu, nhưng lại rất xảo diệu. Bên ngoài có hai tiếng hét thất thanh vang lên, rồi tiếng binh khí rơi xuống đất đánh “choeng” một cái.

Có tiếng chửi rủa vang lên:

- Mẹ nó! Con tiện nhân này rất lợi hại. Muốn không chế được ả không phải dễ đâu.

Lại có tiếng quát lớn:

- Các người hãy để cho ta.

Lời nói chưa dứt đã nghe chuông phong rít lên hướng vào cổ Nhật Dịch. Người ra chiêu là một lão già mặc trường bào đen, nét mặt thâm trầm như kẻ chết. Lão đánh chuông này rất mạnh, nếu đối thủ không đỡ chuông thì cổ xe tất chẳng toàn vẹn. Không ngờ chuông pháp như đánh vào chỗ trống, chẳng có trở lực nào ngăn chặn mà kinh lực tiêu ma mất tăm khiến lão rất kinh hãi.

Đánh một chiêu không thành công, lão già quát lớn rồi song chuông đồng đẩy ra. Kinh lực lúc này như di sơn phá thạch, đi thẳng về phía cổ hắc xa. Nhìn sức mạnh của nó so với cổ xe như bèo trôi trước sóng dữ, không thể nào ngăn chặn được. Nhưng việc kỳ lạ cứ tiếp tục diễn ra. Chuông phong lão già khi chạm vào cổ xe như gặp phải ma lực kỳ lạ, phút chốc biến mất như một nắm cát ném vào biển khơi.

Tàn Khất nhìn sắc mặt kinh dị của bọn người lạ, cười lớn:

- Các người đã nếm được sự lợi hại, còn chưa chịu bước đi. Chẳng lẽ đường vào địa ngục bỗng chốc hóa thiên đường...

Lão vừa nói đến đây đã nghe kinh phong rít lên. Lần này đích đến của nó là lão ăn mày. Tàn Khất nghe kinh lực chột kinh hãi. Lão biết lần này người ra chiêu nhất định là một cao thủ tuyệt đỉnh. Áp lực chuông thế như thái sơn, trong khoảnh khắc vây lấy lão không để lộ bất cứ sơ hở nào. Trong lúc cấp bách Tàn Khất đành cử chuông lên đỡ lấy. Chuông lực hai bên vừa chạm nhau lão ăn mày liền phi người rồi

khỏi cỗ xe. Chân khí trong người lão nhộn nhạo gây khó chịu vô cùng. Trong thảng thốt Tàn Khất kinh hãi nghĩ: Đây là công phu của trung nguyên. Võ lâm châu thổ không thể nào có loại chương pháp kỳ dị như thế!

Lúc Tàn Khất rời khỏi cỗ xe cũng là lúc nhiều thanh kiếm tấn công vào trong. Thì ra chương lực vừa rời là nhằm bức bách lão ăn mày rời khỏi ghế. Chỉ có như vậy bọn chúng mới có thể vây bủa tứ phương, nhằm bắt cho được người ngồi trong xe.

Yến Thanh ngồi trong xe cũng kinh hãi. Nàng đâu ngờ vừa đóng vai người khác đã chuốt lấy nguy nan trùng trùng. Những kẻ bên ngoài đều là cao thủ thượng thặng, nếu đơn đả độc đấu nàng chưa chắc là đối thủ của bọn chúng. Huống chi... Trong đầu Yến Thanh bùng lên một ý nghĩ nhưng nàng vội gạt nó qua. Nếu như nàng sử dụng độc thì khác chi nói với bọn chúng người ngồi trong xe chỉ là Bạch Vân Tiên Tử giả danh. Nhưng... trước cảnh thập tử nhất sinh, nếu không thi thố sở trường tính mạng sẽ nguy mất...

Trong lúc Yến Thanh còn đang lúng túng chưa biết phải xử trí ra sao thì những mũi kiếm đã đâm đến. Cao Phong xuất kiếm cực kỳ tinh tuyệt. Kiếm trong tay hắn bỗng tỏa ra như hoa sen đua nở, trong chốc lát những mũi kiếm đều bị phong tỏa, không sao chạm vào hai người được. Yến Thanh vừa định thở phào chợt nghe kinh lực rít trên đỉnh đầu. Nhưng Cao Phong chỉ cười nói:

- Chúng đánh như thế không ăn thua.

Quả nhiên kinh lực vừa chạm vào mũi xe đã vang lên như tiếng trống. Yến Thanh ngạc nhiên nhìn Cao Phong, chỉ thấy hần mỉm cười.

- Cổ hắc xa này được làm bằng da hải ngư, những binh khí bình thường khó lòng tổn hại được. Huống chi kẻ địch sử dụng chân khí thì không có cơ may phá hủy được nó...

Bên ngoài tiếng cười Tàn Khất vang lên. Tiếp theo có nhiều tiếng hét thất thanh.

- Bạch Hạc Tâm Châu!

Tiếng binh khí loảng xoảng rơi trên đất xen lẫn tiếng quát tháo ầm ĩ. Trận thế địch nhân chốc lát bị phá vỡ bởi lối đánh kỳ ảo của lão ăn mày. Bọn chúng không thể ngờ tên đánh xe ngây ngô, tầm thường, lại có thể xuất ra một tuyệt kỹ làm khiếp đảm bao người.

Cao Phong nghe tiếng la hét cũng thở dài:

- Không ngờ lão già này lại biết Bạch Hạc Tâm Châu. Ngày mới biết lão, có khi ta bị công phu này khống chế cũng không chừng...

Sau một lúc huyền não, bên ngoài trở nên vắng lặng lạ thường. Tiếng Tàn Khất vang vang:

- Lũ chuột nhắt chạy hết rồi! Các người có thể thở rồi đó...

Yên Thanh chau mày nói:

- Dễ thường bọn ta lại nín thở bấy lâu ư? Lão hãy lo thân già của mình thiếu dưỡng khí, khi ấu đả với người đi...

Tàn Khất cười lớn:

- Không lo! Không lo! Người già vốn ít phí phạm, ngay cả hơi thở cũng thế. Và lại ta đã quen cảnh đấu đá giang hồ lắm rồi.

Giọng Yến Thanh vẫn còn tức giận:

- Tại lão làm chúng hoảng sợ bỏ chạy, nếu không... ta sẽ cho chúng nếm mùi Âm Ty độc...

Cao Phong vừa nghe, liền cười nói:

- Giết gà không nên dụng dao mổ ngư. Người hãy chờ dịp khác sử dụng sở trường độc môn của mình.

Hắn nói như vậy để Yến Thanh nguôi ngoai bớt sát khí trong lòng. Dù sao trong việc đối đầu với Phi Tin môn không nên giết người bừa bãi. Kẻ chủ mưu mới chính là mấu chốt giải quyết vấn đề một cách tốt nhất.

Tàn Khất bỗng nói:

- Chúng ta nên đi nhanh hơn một chút. Rồi đây bọn chúng còn kéo đến đông hơn nữa cho xem.

Tiếng quát Yến Thanh ngắt ngang lời lão ăn mày:

- Ta không sợ! Cơ hội đến, ta sẽ sử độc tiêu diệt sạch Phi Tin môn cho mọi người xem.

Lão ăn mày thè lưỡi, ra vẻ hoảng sợ trước gương mặt đàng đàng sát khí của hậu Ngọc Diện Yêu Hồ. Cô gái này sát khí quá nặng, nếu sau này ai lấy cô ta làm vợ... Ôi! Sinh tử bất minh...

Yến Thanh vẫn rất căm hận Phi Tin môn đã lừa nàng. Nhưng đối đầu với một bang phái lớn như vậy là việc làm quá sức đối với nàng. Biết như vậy, nhưng tính khí kiêu ngạo vẫn thúc giục nàng trả thù. Nếu không như vậy, võ lâm giang hồ ai còn coi trọng Ngọc Diện Yêu Hồ... Kỳ thực danh hiệu đó không phải do nàng chọn mà nó xuất phát từ ngoại tổ, một người đã qua đời cách đây mấy mươi năm.

Cổ hắc xa đi qua một thửa rừng thì bắt đầu lên dốc một ngọn đồi. Nơi đây là bãi tha ma hoang vắng. Người vùng núi có thói quen chọn những nơi cao để an táng người đã chết. Chính điều này tạo ra một ngọn đồi đầy những nấm mồ, trông thật ảm đạm.

Cao Phong vén màn xe trông ra ngoài. Hắn kinh ngạc khi thấy con đường mình sắp đi qua. Nơi đây nếu không là

người trong võ lâm thì chẳng mấy ai dám bén mảng đến. Khung cảnh trong bóng chiều phủ một làn sương trắng, toát lên vẻ ma quái khác thường. Dù là cao thủ võ lâm cũng không muốn bộ hành trong đêm.

Yến Thanh vừa trông thấy cảnh vật cũng rùng mình kinh khiếp. Nàng là nữ nhi nên bản chất vốn nhút nhát. Mặt chợt đổi sắc khi thấy nhiều nơi trên ngọn đồi lập lòe những đốm lửa xanh. Ánh lửa nháy múa rất nhiều lúc màn đêm hoàn toàn buông xuống...

Tàn Khất ngồi trước xe chợt đắn đo với quyết định của mình. Con đường đầy sự bất an. Nếu đi qua e rằng... Lão lắc đầu như xua đi những ý nghĩ trong đầu.

Cỗ xe vừa đi một đoạn ngắn chợt dừng lại. Tàn Khất kinh dị khi giục mãi hai con ngựa vẫn không chịu bước. Cuối cùng lão đành nhảy xuống cầm lấy cương kéo mạnh, hai con tuấn mã mới lê vó, e dè lên dốc đồi. Cỗ Nhật Dịch chậm chạp quanh quẹo qua các khu mộ một cách khó khăn. Đường đi rất hẹp, lại nhiều khúc ngoặt nên muốn nhanh cũng không được. Cao Phong gặp cảnh này đâm ra buồn chán. Ngồi mãi trong xe đâm ra tù chân, hắn liền phi người ra ngoài ngồi cạnh bên Tàn Khất. Bình rượu lại được mang ra. Cả hai mặc kệ khung cảnh ghê rợn, bắt đầu chén tạc chén thù. Bên trong Yến Thanh cảm thấy an lòng khi câu chuyện người say kéo dài mãi không dứt. Nàng ta tự nghĩ, những kẻ uống rượu chuyện đâu mà nhiều thế. Họ nói mãi nhưng câu chuyện

không có hồi kết thúc. Đề tài cứ mênh mang, chuyện nọ nối qua chuyện kia, cứ thế kéo dài lê thê...

Giọng lão ăn mày vang vang:

- Người nhìn xem những người này... này...

Cao Phong nhướng mày cười lớn:

- Những người này là người nào?

- Thì những kẻ chết nằm ở kia kia. Bình nhật họ tranh danh đoạt lợi, làm những chuyện thân bất vô kỷ, ganh ghét oán thù lẫn nhau. Khi chết đi rồi cũng chung thước đất, nằm cạnh nhau như những người hàng xóm thân thiện. Như thế mới biết chết là sự bình đẳng, không còn phân biệt sang hèn hạ tiện. Người ta quên một điều là, cái chết ngang bằng như nhau, không ai mang theo được một cái gì... Và đôi khi chết mới thật là sự yên nghỉ...

Cao Phong phát hiện ra lão ăn mày đang buồn:

- Lão đã mang chuyện gì thế? Bỗng nhiên nói nhiều đến cái chết...

Tàn Khất mơ màng nói:

- Người ta nói sống khổ, thà chui xuống nhà mồ lại sướng hơn...

Nói đến đây lão lại vụt cười lớn. Tiếng cười mang âm ba vang vọng cả khu đồi ma quái. Nhưng tiếng cười lão chưa dứt, bỗng có tiếng nói vẳng đến.

- Ai nói kẻ khỗ thì phải chạy trốn bằng cái chết? Ta chết đã lâu, nhưng chưa thấy sung sướng bao giờ.

Cao Phong và Tàn Khất nhìn nhau kinh hãi. Tiếng nói như vang lên từ địa ngục. Âm thanh hùng đục của nó khiến người ta hoang mang, hoảng sợ. Hai người nhìn quanh vẫn chưa phát hiện ra người nói. Hình như kẻ ấy vẫn chưa muốn lộ diện, ẩn nhẫn một lúc cho người nghe kinh tâm hơn.

Tàn Khất lắng nghe một lúc chợt cười lớn:

- Người chết thì không nói được. Người đang giả ma dọa nạt ta chẳng?

Tiếng nói lại vang lên:

- Ta không là kẻ chết sao người không tìm thấy. Bởi ta đang ở dưới chân các người đây mà...

Cao Phong nghe nói đến đây liền lạnh cả người. Từ lúc có tiếng nói đến giờ hắn vẫn cố tình quan sát bốn phương tám hướng, nhưng vẫn không phát hiện ra. Người này ẩn thân rất giỏi. Không biết gã thi triển thủ thuật gì mà tiết không thấy bóng dạng. Tiếng nói có khi quanh quẩn đâu đây, có lúc như từ cõi xa xăm vẳng vẳng đến.

Tàn Khất nghe một lúc thì phần nộ quất:

- Người là người cũng được. Là ma cũng không sao. Có giỏi thì hiện thân cho lão tử xem.

Tiếng nói quỷ quái lại vang lên. Lần này âm thanh phát ra rất gần, tựa như ngay dưới chân hai người.

Vô Thư Tú Sĩ rất giỏi về tạp học, nhưng vẫn không hiểu kẻ ấy trốn ở đâu. Người này không hẳn là kẻ thù. Bởi kẻ thù đâu phí sức nói dằng dai như đùa cợt với nhau.

Cao Phong chăm chú nhìn lên những ngôi mộ. Quanh hắn chỉ có một nấm mồ lớn ở cạnh. Kẻ ấy nếu không trốn trong đó thì không phải là... người...

- Các người đâu có bản lĩnh nhìn thấy mặt ta. Âm dương tương khắc, người quỷ vốn bất tương giao.

Cao Phong cười nói:

- Quỷ cũng có nhiều loại. Có quỷ chết cũng có quỷ sống. Nếu người là quỷ sống thì hôm nay có bạn rồi đó.

Giọng nói tỏ ra ngạc nhiên:

- Ai là bạn?

CHƯƠNG 43: TRUY HỒN PHONG MA

Tàn Khất cười hô hô:

- Vậy người đã nhận mình giả quỷ rồi! Bọn ta vốn là quỷ sống, nhập bầy với người là đúng bằng hữu. Người còn chưa chịu ra mặt ư?

Bên tả Cao Phong bỗng có tiếng động. Một ngôi cổ mộ đột nhiên động dậy rồi bật ra. Phía trên có chiếc cửa vừa một người chui lọt. Ở đây xuất hiện một quái nhân ăn mặc rất kinh khiếp. Lão ta như xác chết hồi sinh, khắp người cău ghét với bộ y phục liệm kẻ chết. Đôi mắt lão già giống như thú hoang, lấp lánh trong đêm tối trước đôi mắt kinh ngạc của Cao Phong và Tàn Khất.

Vừa nhìn thấy người này, Cao Phong bất chợt thối lui. Cảm giác lạnh lẽo thoát ra từ người lão làm cho người ta kinh hãi, tựa như vừa gặp một việc bình sinh chưa thấy bao giờ.

Tàn Khất vốn lịch duyệt giang hồ cũng không khỏi hốt hoảng. Lão tự nhủ trong võ lâm sao lại có nhân vật như thế này. Nếu giang hồ thật sự có con người kỳ dị, thì sao lão lại không biết?

Quái nhân đi ra khỏi cổ mộ, đến trước mặt hai người không chút lo

lắng. Hình như lão chẳng mấy bận tâm đến sự xuất hiện đột ngột của kẻ lạ trong núi vắng. Tiếng cười đột ngột vang lên:

- Ta cứ tưởng người đời sợ quỷ. Không ngờ trên đời lại có người tự cho mình là quỷ. Nhưng đã là quỷ thì phải ăn thức ăn của quỷ. Ngủ trong khung cảnh quỷ quái. Và... hành sự phải thật sự như quỷ...

Cao Phong đã lấy lại nét bình tĩnh vốn có. Hắn thản nhiên đưa bầu rượu lên môi uống một hơi.

- Lão nói như vậy thì thức nhắm của mình là gì? Ta nghĩ lão làm ra vẻ khác lạ để rung cây nhát khí cho vui. Nếu như phải ăn, con người chung qui phải ăn những thứ mà quần thể dám ăn. Còn như...

- Còn như thế nào?

- Còn như những thứ này thì lão có dám ăn hay không?

Cao Phong nói xong tiện tay thả sang cho quái nhân một hòn đá. Không ngờ lão già ấy đưa tay bắt lấy, rồi đưa lên miệng ăn ngon lành. Tiếng viên đá vỡ vụn trong hai hàm răng nghe thật đinh tai, khiến ai chứng kiến cũng phải giật mình. Cao Phong nhảm tính, lực đạo của lão già khi thi triển để nhai viên đá rất phi thường, người bình thường khó lòng sánh kịp. Vậy lão ta nhất định là một cao thủ tuyệt đỉnh đang đội lốt quỷ.

- Lão ăn cũng khá lắm! Không biết khi ngủ thì như thế nào? Nhân tiện đây, hãy thử qua cho ta mở rộng tầm mắt.

Lão già nghe thấy lấy làm đắc chí, liền phi người lên cao rồi móc chân vào bia mộ. Động thái lão rất nhanh và gọn gàng, mới đó đã ngược đầu nhìn về phía Cao Phong.

- Thế nào tiểu tử? Ta làm như vậy có giống quỷ không?

Cao Phong hất tay về phía lão. Bầu rượu trong tay bay sang quái nhân.

- Lão hãy uống với ta một ngụm rượu xem nào.

Lão già đón lấy bầu rượu rồi bắt đầu uống. Bỗng nhiên lão ho sặc sụa rồi lớn tiếng chửi rủa:

- Ai đòi lại uống rượu theo cách này.

Cao Phong cười ha hả rồi nhảy đến bên cạnh lão già. Hắn chậm chạp móc người lên, cho đầu thòng xuống rồi bắt đầu hớp rượu uống. Tàn Khất thấy vậy vỗ tay reo lên:

- Người mới đúng là quỷ. Lão ta thua rồi!

Quái nhân bỗng rên rỉ:

- Người đúng là quỷ, bạn của ta...

Tàn Khất vừa nghe thấy, liền vỗ tay reo lớn:

- Người nhận ra mình rồi đó! Đã nói bọn ta cũng là quỷ sống kia mà...

Cao Phong nhìn quái nhân một lúc, bỗng hỏi:

- Tại sao lão lại chọn cách sống này? Chui xuống nhà mồ đâu có thú vị gì...

Ánh mắt sáng ngời nhìn vào Cao Phong:

- Ta bắt buộc dĩ phải làm thế để tránh kẻ thù. Cuộc sống dưới mô kéo dài đã mười mấy năm vẫn chưa có cơ hội giải thoát. Nếu một ngày nào đó công phu Âm Thổ công của ta viên thành, mới mong chống được kẻ thù mà thoát kiếp làm quỷ.

Tàn Khất nhìn lão một lúc rồi chậm rãi hỏi:

- Kẻ thù của ngươi là ai? Hẳn lợi hại lắm sao mà phải giả quỷ để lẫn tránh. Theo ta nghĩ, ngươi vẫn còn nhiều cách tránh mặt kẻ thù, đâu cần phải hành hạ thân xác chi cho mệt.

- Lão nói như vậy là không hiểu việc rồi. Kẻ thù của ta có võ công rất cao cường, bất luận trốn ở đâu cũng không qua được mắt hắn. Đôi lúc ta nghĩ, tại mình xui xẻo mới dây vào hắn. Nhưng giang hồ là vậy, ngươi không thể hành tẩu trong võ lâm mà không có kẻ thù. Võ lâm trung nguyên gọi hắn là Truy Hồn Phong Ma...

Nghe đến đây Tàn Khất la lên:

- Là hắn ư?

- Lão cũng biết hắn?

- Nói biết là không đúng. Nhưng ta có nghe qua danh tiếng con đỉa đói đó. Hắn vốn thù dai, ai chạm vào hắn thì cả đời không gặp may. Tên hắn là... là...

Lão già nói cụt ngùn:

- Hắn làm gì có tên. Người như hắn đâu có ngôn từ nào thể hiện được. Chuyện của ta và Truy Hồn Phong Ma xuất phát từ nữ nhi. Ngày ấy ta phải lòng một cô gái, nhưng trớ trêu cô gái đó lại là cái

địch Phong Ma đeo đuổi bấy lâu. Đoàn tình ngắn ngủi nhưng mỗi hận lâu dài. Không đạt được mục đích, Truy Hồn Phong Ma đâm ra oán hận. Thế là hắn đeo đuổi tìm giết ta suốt mười lăm năm... Báo hại ta chỉ biết trốn chui trốn nhủi vào những ngôi cổ mộ mới tránh được kẻ thù...

Cao Phong kinh ngạc:

- Lão trốn trong cổ mộ thì ăn bằng cái gì? Chẳng lẽ...
- Ta ăn bất cứ thứ gì có được để sống. Lắm lúc bị theo đuổi gay gắt, đất sỏi cũng ăn luôn, để tránh chạm mặt Phong Ma. Mười mấy năm qua ta không thấy ánh sáng. Có xuất hiện cũng chọn lúc tối trời mới dám ra mặt. Nhờ sống trong hoàn cảnh khốn khó, ta mới nghĩ ra một loại võ công có thể đánh lại Truy Hồn Phong Ma...

Tàn Khát cắt ngang lời lão:

- Đó là Âm Thổ thần công người mới nhắc lúc nãy chứ gì?
- Đúng vậy! Một ngày nào đó công phu luyện thành, ta sẽ không sợ kẻ địch tìm đến.
- Nhưng có một việc ta vẫn còn thắc mắc: Người trốn dưới đất lâu như vậy, sao bỗng nhiên chịu xuất hiện trước bọn ta?

Quái nhân thở dài nói:

- Sống trong lòng đất đâu có hứng thú gì. Lâu ngày cũng buồn chán, nên ta có ý định gặp các người trò chuyện giải khuây. Ngồi trong ngôi mộ nhìn ra, ta biết các người cũng đang bị kẻ thù truy đuổi. Nếu không, ai lại đi vào những nơi như thế này trong đêm

tối.

Ánh mắt lão già tỏ ra lý thú với cuộc chuyện trò với người lạ. Lão nói huyền thuyên về kẻ thù, về quá khứ, về môn võ công mà lão tâm đắc bấy lâu. Nhìn lão, ai cũng biết tâm trạng rất cao hứng. Nếu như bây giờ Truy Hồn Phong Ma có xuất hiện, lão cũng mặc...

Yến Thanh ngồi trong xe bỗng lạnh lùng lên tiếng:

- Là phúc hay họa không ai có thể nói trước. Lão ở trong lòng đất biết đâu lại tốt cho mình. Không phải con người hay bị lôi kéo vào những chuyện không đâu sao?

Lão già cười vui vẻ:

- Không sao! Không sao! Ta nói nhảm nói cuội một chút lại chui xuống đất, đường ai lại nấy đi, như không có chuyện gì. Như vậy, người cũng không bận tâm chuyện của ta, và ta lại không đem chuyện người khác xuống nhà mồ.

Cao Phong cả cười:

- Xem ra lão bị sự cô độc hành hạ nên thích nghe chuyện thế gian. Được! nhân tiện lúc nhàn rồi bọn ta chẳng hẹp hòi chi. Bây giờ lão hãy nói tên cho mọi người biết đi.

Lão già nhìn Cao Phong một lúc rồi lấy trong người ra một vật. Vừa nhìn thấy vật đó Tàn Khất đã hét lên.

- Tiên Tâm... Người... người... Không thể nào...

Trên tay quái nhân là một sợi nhuyễn tiên có màu vàng óng ánh.

Nó như được làm ra từ tơ sợi, với sự khéo léo đáng kinh ngạc.

Nhìn vật ấy với ánh mắt ngạc nhiên, hồi lâu lão ăn mày mới nói:

- Không lẽ ngươi là Tiên Tâm, Tiêu Dương, oai chấn tại trung nguyên...

Lão già nhìn Tàn Khất ra chiều kinh dị:

- Ngươi cũng biết đến tên lão ư? Ta cứ tưởng chút hư danh của mình không thể bay được đến đây. Không ngờ châu thổ lại có người nhận ra ta.

- Vật trên tay lão nổi danh khắp võ lâm, những người trong giang hồ vừa trông thấy thì biết ngay. Không ngờ một cao thủ như lão lại phải trốn tránh Truy Hồn Phong Ma, đến nỗi cả võ lâm cho rằng lão đã chết...

Tiêu Dương giương đôi mắt lấp lánh tinh quang nhìn Cao Phong và Tàn Khất. Trong lòng lão như dẫn đo chuyện gì, nhưng chưa muốn nói ra. Mãi một lúc sau lão mới lên tiếng:

- Chạy trốn một kẻ như Phong Ma đâu phải dễ. Sau bao phen lộn độn ta mới nghĩ đến châu thổ. Nơi đây đất rộng người thưa, rất thích hợp để tránh né kẻ thù truyền kiếp. Và chính điều này khiến ta sống đến hôm nay.

Yến Thanh đã bước ra khỏi cỗ xe. Tiếng nàng lạnh lạnh trong đêm tối:

- Chạy trốn kẻ thù đâu phải là chuyện tốt đẹp. Lão kể câu chuyện ấy như thể mình vừa nghĩ ra kỳ công. Ta nghĩ giang hồ vốn là nơi đối chọi bằng bản lãnh, bất luận như thế nào lão phải nghĩ ra cách

đôi phó với kẻ thù. Chạy trốn chỉ là nhất thời, không thể nào lẩn tránh mãi được.

- Tiểu nha đầu nói cũng phải! Nhưng người đâu chứng kiến Phong Ma giết người. Nếu như người chứng kiến, biết đâu sẽ quên luôn ý định của mình. Truy Hồn Phong Ma thích hành hạ kẻ thù trước khi giết. Hắn cắt tai, móc mắt, lóc từng mảnh da của đối thủ với sự khoái trá điên cuồng. Trên đời không có thủ đoạn ác độc nào mà Phong Ma không nghĩ ra. Đối với hắn, giết hại đối thủ không quan trọng bằng thủ đoạn ra tay.

Yến Thanh nghe đến đây liền cười khinh:

- Lão muốn dọa cho ta sợ chứ gì? Những kẻ cuồng sát như Phong Ma sớm hay muộn cũng nhận ác báo. Sẽ có ngày lão ta chết mà không đất dung than...

Tiêu Dương nghe Yến Thanh nói liền cười lớn:

- Những kẻ hiểm độc không tin vào ác báo. Nếu như ác báo là có thật thì trên đời chỉ duy nhất còn lại người tốt. Ý tưởng của người quá chất phác. Đó chính là điều mà vương quyền bạo chúa muốn mọi nghĩ đến, để vô hiệu hóa mầm mống tạo phản. Người giang hồ cũng vậy, dù thiện hay ác, cái sống chỉ quyết định trong chốc lát... Có khi người tốt lại không sống lâu...

Cao Phong không tham gia câu chuyện. Hắn mãi bận quan sát ngôi cổ mộ, nơi Tiên Tầm Tiêu Dương lánh ẩn. Trong đôi mắt hắn, ngôi cổ mộ quá chật hẹp cho một con người sinh sống, và chính điều

này khiến hấn phân vân trong lòng. Mười lăm năm sống trong lòng đất là quá dài đối với con người, có khi việc này trở thành không tưởng nữa là khác. Nhưng rõ ràng Tiêu Dương đã bước ra từ nơi ấy với bộ dạng rất dị biệt. Và nếu lão lừa gạt mọi người thì có lợi gì trong câu chuyện của mình...

Đúng như lời Yên Thanh nói, tránh mặt kẻ thù có rất nhiều cách, không ai chọn ngôi cổ mộ làm nơi lánh nạn.

Tiêu Dương biết chưa thuyết phục được mọi người, nhưng lão vẫn thao thao bất tuyệt. Thái độ lão khiến người nghe dần dần bị cuốn vào câu chuyện, như thể được ăn một món ngon mà mình không phải mất tiền...

Câu chuyện về quá khứ của Tiêu Dương cứ tuôn ra như một dòng suối, khiến lão ăn mày lắng nghe đến há cả hốc mồm. Tàn Khát lịch lãm giang hồ là nhờ vào kiến thức tạp lục. Đời hành khất của lão được nghe biết bao câu chuyện kỳ lạ, nhưng việc sống dưới nhà mồ thì lần đầu tiên mới được nghe qua.

Lúc này trong khu tha ma, trời bỗng rơi sương. Thoáng chốc cả khu đồi ngập trong làn sương trắng. Đồi hoang vắng ngắt bỗng xuất hiện rất nhiều ánh lửa xanh. Ngọn lửa chập chờn trong bóng sương như ma như quỷ, khiến ai nấy lòng dạ bất an.

Có tiếng vó ngựa tiến lên đồi. Từ trong sương lạnh một cỗ xe chậm chậm tiến đến đỉnh dốc. Lúc con ngựa dừng vó, lúc la lúc lắc cái đầu và hí khế, mọi người mới nhìn rõ vật trên ấy. Trên xe, một

cỗ quan tài đỏ bầm màu máu nằm bất động. Ngựa xe không có ai điều khiển mà vẫn di hành trong đêm mới thật lạ lùng.

Tàn Khát há hốc mồm nhìn cỗ xe như không tin vào mắt mình. Hôm nay cùng một lúc lão chứng kiến quá nhiều việc kỳ dị. Và... bây giờ... không biết có nên tin vào sự việc đang diễn ra...

Gió đêm lồng lộng thổi, cuốn xoáy những mảnh vải trắng treo quanh cỗ xe, khiến chúng phàn phật đầy làn sương ra xa một chút. Khi cơn gió lắng đi thì mọi vật trở nên bất động trong khung cảnh rùng rợn. Cỗ xe tang bao giờ cũng gây nên nỗi bất an và sợ sệt. Nhưng chỗ nó xuất hiện cũng không kém cạnh gì: Khu đồi hoang với những nấm mồ cheo leo, heo hút...

Thốt nhiên áo quan bỗng động dậy, như có ai dùng lực tác động vào. Mọi người chưa hết bàng hoàng đột nhiên nó phi lên cao. Trên không, cỗ quan tài xoay tít một lúc, rồi nắp bỗng rời ra rơi xuống đất. Trong không trung vang lên tiếng cười the thé làm đình tai mọi người. Một bóng trắng từ trong áo quan phi lên cao. Lực đạo vừa giảm đã thấy người hấn xoay ngang một vòng, rồi từ người gĩa những mảnh vải liệm tung ra trắng xóa trong đêm sương...

Cao Phong quát lớn:

- Người là ai?

Tiếng cười vẫn không dứt. Nó ngân nga trong không gian dường như bất tận.

Tiếng Tiêu Dương vang lên:

- Hẳn chính là Truy Hồn Phong Ma!

Thay cho câu trả lời là bóng kiếm phủ khắp không gian. Kiếm pháp của Phong Ma khiến ai nấy giật mình. Dường như gã ra chiêu mà không cần phân biệt vị trí đối thủ. Kiếm chiêu như có mắt đánh vào các huyệt vị trọng yếu trên người Tiêu Dương. Tàn Khát đứng cạnh bên liền vung gậy lên đón lấy, nhưng lão vừa động tay thì kiếm chiêu liền biến động. Cái đích bây giờ chính là lão ăn mày chứ không phải Tiên Tầm Tiêu Dương. Tàn Khát rung động toàn thân khi thấy chiêu kiếm địch thủ. Nó như có mắt, cứ hướng vào cổ tay cầm gậy của lão mà liên tục tấn công.

Tiêu Dương bỗng nhiên quát lớn rồi vung nhuyễn tiên đánh vào chân Truy Hồn Phong Ma. Nhuyễn tiên của lão vừa phóng ra đã quán vào thân kiếm địch thủ. Nhưng lão không chiếm được tiên cơ mà ngược lại lực đạo từ thân kiếm lại kéo lão loạng choạng tiến về phía trước. Hai chân chưa đứng vững, Tiêu Dương đã thấy một tia sáng chiếu thẳng vào cổ mình...

Cao Phong kinh hãi khi thấy chiêu thức. Hẳn biết nếu Tàn Khát xoay gậy lại phá giải thì đã muộn... Chiếc gậy trong tay hắn liền xuất ra... Một tiếng “Cạch” khô khốc vang lên. Cả hai đều lui ra sau một bước.

Cao Phong vừa trụ bộ, kiếm quang lại nổi lên như mưa hoa. Không thấy bóng hình Phong Ma, chỉ thấy kiếm quang ngất trời xua tan

cả mảng sương bao phủ. Tiếng quát Cao Phong vang dội cả khu đồi. Rồi mọi thứ đều bất động. Không còn kiếm, cũng không có bước chân di chuyển, chỉ nghe hơi thở của năm con người đang đứng yên nhìn nhau...

Yến Thanh chợt thở dài:

- Lão quỷ này thật gian xảo, chọn thời cơ xuất thủ rất đúng lúc!

Ánh mắt Tàn Khất nổi hung quang:

- Thật sự ngươi là ai mà hãm hại bọn ta?

Cao Phong nhăn nhó cười rồi chậm chậm lên tiếng:

- Lão còn phải hỏi: Hắn không phải là Truy Hồn Phong Ma đó ư?

Tiếng Yến Thanh lại vang lên:

- Ngay lúc đầu ta đã cảnh báo mà không ai chịu nghe. Một người bằng xương bằng thịt không ai lại chôn thân trong lòng mộ. Lão ta tự tạo ra câu chuyện để chúng ta mất cảnh giác mà thôi...

Phong Ma cười lên thề thề. Giọng cười như quỷ gọi hồn.

- Truy Hồn Phong Ma ra tay thất thủ sao đáng với danh gọi của mình. Các người lẩn lóc giang hồ mà quên mất một điều, người điên điên khùng khùng rất ít kẻ chú ý, đánh vào nơi không phòng bị tất sẽ thắng dễ dàng. Nếu như ta thêu dệt một câu chuyện hoàn mỹ sẽ khiến người tinh khôn dè chừng, còn đưa ra một việc ngây ngô thì có mấy kẻ phòng bị. Đó chính là chứng bệnh người thông minh thường hay mắc phải.

Gã mới đến mà lúc đầu mọi người cho là Phong Ma liền cười lớn:

- Khi ta tấn công lão ta đã trù tính, thế nào các người cũng ra tay tương cứu. Thời khắc đó chính là thất bại của các người mà kế hoạch đã tính trước. Người trong giang hồ nếu quá vì bằng hữu sẽ bị người khác lợi dụng. Đạo lý đó chính là con đường chết đối với kẻ sĩ.

Cao Phong biết cái chết đã gần kề nhưng vẫn không quên bản chất cố hữu của mình. Hắn bật cười lớn:

- Các người đem thân phục vụ cho Phi Tin Môn còn lấy làm vinh hạnh. Nhân sĩ võ lâm hiện nay ai ai cũng biết mưu thâm của lão già họ Trịnh. Chim cùng thì bẻ ná, hết thú sẽ diệt chó săn. Ta cho rằng, nụ cười các người chẳng giữ được bao lâu.

Tàn Khất khoái chí họa theo:

- Lời hiền sĩ không thấu tai kẻ mê muội. Người đừng phí lời chi với bọn tiểu nhân...

Lão mới nói đến đây đã bị Phong Ma đá cho một cái. Cước lực Phong Ma rất mạnh khiến lão ăn mày học cả máu mồm. Nhưng lão vẫn cười lớn:

- Người các người có thể giết nhưng miệng không thể cấm người ta nói. Mai đây, nhân sĩ võ lâm biết được bọn tiểu nhân các người dùng thủ đoạn ma quỷ hãm hại bọn ta, cũng chẳng có gì vẻ vang. Chỉ tội lúc đó mọi người đều miệt khinh, các người có che mặt quay lưng, tiếng như cũng còn đó.

Tên mặc áo trắng cười khùng khục:

- Bọn ta chỉ quan tâm chuyện sống và chết, có lợi và không có lợi. Hơi sức đâu để ý chuyện đời. Các người sắp chết đến nơi, thử hỏi con đường nào dành cho mình và lối nào thuộc về chúng ta. Cõi tử chỉ có một mà thôi...

Nói đến đây mắt hắc lộ hung quang, bàn tay nổi vòng những mạch máu...

Tả thủ tên áo trắng từ từ đưa lên cao, chuẩn bị đánh vào Tàn Khắt. Cao Phong thấy nguy, vụt cười lên ha hả. Quả nhiên tiếng cười hắc làm gã áo trắng mất tập trung. Đây chính là ý đồ hắc cố tạo ra nhằm kéo dài mạng sống cho Tàn Khắt. Nếu như phát chương đó phóng xuống, nhất định...

Bỗng nhiên Cao Phong kinh ngạc khi thấy Phong Ma và gã áo trắng đồng loạt choạng đứng không vững. Cả hai cùng nhìn nhau kinh hãi như không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Rồi bước chân hai gã bắt đầu rệu rã, khuỵu xuống trong sự bất lực không sao cưỡng được. Hai thân người cố chống chọi một lúc vẫn không sao đứng thẳng được, cuối cùng ngã lăn ra đất...

Tàn Khắt tuy kinh ngạc, không hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng vẫn cất tiếng oang oang:

- Các người hối hận chuyện mình đã làm nên van xin ta tha lỗi chứ gì? Thôi đừng làm bộ làm tịch chi nữa. Những người như các người có thành tâm cũng không ai dám nhận. Có chết...

Lão nói đến đây liền nín bật khi nhìn thấy sắc diện đối thủ. Rõ

rằng hai tên này đang trúng độc cực nặng, mạng sống khó bảo toàn, làm gì có thời gian diễn trò cho lão xem. Nhưng ở đây không có bóng người, cả ba đều bị phong tỏa huyết đạo thì lấy ai ra tay. Bỗng nhiên trong đầu Lão ăn mày lóe lên một ý tưởng rất mơ hồ, mong manh, nhưng đầy hy vọng...

Phong Ma nhìn quanh một lúc rồi cổ la lên:

- Người... người không phải là Bạch Vân Tiên Tử?

Tiếng cười khì của Yến Thanh làm Tàn Khát thấy yên lòng.

- Ta có nói mình là Bạch Vân Tiên Tử bao giờ.

- Người... người... là...

Tàn Khát hét lên:

- À... là...

Đột nhiên lão ngừng bật khi thấy tia sáng hung tợn lóe lên trong mắt Yến Thanh.

- Bà ta... là...

Lão chột nghĩ: Cũng không được!

- Nàng ta chính là Ngọc Diện Yêu Hồ! Các người chết chắc rồi.

Truy Hồn Phong Ma sắc mặt chứa đầy tuyệt vọng:

- Làm sao người hạ độc được, khi huyết đạo bị phong tỏa?

Giọng Yến Thanh như băng giá:

- Ngay từ đầu ta đã không tin những gì lão nói. Ngọc Diện Yêu Hồ một khi đã không tin thì phải có biện pháp đề phòng. Phép dùng độc của ta là phối hợp nhiều nhân tố, nếu như lão trúng phải hai

hay ba vị thuốc thì chưa phải là độc. Nhưng...nếu trúng phải loại sau cùng lại thêm sự vận động chân khí thì không ai cứu được. Còn một việc ta cũng nên nói để lão chết được an lòng: Tiên Tầm Tiêu Dương cũng chết bởi thủ đoạn này...

Phong Ma chợt hốt hoảng:

- Người... người...

- Trước lúc qua đời Tiêu Dương nói: Kẻ thù lớn nhất trong đời lão đã lấy đi sợi Tiên Tầm. Khi nhìn thấy Tiên Tầm trong tay người, ta đã biết người là ai.

Yến Thanh nói đến đây liền bước đến giải khai huyết đạo cho Cao Phong và Tàn Khát.

Nhìn dáng đi yếu điệu và bàn tay trắng như ngọc của cô gái, lão ăn mày bất chợt rung mình. Cô gái này muốn giết người lúc nào không ai hay. Động thái nàng ta rất đoan trang, cử chỉ dịu dàng, nhưng hành động thật không sao lường được...

Lúc Yến Thanh định ra tay giải huyết cho Tàn Khát, Cao Phong chợt quát lớn:

- Ai? Hãy ra mặt đi!

Tiếng quát hấn chưa dứt đã thấy dưới ngọn đèn một bóng người lướt lên rất nhanh. Lúc này Phong Ma và tên áo trắng đã gần như bất động nhưng miệng vẫn có thể nói. Chúng vừa thấy bóng người liền cùng kêu to:

- Hãy cứu chúng ta!

Người vừa đến cười nhạt:

- Bọn bất tài vô dụng như các người có sống cũng chẳng ích gì. Đối phó với bọn vô danh tiểu tốt cũng không xong thì chết đi cho rảnh.

Cao Phong không chú ý đến người nói. Ánh mắt hắn đang bận nhìn xuống chân đồi, nơi có bảy tám tên đang nắm tay một cô gái chạy đến. Vừa nhìn thấy cô gái, toàn thân hắn bỗng chấn động. Nàng ta chính là Bạch Vân Tiên Tử, người mà bấy lâu nay hắn cố tâm tìm kiếm.

Vừa trông thấy hắn, Bạch Vân Tiên Tử kinh ngạc kêu lên:

- Huynh... Người... người chưa chết sao?

Lão già vừa đến, nghe thấy thế liền cười lớn:

- Thì ra các người biết nhau. Như thế cũng tốt! Tên tiểu tử này bao phen phá rối kế hoạch của ta. Sẵn đây ta cho các người đi chung chuyến dò về tiên cảnh.

Quay sang Yến Thanh lão nói tiếp:

- Người phản bội ta, đi theo bọn chúng là tự hại chính mình. Ngày trước ta đối với người không tệ chút nào.

Yến Thanh trừng mắt ngó lão già:

- Cảm ơn lòng tốt nơi lão! Suýt chút nữa ta đã bỏ mạng bởi thủ đoạn cao minh của Trịnh chương môn mất rồi. Không biết trong việc này nên lấy gì để đền đáp?

Cao Phong lắng nghe hai bên đối đáp nhưng mắt vẫn đắm đắm

nhìn vào gương mặt xinh xắn của Lâm Gia Hân. Hắn biết hôm nay nhất định sẽ có một trận chiến khốc liệt xảy ra. Và trong cuộc chiến đó, hắn phải làm gì để giải thoát cho Bạch Vân Tiên Tử.

Tàn Khât bỗng quát lớn:

- Tiểu tử! Bộ ngươi chưa thấy nữ nhi hay sao?

Lời nói lão ăn mày khiến Cao Phong bừng tỉnh. Bây giờ nếu để Trịnh Quang Nguyên biết quan hệ giữa hai người, cục diện càng khó giải quyết. Lão già họ Trịnh vốn rất tinh tế, nếu lão phát hiện ra sự quan hoài của Cao Phong với Bạch Vân Tiên Tử, nhất định sẽ dùng người uy hiếp. Lúc đó muốn đối phó với lão càng gian khó thập phần. Bên cạnh Trịnh Quang Nguyên hiện tại có sáu cao thủ, nếu quyết đấu một cách quang minh cũng chưa biết thắng bại ra sao. Huống hồ Bạch Vân Tiên tử đang trong tay lão, bất cứ giờ khắc nào cũng trở thành bình phong uy hiếp Cao Phong...

Nhìn thái độ Cao Phong, Bạch Vân Tiên Tử liền hiểu ngay. Nàng thành danh trên giang hồ đã lâu, biết không nên phân tâm trước một trận đánh lớn. Với hoàn cảnh hiện giờ nên để hắn thư thái bước vào trận đánh. Trịnh Quang Nguyên võ công rất cao cường, với Thanh Bích Cương Khí chưa chắc đã có đối thủ. Huống hồ lão rất giáo quyết, luôn luôn tránh trực diện đối đầu với các cao thủ chưa hiểu rõ lai lịch. Trong thâm tâm Bạch Vân Tiên Tử vẫn còn uất ức. Nếu nàng có thể sử dụng độc môn võ học thì chưa hẳn bị không chế, để lâm vào hoàn cảnh gặp lại người... thương, nhưng

không sao bày tỏ. Lúc gặp lại Cao Phong nàng rất xúc động, hai chân cơ hồ đứng không vững trước sự trùng phùng ngoài mong đợi. Chẳng lẽ trước mắt nhiều người Bạch Vân Tiên Tử lại thi triển Hỏa Vân thần công, rồi một lần nữa phô bày thân thể trước mắt gã nam nhân mà mình đã nặng lòng thương cảm...

Trịnh Quang Nguyên nhìn những kẻ trước mặt với một sự mãn nguyện chưa từng có. Lão đã luyện được tầng cao nhất của Thanh Bích Cương Khí. Bây giờ lại có trong tay Bạch Vân Tiên Tử. Như vậy con đường nhất thống giang hồ sẽ không còn ai ngăn cản khi thông lộ viên mãn. Hiểm họa lớn đã tiêu trừ, những kẻ còn lại không có khả năng đối đầu với lão. Thử hỏi trên đời còn ai ngăn bước lão tiến lên ngôi cửu ngũ...

Trời đã về sáng. Trịnh Quang Nguyên khoát tay ra hiệu:

- Giết hết bọn chúng cho ta!

Binh khí Lục Đại Hộ Pháp của Phi Tin Môn lập tức được rút ra. Bóng kiếm bồng vây hăm Cao Phong và những người còn lại...

CHƯƠNG 44: ĐẠI CHIẾN THANH BÍCH CƯỜNG KHÍ

Yến Thanh biết nguy liền vung tay ra. Từ trong tay nàng một màn phấn trắng tỏa rộng, phủ lên người sáu tên hộ pháp.

Trịnh Quang Nguyên cười lớn:

- Vô ích thôi! Chất độc của ngươi không còn đáng sợ đối với chúng ta. Ngày trước, khi ta mời ngươi hợp tác với Phi Tin Môn cũng bởi lý do này. Nếu không có những ngày đó, thì ta không thể biết về độc chất mà ngươi thường hay sử dụng.

Lời nói lão chưa dứt, bóng người liền biến mất. Yến Thanh chưa kịp trở tay đã bị điểm vào huyệt đạo, người liền nhũn ra, té ngổ trên mộ bia.

Cao Phong giật mình kinh hãi. Thân pháp của chưởng môn Phi Tin rất nhanh. Nó như một tia chớp thoáng qua trong trời đêm. Lúc mọi người bình tâm thì Ngọc Diện Yêu Hồ đã bị đánh ngã. Không nói không rằng, Cao Phong và Tàn Khát cùng vung gậy lên tấn công. Tàn Khát nhắm vào sáu tên hộ pháp. Cao Phong xuất thủ tấn công Trịnh Quang Nguyên. Hắn biết rất rõ trình độ võ học của lão nên tận lực xuất chiêu không chút kiêng dè. Chiếc gậy như thần long thấy đầu không thấy đuôi, cứ nhắm vào các tử huyệt Trịnh Quang

Nguyên tấn công tới tấp.

Cao Phong đánh ra hai chiêu. Đối thủ của hắn lùi ra hai bước.

Trịnh Quang Nguyên tái mặt khi thấy chiêu thức hắn sử dụng. Lão quát lớn:

- Tiểu tử! Người quan hệ gì với Túy Tiên?

Cao Phong không trả lời. Cổ tay hắn đảo nhanh rồi chiếc gậy như hóa ra trăm ngàn mũi giáo tấn công vào đối thủ. Cuộc chiến sống mái này liên quan đến tính mạng Bạch Vân Tiên Tử, nếu Cao Phong nhân nhượng sẽ vĩnh viễn mất đi hồng nhan tri kỷ của mình. Giờ khắc này hắn không có lựa chọn nào khác. Không cần che giấu thân phận. Không cần giữ lấy chính kiến trong việc giết và không giết người. Và như vậy chiêu thức không cần úy kỵ, kinh lực phát ra như dòng thác hướng vào đối thủ với khí thế thật kinh hoàng.

Trịnh Quang Nguyên biến sắc khi thấy cách đánh hung hãn nơi đối thủ. Lão rất kinh nghiệm chiến trận nên lập tức thoái bộ, không tiếp chiêu trực diện. Mà tiếp chiêu sao được khi lối đánh Cao Phong quá ư xảo diệu. Nó như ánh trăng bàng bạc phủ khắp khu đồi. Nơi nào có khe hở là ánh sáng xuyên qua, luôn lách vào hang cùng ngõ hẻm cho đến khi không tiến lên được nữa. Và khi nó dừng lại chính là lúc sự thống trị thể hiện sức mạnh của mình. Khắp nơi là ánh hoàng quang của chiếc mộc liễn vàng hoe. Không ai thấy Trịnh Quang Nguyên. Cũng không ai thấy người ra chiêu. Xung quanh chỉ có kinh phong rít lên như bão tố...

Bên ngoài sáu tên hộ pháp đều dừng tay. Hốc mồm chúng há ra

trong sự hãi sợ vô bờ. Còn lão ăn mày Tàn Khất thì nhìn trừng trừng vào trận chiến như không tin vào mắt mình. Lão từng cho rằng Cao Phong có thực tài, nhưng vẫn không hình dung người huynh đệ quen biết lại có trình độ võ công phi phàm như thế. Rồi lão chợt nhớ đến câu hỏi của Trịnh Quan Nguyên, nhớ đến cái tên mà ai nghe cũng giật mình: Tam Tuyệt Túy Tiên - một trong ba danh gia kiếm thuật độc bá châu thổ. Như thế đã rõ: Cao Phong chính là truyền nhân của Bạch Đầu Ông và kiếm pháp mà hắn đang sử dụng chính là Đoạt Hồn Tam Tuyệt vang bóng một thời...

Không ai biết Bạch Vân Tiên tử đang nghĩ gì! Chỉ thấy ánh mắt nàng ngời sáng, một thứ ánh sáng nhu hòa thu hút lòng người. Ngày quen biết, Cao Phong như một tên hành khất không chốn nương thân. Hắn có khí phách. Tinh thần sảng khoái. Người lúc nào cũng thích bông đùa. Và duyên ngộ đẩy hai người đến chỗ cảm mến nhau bởi những điều vụn vặt trong lúc chuyện trò. Bây giờ sự mến nguyện đang nở hoa trong lòng Lâm Gia Hân. Con người mà nàng cảm mến bất ngờ trở thành một kiếm thủ lừng danh, truyền nhân của một trong ba danh gia kiếm thuật kiệt xuất châu thổ.

Yến Thanh không biết nên vui hay phẫn nộ khi nghe nhắc đến Túy Tiên, một con người trong quá khứ đã mang đau khổ đến với Ngọc Diện Yêu Hồ. Xét cho cùng Cao Phong không tạo oan nghiệt... Nhưng... ít hay nhiều hắn đã để lại thiện cảm với nữ nhân. Và Yến Thanh không muốn chút nào khi chuyện xưa lại tái diễn. Nhìn hắn và Bạch Vân Tiên Tử liếc nhìn nhau, nàng hiểu tình cảm của họ.

Rồi bỗng nhiên Yến Thanh cảm thấy khó chịu với chính mình khi đeo mang cảm giác muốn giành giật cùng ai đó. Có điều gì đó khiến mắt nàng cay, nhưng không thể nhấc tay phủ lấy...

Trịnh Quang Nguyên không có thời gian suy nghĩ nhiều. Lão là một cao thủ trong võ lâm, xét thân phận đáng bậc tiền bối của Cao Phong. Nếu trong cuộc chiến này lão không nắm phần chủ động thì thật mất mặt với bọn thuộc hạ dưới trướng. Vì vậy lão rất tập trung trước cuộc đối đầu với truyền nhân của Túy Tiên oai chấn võ lâm, không lộ ra chút sơ hở nào để đối thủ có thể tận dụng. Nói về nội công tu luyện, lão không tin tên tiểu tử còn non choẹt có trình độ sánh ngang mình. Nhưng với kiếm pháp mà hắn dùng gây sử thay rất kỳ lạ, khiến lão muốn đối phó cực kỳ khó khăn. Bỗng liền như có mất, bất cứ Trịnh Quang Nguyên di bộ sang đâu cũng thấy đầu gậy chỉ vào các huyết vị trọng yếu. Và khi lão sử dụng Thanh Bích Cương Khí để đánh ra đều bị đầu gậy phong tỏa hết. Bất luận chưởng môn Phi Tin biến chiêu ra sao cũng không tìm được chỗ hở của kẻ địch để đoạt thắng.

Cao Phong bỗng nhiên xoay gậy đánh vào hai tên hộ pháp đang khống chế Bạch Vân Tiên Tử. Hắn cực kỳ linh hoạt khi chọn thời khắc tấn công. Trịnh Quang Nguyên đang tập trung đối phó với hắn, chắc chắn không ngờ địch thủ lại thay đổi phương vị. Hai gã hộ pháp đang giương mắt nhìn vào trận chiến. Chúng không ngờ thoáng chốc lại trở thành cái đích bị nhắm vào. Hai tên chưa kịp phản ứng thì huyết Đan Trung đã bị điểm trúng.

Nhưng Cao Phong không có thời gian đắc ý. Trịnh Quang Nguyên phản ứng cực kỳ nhanh. Lão vừa thấy Cao Phong xoay người liền phóng chưởng đánh vào đầu đối thủ. Cao Phong không tránh được chiêu này. Đúng hơn là hắn không có thời gian để tránh. Mà nếu tránh thì Bạch Vân Tiên Tử sẽ là người trúng chưởng thay hắn. Trong tình thế nan nguy Cao Phong quyết định rất nhanh. Người hắn đổ nghiêng sang tả, vừa đúng lúc chưởng thức đối thủ đánh vào vai. Cả người Cao Phong phi về phía trước bởi áp lực Thanh Bích Cương Khí quá mạnh. Hắn bị đánh văng đi vẫn cố mang theo Bạch Vân Tiên Tử. Hai người như đôi hồ điệp quyến luyến nhau trong ánh ban mai vừa ló dạng...

Cảm giác được một chàng trai ôm vào lòng thật kỳ lạ, nhưng Bạch Vân Tiên Tử không có thời gian để nghĩ đến. Nàng biết trúng phải một chưởng Thanh Bích Cương Khí là đồng nghĩa với cái chết. Cao Phong tuy võ công cao cường, nhưng hỏa hầu tu luyện không thể sánh được với chưởng môn Phi Tin. Hắn một lần nữa đã liều mình giải thoát cho nàng, phó mặc bản thân rơi vào cảnh hiểm nghèo.

Dù gì đi nữa khi chịu một phát chưởng vừa rồi Cao Phong cũng thực hiện được ý định: Dùng chấn kinh xung phá huyết đạo cho Bạch Vân Tiên Tử. Hắn không lo sợ khi đối đầu với Trịnh Quang Nguyên, nhưng không thể quyết đấu với lão ta trong tình trạng nội thương trầm trọng. Vì như vậy cơ may chiến thắng sẽ hoàn toàn bị bóp chết.

Trịnh Quang Nguyên cất tiếng cười đanh ác:

- Người là tên tiểu tử đa tình. Thà hy sinh bản thân để cứu người tri kỷ. Nếu ta không làm, hai người ý hợp tâm đầu, đang mộng say giấc yên ương. Đã như vậy hôm nay ta tiễn các người song đôi về miền tây thiên cực lạc. Từ hôm nay ta sẽ gồi cao ngủ yên, không còn đối thủ ngang bước trên con đường thống nhất võ lâm.

Lão nói xong từ từ tiến về phía hai người...

Bạch Vân Tiên Tử nhào người về phía trước, án ngữ trước mặt Cao Phong. Thái độ của nàng rất cương quyết trước giờ khắc sinh tử...

Tàn Khát đứng bên ngoài thấy nguy, muốn xông lên liền bị bốn tên hộ pháp cản lại. Lão tức tối múa gậy đánh lia lịa vẫn không phá được thế trận vây hãm. Quá tuyệt vọng lão vừa đánh, vừa chửi rủa ồm ồm, nhưng vẫn không tiến lên được bước nào...

Cao Phong trúng một chưởng, khí huyết dâng lên khóe miệng. Mặc dù trọng thương nhưng hấn vẫn tỉnh táo không chút run sợ.

- Muội hãy đi đi...

Bàn tay Lâm Gia Hân nắm chặt lấy tay hấn.

- Ta nhất định không đi! Hôm nay có chết, ta cùng chết chung một thể. Huynh... không nên vì chuyện sinh tử mà bỏ nhau như ở... quan ngoại...

Cao Phong nghe nàng nói đành thở dài. Hấn biết hôm nay tất cả sẽ chết nếu không biết quý trọng cơ hội. Mà cơ hội hiện tại có bao nhiêu?

Lâm Gia Hân suy tính, muốn sử dụng Hỏa Vân thần công đấu với

lão già họ Trịnh một phen. Tuy hơn thua chưa biết, nhưng vì tính mạng của mọi người nhất định phải liều một trận. Nhưng... Nàng thoáng đỏ mặt khi nghĩ đến môn công phu quái ác mà mình chưa hoàn thiện được...

Trịnh Quang Nguyên từ từ tiến lên. Mắt lão lộ hung quang như ác thú gặp mồi ngon. Giờ này không ai có thể ngăn cản lão giết chết những kẻ chuyên quấy rối. Những người mà lão nhất định không để tồn tại trên con đường nhất thống giang hồ...

Mặt trời đã nhô lên. Ánh sáng bị những tán lá trên một thân đại thụ che khuất...

Trịnh Quang Nguyên đứng cách Cao Phong và Bạch Vân Tiên Tử chỉ vài bước chân. Với Thanh Bích Cương Khí như thế là quá đủ để đoạt mạng đối thủ. Lão chợt thấy tự mãn với thành tích mình sắp có được...

Một cơn gió từ đâu bất ngờ thổi đến. Những chiếc lá xao động nhường chỗ cho tia nắng ban mai xuyên qua, soi lên gương mặt đanh ác của chưởng môn Phi Tin. Tia sáng chói lọi của ngày mới chiếu vào mắt, khiến Trịnh Quang Nguyên phải nghiêng đầu tránh đi...

Cao Phong mừng rỡ như bắt được của báu. Hắn rất chắt chiu cơ hội, nhất là lúc sinh tử đã đến đầu. Ánh mắt họ Trịnh vừa nheo đi là hắn động thủ ngay lập tức. Từ phía sau Bạch Vân Tiên Tử, ngọn côn như một tia chớp phóng thẳng vào ngực lão. Chiêu thức được phóng ra với tất cả sức mạnh mà Cao Phong gom góp được. Như

vậy cũng đúng thôi! Bởi hắn sao dám đùa với cái chết...

Tiếng rít của mộc liễn khiến ai nghe cũng rợn người. Nhưng khi cảm giác ấy đến thì ngọn côn đã trúng đích...

Thần công hộ thể của chưởng môn Phi Tin thật phi thường. Trong đường tơ kẽ tóc mà Thanh Bích Cương Khí vẫn phát huy được sức mạnh. Tuy nó không hoàn toàn ngăn chặn được thế đánh nhưng vẫn cứu được mạng lão. “Bình! Bình! Bình”. Họ Trịnh hự lên một tiếng rồi cả người tung về phía sau. Lão vừa đau đớn, vừa ngạc nhiên. Rõ ràng Cao Phong chỉ phóng một gậy nhưng lão lại trúng đến ba thế. Trong võ lâm hiện tại chưa có ai làm được chuyện này...

Cao Phong tận lực xuất chiêu ấy cũng bị chấn kinh Thanh Bích Cương Khí hất lộn ra sau. Hắn há miệng phun ra một dải máu đỏ ối trên nền đất, khiến Bạch Vân Tiên Tử hoảng kinh hồn vía. Nàng vọt người đến rất nhanh để đỡ hắn. Chiếc áo trắng muốt phút chốc hóa đỏ tươi khi Cao Phong liên tục thổ huyết.

Nằm trong vòng tay Bạch Vân Tiên Tử, hắn vẫn cố thều thào:

- Bây giờ ta và lão đồng cảnh ngộ. Không chừng lão lại bi thảm hơn ta!

Sắc diện chưởng môn Phi Tin trắng nhợt. Lão gắng gượng chống chọi với vết thương để đứng cho vững...

- Người đừng vội đắc ý. Dù cho ta trúng thương vẫn đủ sức giết hết tất cả các người...

Cao Phong kinh ngạc nhìn lão như không tin vào mắt mình. Lý ra

trúng một đòn như vậy lão không chết cũng không thể đứng được. Ngược lại Trịnh Quang Nguyên tỏ vẻ chẳng hề hấn gì, sau những biến cố xảy đến...

Trịnh Quang Nguyên một lần nữa lại tiến lên. Bước chân lão hơi chệnh choạng nhưng đầy cương quyết...

Cao Phong nhìn Bạch Vân Tiên Tử một lúc rồi thở dài. Hắn cũng gươngng đứng dậy nhưng điều bộ thật thảm nảo. Bạch Vân Tiên Tử kéo hắn lại, nhưng tay nàng lại nhằm trúng cái bọc Cao Phong luôn mang theo người. Cái kéo người của Lâm Gia Hân làm Cao Phong chợt nhớ ra một vật. Gương mặt hắn chợt bừng sáng bởi hy vọng vừa được nhóm lên. Hắn thì thầm bên tai Bạch Vân Tiên Tử:

- Muội hãy lấy cái bọc và mặc vật ấy vào...

Bạch Vân Tiên Tử ngó người ra không hiểu, nhưng vẫn làm theo lời hắn. Cái bọc vừa mở ra nàng thấy một chiếc áo rất kỳ lạ. Toàn thân áo được dệt bằng tơ trắng muốt. Những chiếc tua không biết phải do người thợ cổ tình tạo ra hay chưa xử lý hết mà ngắn dài bất nhất. Nhưng chính điều này khiến cho chiếc áo có dáng điệu nguyên sơ, rất lạ mắt. Tơ sợi không biết làm từ vật liệu gì, khi tiếp xúc với ánh sáng trở nên óng ánh như bạch ngọc. Bạch Vân Tiên Tử theo lời Cao Phong khoác chiếc áo lên người...

Những sợi tơ rung động phát ra các tia sáng lung linh khiến Trịnh Quang Nguyên cũng sửng người ra. Lão rất kinh nghiệm giang hồ nhưng vẫn chưa thấy qua vật kỳ lạ như vậy. Rồi lão chợt nghĩ: có thể bọn tiểu tử biết cái chết đã đến nơi, nên đem tặng vật ra mặc

lần cuối... như vậy chết cũng không hối tiếc...

Cao Phong nhìn Bạch Vân Tiên Tử cười mãn nguyện. Hắn thấy nàng mặc chiếc áo ấy càng đúng với danh xưng hơn.

- Bây giờ mọi hãy sử dụng Hỏa Vân thần công xem thử.

Câu nói của Cao Phong làm chường môn Phi Tin giật mình. Lão nhìn sang Bạch Vân Tiên Tử đã thấy người nàng chuyển thành hồng. Chiếc áo bị nội lực kích thích càng trở nên long lanh một cách dị kỳ. Rồi tiếng cười lạnh lãnh vụt cất lên như châu ngọc giao hòa. Âm hưởng của nó khiến sắc mặt Trịnh Quang Nguyên tái đi. Suốt mấy dặm ngọn đồi chỉ còn nghe tiếng cười đắc ý của Lâm Gia Hân...

Trịnh Quang Nguyên không tin vào mắt mình. Và lão cũng không muốn tin điều nhìn thấy. Theo nghiên cứu của lão, Bạch Vân Tiên Tử chưa bao giờ rời khỏi cỗ xe để sử dụng Hỏa Vân thần công. Chính điều này khiến lão đắc thủ trong việc bắt giữ nàng. Còn bây giờ... Lão chợt hiểu... Thì ra chiếc áo ấy chính là thứ bất tường đối với lão, nhưng lại là vật mang đến cho Bạch Vân Tiên Tử niềm hạnh phúc vô bờ...

Trịnh Quang Nguyên bỗng quát lớn:

- Giết ả cho ta.

Bốn tên hộ pháp vừa nghe hiệu lệnh lập tức nhảy về phía Lâm Gia Hân. Nhưng bọn chúng đâu dễ dàng thực hiện được ý định khi chiếc gậy của lão ăn mảy vẫn bám theo.

Khi thấy Bạch Vân Tiên Tử sử dụng Hỏa Vân thần công, Tàn Khát

biết rằng sinh lộ đã mở. Trịnh Quang Nguyên đang trọng thương, khí thể đã lụi tàn như ngọn đèn trước gió. Thử hỏi trong tình cảnh này chưởng môn Phi Tin còn múa may dọa nạt ai nữa.

Bạch Vân Tiên Tử bỗng nhiên quát lớn:

- Hãy để bọn chúng cho ta!

Lúc này nhìn Lâm Gia Hân như một nữ thần lửa. Cả người nàng tắm trong hơi nóng ngút trời. Đưa tả thủ lên cao, Bạch Vân Tiên Tử nhẹ nhàng xuất chưởng. Không gian xung quanh rùng rục hơi nóng. Kinh lực ào ra như thác đổ hướng vào bốn tên hộ pháp...

Bốn hộ pháp Phi Tin môn thấy nguy, cùng cử chưởng ra nghênh. Nhưng bọn chúng không thể ngăn cản sức mạnh của đối phương. Chỉ thấy một vùng bụi phủ khắp không gian, rồi tất cả đều bị xóa sạch như vừa có bão tố kéo qua. Khi mọi người bình tâm nhìn lại thì bốn tên hộ pháp đã hoàn toàn biến mất. Bọn chúng đã bị Hỏa Vân thần công thiêu trụi như đồng tro tàn...

Sau phút kinh ngạc mọi người định thần nhìn lại thì Trịnh Quang Nguyên đã biến mất. Điều này cũng không gây ngạc nhiên, bởi lão vừa chứng kiến một việc quá mong đợi. Với thương thể đang mang trong người, chưởng môn Phi Tin biết rằng mình không thể là đối thủ của Bạch Vân Tiên Tử. Chính vì vậy lão chọn cách bỏ chạy là tốt nhất...

Ánh sáng của ngày mới bừng lên như đem sự sống cho tất cả mọi người. Trong khi Tàn Khát bước đến giải khai huyết đạo cho Yến Thanh thì đôi mắt Bạch Vân Tiên Tử vẫn đắm đắm nhìn vào Cao

Phong. Nàng thật sự vẫn không tin hắn còn sống trên đời vì đã trúng độc chất khét tiếng của Tam Độc Quỷ Vương. Nhưng hiện tại hắn vẫn đứng đó nhìn nàng với ánh mắt chứa chan tình cảm. Và theo nàng nghĩ, hắn cũng bất ngờ như chính nàng bởi sự trùng phùng đầy bất ngờ này.

Cao Phong và Bạch Vân Tiên Tử cứ mãi nhìn nhau mà quên cả xung quanh. Ngay cả sự hiện hữu của Tàn Khất và Yến Thanh cũng không làm hai người chú ý.

Tàn Khất thấy tình cảnh như vậy liền hắng giọng, rồi lên tiếng:

- Ta biết hai người có nhiều điều muốn nói với nhau. Nhưng hiện tại chúng ta không có thời gian để hàn huyên nếu như muốn mất đi một bằng hữu tốt. Con gái Triệu Nam Sơn vẫn còn trong tay Bạch Y Song Yêu. Long Quân thần kiếm vẫn chưa biết sở hữu vào tay ai? Chúng ta vẫn còn nhiều việc để làm nhằm ngăn cản sát kiếp trong vũ lâm. Vì vậy...

Cao Phong chợt thở dài:

- Vì vậy mọi người phải sớm lên đường...

Bạch Vân Tiên Tử ngạc nhiên hỏi:

- Các người định đi đâu?

Cao Phong nhìn nàng cười rồi nói:

- Chúng ta phải ra quan ngoại một chuyến nữa. Việc này vừa đi, chúng ta sẽ nói cho mọi người nghe...

Tàn Khất vụt la lên:

- Sao lại chúng ta? Hai người có chân hãy chọn lối mà đi. Đến đây

lão ăn mày ta đã hết hứng thú đồng hành cùng mọi người. Việc giải cứu Triệu Ngọc Linh xin nhường cho bọn trẻ, lão già ta gân cốt rệu rã, đâu còn thích hợp cho việc ầu ẩu với người...

Thần sắc Yến Thanh tỏ ra buồn bã.

- Được ta đi cùng lão. Đường giang hồ sẽ bớt cô quạnh khi có người chung bước.

Tàn Khát nghe thấy thế đâm ra kinh hãi:

- Người muốn đi cùng ta ư? Eo ơi! Không biết cái mạng già ta còn giữ được bao lâu đây.

Mặc dù tâm trạng không vui, nhưng khi nghe Tàn Khát nói thế Yến Thanh liền cười ngặt nghẽo:

- Lão sợ ta như vậy thì đừng ai nấy đi. Nếu không làm, độc chất của ta hôm nay đã cứu mạng lão. Muốn giết lão, ta đã không làm vậy!

Tiếng cười lão ăn mày vụt cất cao:

- Được! Chúng ta lại cùng đi trên cỗ xe đen. Ta nghĩ bây giờ Bạch Vân Tiên Tử sẽ không dùng đến nó nữa. Thời khắc lịch sử đã đến, cỗ xe cũng nên đổi chủ để xóa đi dấu ấn ban đầu... Tạm biệt tiểu huynh đệ thân thiết! Hữu duyên sẽ tương hội lần sau...

Nhìn cỗ xe khuất dạng, Cao Phong thầm cảm ơn Tàn Khát. Vô Thư Tú Sĩ quả xứng danh với kinh nghiệm tình trường. Lão muốn để thời gian bù đắp cho hai người sau những ngày bôn ba, vất vả tìm nhau...

Còn lại hai người, bỗng nhiên Bạch Vân Tiên Tử vung chưởng đánh

vào vai Cao Phong. Phát chương khá mạnh khiến người hấn loạn choạng một lúc mới đứng vững.

Cao Phong ngạc nhiên nhìn Lâm Gia Hân:

- Sao bỗng nhiên muội lại nổi tam bành đánh ta?

Ánh mắt Bạch Vân Tiên Tử ra chiều tức tối:

- Hôm ở quan ngoại, sao bỗng nhiên huynh lại bỏ đi. Báo hại muội đi tìm muốn hết cả hơi. Muội còn tưởng huynh biết mình sắp chết nên muốn lánh mặt muội nửa cơ. Từ ngày đó, lúc nào muội cũng lang thang trong rừng sâu núi vắng, với hy vọng gặp lại huynh...

Cao Phong vỡ lẽ liền cười phì. Hấn đem mọi chuyện xảy ra kể hết cho Lâm Gia Hân nghe. Ngồi nghe câu chuyện mà sắc mặt Bạch Vân Tiên Tử càng lúc càng tái đi. Người kể thì nhắc lại chuyện cũ, còn người nghe như tự mình dần thân vào cuộc mạo hiểm. Đến đoạn Cao Phong bị Hắc Thiên Thù cắn vào tay thì Bạch Vân Tiên Tử không sao kìm được, bật miệng thét lên.

- Thế bây giờ trong người huynh đang chứa đến hai loại cực độc. Nhưng như vậy, sao huynh... sao huynh còn...

Cao Phong hiểu nàng đang muốn nói gì, nên cười lớn:

- Muội xem ta vẫn còn sống nhăn răng. Có chết đâu mà phải sợ!

Bạch Vân Tiên Tử biết tính hấn vốn xem thường sanh tử nên chẳng muốn đòi co. Nàng cầm lấy tay Cao Phong rồi vén áo lên xem. Ông tay áo vừa vén lên thì cả hai cùng ồ lên kinh ngạc. Số là từ lúc biết mình khó sống được lâu, Cao Phong bỏ mặc tất cả. Lúc đầu hấn còn để ý xem xét chất độc biến chuyển ra sao. Sau đó thấy cơ thể

vẫn bình an nên chẳng buồn quan tâm đến màu sắc biến đổi trên cánh tay. Đối với hắn, trên đời có người sinh ra nước da đã trắng. Lại có người khi sinh bản thân lại đen như nhọ nồi. Như vậy cánh tay hắn có hai màu đen trắng thì giống như hai con người trộn vào nhau nhưng không sao đồng nhất được. Cũng có sao? Miễn không chết là được rồi!... Nhưng bây giờ khi nhìn lại cánh tay bị trúng độc, bản thân hắn cũng kinh ngạc. Không biết từ lúc nào những vết đen trên tay hắn đã biến mất. Da tay vẫn bình thường như chưa hề bị trúng độc bao giờ...

Bạch Vân Tiên Tử vừa mừng, vừa lo. Nàng ngập ngừng nói:

- Không biết hiện trạng này có phải là hiệu ứng của nguyên lý dĩ độc công độc? Nhưng hiện tại, tay huynh hình như đã hoàn toàn khỏi hẳn. Nếu đúng như vậy thì tên tửu đồ này thật có phúc, phùng hung hóa kiết, lạc tử hồi sinh trong tác gang...

Cao Phong ra vẻ tự đắc:

- Như vậy thiên thanh còn đoái hoài người tốt. Con người ta phúc lớn mạng lớn, không khiến muội phải quan tâm.

Lâm Gia Hân khúc khích cười trêu hắn:

- Ai bảo huynh là người tốt? Có giết hết thiên hạ cũng không lấy ai đồng tình. Một trong những đạo người quân tử là “Tu thân”, điều này còn lâu huynh mới học được...

Tuy ngoài miệng cười đùa nhưng Lâm Gia Hân vẫn lo cho hắn. Nhìn Cao Phong ra vẻ bình thường, nhưng biết đâu độc chất đã ăn vào lục phủ ngũ tạng? Lúc ấy dù là đại la kim tinh cũng không cứu

được. Và biết đâu một lần nữa nàng lại mất hẳn...

Nhớ lại lúc đánh nhau với Trịnh Quang Nguyên, Bạch Vân Tiên Tử vụt hỏi:

- Huynh đã sử dụng chiêu thức gì để đả thương chưởng môn Phi Tin. Lúc ấy muội thấy huynh xuất có một chiêu nhưng lão ấy trúng đến ba thế. Điều này thật khác thường so với võ học các phái. Thông thường cao thủ lúc xuất chiêu chỉ cần một kiếm là đủ lấy mạng đối thủ. Còn huynh một côn lại phân ba... nghĩ mãi muội vẫn không sao hiểu được...

Cao Phong cười ha hả:

- Đàn bà con gái chỉ lo sinh con đẻ cái. Ai đời lại quan tâm chuyện võ học bao giờ...

Hắn vừa nói đến đây đã thấy Bạch Vân Tiên Tử đỏ mặt lên. Người nàng bỗng bừng sáng trong tinh quang lấp lánh của chiếc áo. Cao Phong hiểu việc gì nên chạy ra xa, miệng thì la lớn:

- Ta không hứng thú với môn võ học của nàng. Có gì chúng ta từ từ nói...

Bạch Vân Tiên Tử cố nghiêm sắc mặt:

- Vậy huynh nói đi!

- Thật ra không có gì bí ẩn trong chiêu thức đó. Nàng cứ bình tâm quan sát viên bi khi rớt xuống một mặt phẳng thì biết ngay. Lúc chạm vào vật cứng, viên bi luôn nảy lên mấy lần mới chịu nằm im. Chính điều này khiến ta sáng tạo ra chiêu kiếm đó. Thanh Bích Cương Khí cực kỳ cứng chắc. Nó giống như một bức tường thành

kiên cố, khó có kinh lực nào xuyên thủng được. Nhưng dù vậy thần công hộ thể của lão già họ Trịnh cũng không thể nào bao phủ khắp toàn thân mà chẳng có chỗ yếu kém. Lúc đầu gậy chạm vào bị kinh lực hắt ra, nó lại tiếp tục lao vào như một viên bi...

Bạch Vân Tiên Tử bật miệng ồ lên thán phục:

- Vậy là viên bi cứ nảy mãi cho đến lúc nào xuyên thủng bức màn đó mới thôi...

- Đúng vậy! Cho nên ta chỉ phóng một côn nhưng lão ấy trúng đến ba thế là vậy.

Nhớ đến một vật, Bạch Vân Tiên Tử không sao tìm được lại bật miệng hỏi:

- Thế còn chiếc áo ở đâu ra?

Cao Phong nhìn tám thân kiều diễm của nàng một lúc rồi mới nói:

- Đó là tơ sợi từ con Hắc Thiên Thù. Ta đã lấy nó trên vách động rồi nhờ người Miêu đan thành chiếc áo. Với hy vọng tơ nhện này có thể không chế được sức nóng của Hỏa Vân thần công. Lúc ấy ta chỉ suy luận mà làm, không ngờ chiếc áo lại không phụ người thành tâm...

Đôi môi xinh xắn của Lâm Gia Hân chau lên trông thật yêu kiều:

- Huynh thành tâm việc gì?

- Ta muốn nàng thoát khỏi cỗ xe đen. Muốn Bạch Vân Tiên Tử không còn là một yêu nữ. Và nhất là...

Hắn nói đến đây liền nhìn vào thân thể nàng như thể...

Lâm Gia Hân chợt hiểu... Sắc mặt nàng ửng đỏ khi nhớ lại lúc xuất

chưởng đánh vào Quỷ Tiểu Thiên Tôn. Rồi nghĩ lại nàng cảm thấy hạnh phúc khi biết hắn muốn bảo lưu hình ảnh ấy cho riêng mình. Dù sao, thân thể nàng... thân thể nàng... chỉ có mình hắn là thấy được...

Hai người tâm ý tương thông nên nói chuyện với nhau rất hào hứng. Nhất là việc gặp lại nhau là điều ai ai cũng trông đợi, nên miệng nói mà mắt nhìn nhau không rời.

Bị Cao Phong nhìn chăm chăm hồi lâu, Lâm Gia Hân sinh ra hổ thẹn. Nàng không biết hắn đang nghĩ gì nên làm mặt giận nói:

- Huynh làm gì cứ nhìn muội mãi vậy! Nam nhân các người thật là...

Cao Phong cười đắc ý. Hắn nhớ lại chuyện xưa nên cố trêu nàng:

- Bây giờ muội không còn e sợ nam nhân nữa ư? Thật ra lúc gặp nàng ta rất muốn làm...

Lâm Gia Hân buột miệng hỏi:

- Huynh muốn làm gì?

- Muốn làm một gã nam nhân mà nàng hay chê trách...

Câu nói của Cao Phong khiến mặt Bạch Vân Tiên Tử lại đỏ bừng. Nhớ lại lúc gặp hắn, ý nghĩ của nàng về nam nhân là cả một sự căm ghét. Nàng cho rằng nam nhân đều như nhau, cùng là phường háo sắc. Và nhất là thích động tay, động chân với các cô gái đẹp. Bây giờ hắn nói muốn làm một nam nhân thì đúng là... đúng là... Càng nghĩ mặt Lâm Gia Hân càng bừng đỏ trong sự ngượng ngùng không sao giấu được...

Cao Phong vốn là người nhạy bén, thấy thái độ Bạch Vân Tiên Tử

như vậy càng khoái chí vô cùng. Hắn bật cười lớn, mặc cho sắc diện Lâm Gia Hân càng lúc càng đỏ gay...

- Huynh đúng là hết thuốc chữa. Càng lúc càng nói năng không ra gì. Sau này... sau này...

Cao Phong hỏi vội:

- Sau này như thế nào?

Bạch Vân Tiên Tử nguýt hắn một cái rồi quay mặt đi nơi khác lẳng lặng mỉm cười...

CHƯƠNG 45: KẺ SÁT NHÂN

Buổi chiều, Bạch Vân Tiên Tử và Cao Phong đến ngọn núi mà hai người đã gặp nhau. Cảnh cũ người xưa, khiến cả hai đều cảm khái khi nghĩ đến việc đã qua. Bạch Vân Tiên Tử nhìn cảnh vật chợt nhớ đến một việc. Nàng kéo tay Cao Phong đi đến một khe suối, loay hoay bên khe đá một lúc thì lấy ra ngọn lân côn ngày xưa hắn vẫn thường sử dụng.

Nhìn thấy lân côn, hai mắt Cao Phong vụt sáng quắc. Trong lòng hắn thầm cảm ơn sự quan tâm của Lâm Gia Hân đối với kỷ vật mà ân sư để lại. Đối với hắn ngọn côn như người bạn đường thâm niên, gắn liền với bao biến cố trong đời. Và trong suy nghĩ hắn cho rằng, nếu con người sống phải có hoài bão, ước mơ để theo đuổi, thì kỷ niệm phải đáng được trân trọng. Bởi chính nó giúp con người lớn khôn từ những sai sót trong quá khứ.

Cao Phong cùng Bạch Vân Tiên Tử trở lại thạch động. Nơi Cao Phong đã đối đầu với con Hắc Thiên Thủ. Nhớ lại sự việc, hắn bất giác rung mình, không biết sợ hãi hay vui mừng. Nếu trong người hắn không có chất độc của Tam Độc Quỷ Vương thì chẳng biết sẽ thế nào. Hiện tại trong hắn có hai loại độc chất cũng không biết là phúc hay họa?

Nhìn cửa động Cao Phong chợt thấy nhiều nghi ngại. Nơi này hình như có người cư ngụ, khác hẳn lúc trước hoang phế và đầy bụi mốc. Ánh mắt khác lạ của hắn khiến Lâm Gia Hân chú ý. Nàng là người thông minh nên vừa trông qua đã phát hiện điều Cao Phong chưa nói ra.

Cao Phong kéo tay Bạch Vân Tiên Tử đi sâu vào trong sơn động. Hai người đi được mấy mươi bước thì thấy ánh lửa leo lét phát ra ở cuối vách động. Trong động có rất nhiều người Miêu đang sinh hoạt. Vừa thấy người vào, tất cả bọn họ đều giật mình hãi sợ như thấy quỷ dữ hiện thân. Trong số người Miêu, Cao Phong chợt nhận ra người thiếu phụ hắn đã nhờ dệt chiếc áo cho Bạch Vân Tiên Tử. Thiếu phụ Miêu tộc cũng nhận ra hắn, nhưng vẫn nhìn với ánh mắt bán tín bán nghi.

Bất chợt từ trong đám đông, giọng một lão già cất lên:

- Thiếu hiệp vẫn bình an. Không ngờ đến tận hôm nay thiếu hiệp vẫn giữ được mạng sống, quả thật là chuyện hy hữu trong đời.

Cao Phong đã nhận ra người nói. Hắn mừng rỡ thốt lên:

- Đó là nhờ ơn sâu của lão bá! Nếu không có mấy viên dược hoàn, biết đâu vẫn bối mạng đã... ô hô...

Lâm Gia Hân mỉm cười khi nghe câu nói của Cao Phong. Nhưng nàng chợt nhận ra nét khác lạ trên mặt lão già Miêu

tộc. Gương mặt ấy biểu hiện sắc thái vui buồn lẫn lộn. Nét ai oán hiện lên trên khuôn mặt già nua mệt mỏi...

Lão già cất giọng buồn bã:

- Giết Tam Độc Quỷ Vương là tiền hỷ. Nhưng hậu sự lại bi đát hơn nhiều... Nếu biết sự việc hôm nay... thà rằng cứ để trời đất tự chuyển dời...

Cao Phong không hiểu câu nói của lão già, nhưng nhận ra sự thất vọng thể hiện bên trong.

- Văn bối không hiểu nơi đây đã xảy ra việc gì ...?

Tiếng người thiếu phụ cất lên:

- Thiếu hiệp đã làm một việc tốt, nhưng vẫn không biết được những chuyện xảy ra tiếp theo... Sau ngày Quỷ Vương tàn mạng, trong giao (làng) bỗng xảy ra nhiều huyết án. Thanh niên trai tráng lần lượt bị giết một cách dã man...

Bạch Vân Tiên Tử nghe đến đây lấy làm kinh dị:

- Sao lại có chuyện như thế? Không lẽ...

Lão già người Miêu mới nói:

- Cái chết của Tam Độc Quỷ Vương khiến những huynh đệ hấn nuôi lòng oán hận, quyết tâm truy cứu cho ra hung thủ...

Nghe đến đây Cao Phong chợt hiểu. Hắn cảm thấy mình có lỗi khi đẩy người Miêu vào chuyện thị phi trong giang hồ. Vô tình trong cuộc chiến sống mái với Tam Độc Quỷ Vương, hắn đã để oán cho người Miêu gánh thay mình. Ân oán giang hồ vốn bất tận... Giết chết một người chưa hắn đã kết thúc mọi chuyện...

Hắn thở thốt nói với họ:

- Thế mọi người vì tránh tránh sự truy sát của bọn chúng mà phải vào đây lánh ẩn ư?

Người thiếu phụ cúi đầu buồn bã.

- Chúng tôi không làm thế cũng không được! Trong giao có rất nhiều trai tráng biết võ công đã bị giết chết. Những người này đa phần là phường săn bắt, võ công cũng chỉ để phòng thân nên không thể nào là đối thủ của bọn hung đồ...

Lão già người Miêu tiếp lời:

- Tam Độc Quỷ Vương vốn có một huynh trưởng là người trong Bích Huyết Ma Cung, dưới tay thuộc hạ rất đông nên kiếm thủ Miêu tộc không thể nào là đối thủ được. Ôi! Tiếc thay... Những người này đều là những tay trung liệt, đã vì người Miêu phơi thây khắp nơi. Toàn giao Miêu không còn đất dung thân nên đành đến đây lánh ẩn. Nương rẫy hoang phế, mùa màng bỏ trụi. Ngay cả cái ăn cũng trở thành gánh nặng đối với mọi người...

Cao Phong nghe thấy thế liền nghiêng rằng tức tối:

- Oan có đầu, nợ có chủ. Bọn chúng sao có thể trút căm hờn lên người ngoại cuộc...

Bạch Vân Tiên Tử vốn xem lão già người Miêu là ân nhân cứu mạng Cao Phong, nên nghe chuyện mà mắt nổi hung quang. Nàng vốn là người nổi tiếng hiếu sát trong giang hồ, nhưng hành sự lại rất minh bạch. Đa phần những kẻ bị giết đều là bọn tà ma ngoại đạo chẳng đáng quan tâm. Nay nghe bọn người Bích Huyết Ma Cung cậy thế làm càn, ức hiếp cả những người tay không tác sát thì phần nộ vô cùng.

- Bích Huyết Ma Cung thật to gan! Bọn chúng dựa vào cái gì dám xâm nhập châu thổ, giết hại bá tánh lê dân. Dưới mắt bọn chúng không lẽ châu thổ không có ai ngăn chặn hành vi độc ác này ư?

Bạch Vân Tiên Tử vừa nổi giận thì chiếc áo trên người lại lung linh phát sáng. Cao Phong nhìn nàng lấy làm kinh dị. Không hiểu sao từ lúc khoác chiếc áo lên người, đôi lúc hắn cảm thấy e ngại khi đứng cạnh Bạch Vân Tiên Tử. Từ lúc gặp lại nhau, hắn rất muốn ôm nàng vào lòng nhưng vẫn không dám. Bởi vì lúc đứng cạnh Lâm Gia Hân, hắn vẫn cảm nhận được Hỏa Vân Thần Công luôn luôn hiện hữu quanh nàng. Hắn biết nàng vốn ác cảm với nam nhân rất sâu sắc. Nếu như bất cẩn làm càn, có khi trở thành nạn nhân của Hỏa Vân

Thần Công như chơi... Nhưng người ngọc trước mắt... không lẽ chỉ lấy mắt mà nhìn...

Bạch Vân Tiên Tử không thấy nét khác lạ trên sắc mặt Cao Phong. Từ hôm có chiếc bạch y thiên thù, Lâm Gia Hân như người thoát cảnh ngục tù. Tâm tư nàng thanh thản vì hiểu rằng, từ nay mình không phải bận tâm đến môn công phu quái ác, luôn là trở ngại trên bước đường hành tẩu giang hồ. Vì vậy Bạch Vân Tiên Tử không cần cố công kèm chế công phu dị biệt, từng một thời làm mình phải khổ sở, khổn đốn...

Trong lòng động rất tối. Bộ tộc Miêu phải đốt lửa để lấy ánh sáng. Thiếu phụ người Miêu nhìn chiếc áo của Bạch Vân Tiên Tử ra vẻ hài lòng. Bà ta quá biết chiếc áo này, vật mà mình đã tốn biết bao công sức mới thành toàn cho người mặc. Người thiếu phụ nhìn chiếc áo lung linh trong bóng tối nhập nhoạng như một nghệ nhân chiêm ngưỡng tuyệt tác của mình. Trong thâm tâm, may nhân biết đây là một bảo vật, gươm đao bất nhập. Bởi chính tay bà làm ra nó nên biết rất rõ không có bảo đao hay lợi kiếm có thể xuyên qua chiếc áo tuyệt mỹ ấy. Và kỳ lạ hơn nữa, khi màn đêm buông xuống chiếc áo càng lấp lánh một cách dị kỳ...

Lão già người Miêu đưa tay ra mời Cao Phong và Bạch Vân Tiên Tử đến bên một phiến đá. Nơi đây đã bày sẵn một bình trà bằng đất với ba cái chum nhỏ. Một đứa trẻ bung đến cái ấm đất nghi ngút khói. Lão già tự tay pha trà với động thái

rất trang nghiêm. Lão cho trà vào bình rồi đổ nước nóng vào, sau đó đổ bỏ nước đầu như để rửa trà, rồi lại cho nước vào ủ kín. Ba cái chum cũng được bỏ vào nồi nước đã được đun sôi. Lão già làm việc này một cách thận trọng như nghi thức thiêng liêng trong cúng tế. Một lúc sau lão vớt ba cái chum ra, rồi rót trà vào. Hương khỗ đồ (trà) ngan ngát, lưng bay trong lòng động. Thiếu phụ dùng cả hai tay bưng từng chum trà dâng cho Cao Phong và Bạch Vân Tiên Tử. Đợi hai người uống xong một ngụm, lão già lặng lẽ nói:

- Hai vị có cách gì khả dĩ giúp cho người trong giao qua cơn bĩ cực, trở lại cuộc sống thường nhật thì già này muôn lần cảm tạ. Nếu cứ tiếp tục thế này, bộ tộc Miêu không sớm thì muộn cũng diệt vong...

Cao Phong như bừng tỉnh sau dư vị của hương trà. Hắn khoát tay cho lão yên tâm.

- Lão bá cứ yên tâm! Việc này do tại hạ gây ra, nhất định sẽ có cách giải quyết ổn thỏa, không để ảnh hưởng đến mọi người.

Người thiếu phụ với tay rót thêm trà cho Cao Phong. Bà ta ngập ngừng nói:

- Nhưng đại hiệp chỉ có một mình, e rằng muốn ngăn chặn bọn chúng thật khó. Việc này quá nguy hiểm, không nên khinh suất mà chuốt lấy họa diệt thân. Những trai tráng trong giao rất đông nhưng vẫn không thể là đối thủ của bọn

chúng. Như thế cho thấy khí thế kẻ địch rất hung hãn, thực lực không sao lường được.

Cao Phong lạnh lùng nói:

- Dù thế nào tại hạ cũng giáp mặt bọn chúng một lần. Việc này do ta làm, nhất thiết không để kẻ khác hứng chịu thay mình. Người trong giang hồ có cách giải quyết của giang hồ. Bọn chúng đã đi ngược lại qui cũ khi xâm phạm tính mạng thường dân, không thể trách người khác hạ thủ bất dung tình. Tam Độc Quỷ Vương chết đã đáng tội, những kẻ thừa cơ gây rối cũng chẳng thể nào dung túng được.

Bạch Vân Tiên Tử nhìn hẩn ra chiều quan ngại:

- Nhưng... vết thương... huynh...

Cao Phong nhìn nàng mỉm cười, thản nhiên như không:

- Bất luận như thế nào chúng ta cũng không thể khoanh tay làm ngơ được. Hân muội không phải bận lòng, việc này huynh vẫn có thể gánh vác.

Lão già cất giọng trầm trầm nói:

- Trong Miêu tộc còn khoảng mười tay kiếm có thể dùng được. Để ta bảo bọn họ trợ chiến cho đại hiệp...

Cao Phong cắt ngang lời lão. Giọng hẩn thật cương quyết:

- Không phiền đến người trong giao. Lão bá cứ bảo bọn họ canh giữ nơi cửa động. Tai mắt thuộc hạ ma cung rất đông, phòng lúc chúng phát hiện tấn công vào sơn động thì nguy to.

Bạch Vân Tiên Tử nhìn hấn lo lắng:

- Huynh định đi một mình sao?

Cao Phong nhìn nàng hồi lâu rồi nói:

- Muội thay ta ở lại đây. Những người này phải được bảo đảm an toàn trước khi ta trở lại. Chúng ta không thể phạm sai lầm một lần nữa.

Rồi hấn quay sang lão già người Miêu:

- Không biết bọn hung đồ hiện ở nơi nào trong giao?

Lão già nhìn hấn như muốn nói gì, nhưng lại thôi. Lát sau lão mới chậm rãi:

- Chúng không chế vài người trong tộc để phục dịch ăn uống. Nơi chúng đóng bản doanh là khe núi trước giao. Từ đây đi thẳng theo con suối, đại hiệp sẽ thấy một con đường nhỏ dẫn đến làng sau. Nên nhớ, bọn chúng rất hung hãn... Và lại, còn một số người...

Cao Phong vụt một cái đã lướt đi, bỏ lại câu nói lão già rơi vào khoảng không.

Ra đến bên ngoài hấn không cần vội, cứ nhìn trước ngó sau như muốn tìm vật gì. Cuối cùng ánh mắt hấn dừng lại một bụi tiêu (chuối) rừng. Lúc này trời đã tối, hấn không phí thời gian, hái đại một tàu lá rồi nhắm hướng giao Miêu thẳng tiến. Hơn một canh giờ sau Cao Phong đã có mặt trong làng. Hấn dừng lại giữa giao lấy rượu ra uống. Chiếc tàu chuối được buộc vào lân côn bay phần phật trong gió đêm, tựa như một chiếc quạt lớn nằm trên vai Cao Phong. Bây giờ trông hấn đúng thật là một lãng tử, bốn bề phiêu du, vô cư bất định...

Trong khe núi trước giao có ánh lửa. Mấy gã đại hán đang ngồi chén tạc chén thù trong một mái tranh. Bọn chúng đến đây đã lâu nên rất hiểu sinh hoạt của người Miêu. Giờ này kiếm đâu ra một người để có trò tiêu khiển. Và một tên bỗng nhìn ra ngoài kinh ngạc... Ngoài kia không phải là người u? Gã chợt thất vọng khi thấy người đứng đấy bất bình thường. Bởi nếu là người tâm trí tỉnh táo thì giờ này đâu đi ra ngoài với một chiếc... quạt lớn... bằng lá thế kia. Có khi hôm nay bọn chúng vấp phải một gã điên cũng không chừng. Những tên đang cười nói, thấy việc lạ liền im bật.

Cao Phong như không thấy bọn chúng, cứ việc thẳng ngay vào bàn. Trên bàn có nửa con gà nướng còn mới nguyên. Hấn với tay cầm lấy đưa lên miệng nhai ngấu nghiến. Rồi như ăn sông xem ra nhát miệng, hấn lần ra sau vai lấy bầu đại tửu tu một ngụm. Hấn ăn và uống rất ngon như chính

thức ăn của mình làm ra. Mặc kệ ánh mắt nô khí thoát ra từ những gã hán tử.

Những tên này nhìn Cao Phong nhưng chưa muốn động thủ. Bọn chúng thật sự không vội, bởi vì giết một tên dở dở ương ương thì cần chi phải vội vàng. Đằng nào thì hán đầu còn đường để thoát...

Ngoài khe núi bỗng đi vào bốn tên hán tử. Lúc này trước sau, người ma cung có tám tên tất cả. Cao Phong chẳng buồn nhìn đến bọn chúng. Hắn vẫn tiếp tục làm con ma đói với món gà nướng và bầu rượu dư giả của mình.

Một tên to người, không nhìn được trước thái độ kẻ cả của Cao Phong, bèn quát lớn:

- Tiểu tử! Ngươi là ai?

Cao Phong vẫn lặng thinh, chỉ lắc lắc cái tàu chuối đang vắt trên vai.

Bốn tên đồng quát lớn:

- Ngươi quả đã chán sống mới dám dây vào Bích Huyết Ma Cung. Hãy nói rõ danh tính đi.

Vẫn là sự yên lặng như trước.

Lúc này hỏa khí đã bùng lên trong đôi mắt bọn ma đầu. Sát cơ đều hiện rõ trên bộ mặt của từng tên. Một gã không nhìn

được liền chộp vào vai Cao Phong. Chiêu thức này nhằm bẻ gãy một bên vai đối thủ tức khắc. Nhưng khi tay gã sắp chạm vào, Cao Phong lập tức nghiêng người đi. Hành động hần rất khéo, vừa đủ để tay tên này chộp vào tà áo đang đong đưa.

Tám tên thấy thân thủ Cao Phong liền biến sắc. Bọn chúng biết đây là một cao thủ cổ tình giả ngây ngô, đang cợt đùa trêu ghẹo cả bọn.

Tên vừa ra chiêu bất thành lại quát lớn:

- Người là... là...

Gã mới nói đến đây liền im bặt, sắc mặt biến đổi một cách không ngờ. Bảy tên không hẹn, cùng đưa mắt nhìn lên tà áo mà gã đồng bọn cầm nơi tay. Trên ấy có một hàng chữ được viết bằng vật chi đó, khiến cho những chỗ bị ấn mạnh làm thân áo gấp đi, hiện lên dòng chữ: SÁT NHÂN CHI TỘC, TAM ĐỘC QUỶ VƯƠNG.

Vừa thấy hàng chữ, tám tên liền đồng thời xuất kiếm. Bọn chúng biết rằng người mình chờ đợi đã đến. Mà đối với người này nhất định không thể khinh suất. Đã có một cái chết do khinh suất, kéo theo biết bao nhân lực lên cái chốn chết tiệt này. Như thế đủ thấy người chết đáng giá hơn cả bọn cộng lại...

Cao Phong lẳng lẳng phóng lên cơn vào bọn chúng mà không nói một lời. Không biết hấn xuất chiêu gì đã khiến ba tên gần nhất rơi mất binh khí. Năm tên còn lại quát tháo vang trời. Kiếm quang lấp loáng sáng rực một góc trời. Rồi như một ngọn lửa hung hãn gặp phải cơn mưa rào, tất cả bỗng biến mất như chưa từng xảy ra. Cả bọn còn chưa hiểu chuyện gì đã cùng lúc ngã xuống...

Cao Phong không nhìn đến bọn chúng. Ánh mắt hấn sáng quắc như điện nhìn ra ngoài, dường như chờ đợi ai.

Bên ngoài vẫn vắng lặng, không một bóng người. Vậy hấn đang trông đợi ai?

Ánh sáng những ngọn đuốc bị một trận cuồng phong nổi lên chột lập lờ. Trong cảnh tranh tối, tranh sáng có một người đi vào. Người này đi rất thong thả nhưng mới đó đã đứng trong mái tranh. Bước chân rất nhẹ nhàng, đến một chiếc lá nằm dưới đất cũng không lay động. Gã đứng trước Cao Phong, nhướng đôi mắt như điện nhìn vào mặt hấn. Tia nhìn lạnh buốt như băng hà khiến ai thấy cũng rung mình.

- Thì ra là ngươi!

Cao Phong nhìn hấn một lúc cũng buông tiếng:

- Thì ra là ngươi!

- Ngươi biết ta ư?

Giọng Cao Phong thật lạnh lẽo:

- Người là Bạch Y sứ giả trong Bích Huyết Ma Cung. Có điều ta không biết người là tả sứ hay hữu sứ?

Người kia lộ vẻ kinh ngạc khi Cao Phong nhận ra mình. Rồi ngay lập tức lấy lại nét bình thản vốn có trên bộ mặt trắng nhợt.

- Ta cũng biết người! Người ta gọi người là Cao Phong, đệ tử của Lưu Linh.

Cao Phong nhìn gã cười thầm. Hắn tự hỏi: Nếu biết hẳn chính là truyền nhân của Túy Tiên chứ không phải Lưu Linh, biết đâu tình hình lại khác...

- Ta là Tả sứ Bạch Y, Phùng Tử Hoan, huynh trưởng của Tam Độc Quỷ Vương...

Cao Phong nhìn gã cười nhạt:

- Người tìm ta để trả mối thù diệt đệ?

- Đúng vậy! Âm dương chia cắt, huynh đệ biệt ly. Mối hận này ta có thể moi tim và uống máu người cũng không sòn lòng.

Tiếng cười giòn tan chợt vang lên:

- Một mình ta là đủ! Sao các người hành ác với Miêu tộc? Như vậy không đúng cách của người giang hồ. Oan vốn có đầu, nợ cũng có chủ. Các người quá hiếu sát khi xuống tay không chút dung tình với những người không thuộc giang hồ.

Phùng Tử Hoan cười ha hả:

- Ta chỉ biết đạt được mục đích, những cái khác không cần quan tâm. Người đến đây, tức những gì chúng ta đã làm quả không uổng phí. Trên đời không chi bằng huyết hải thâm thù. Nợ máu phải trả bằng máu. Hôm nay nhất định người phải chết, để ta dùng máu hiến tế vong linh sư đệ mình.

Nói đến đây lão bỗng quát lớn:

- Bày trận.

Trong chớp mắt mái tranh đã có sáu người mặc y phục trắng xuất hiện. Cao Phong giật mình vì những người này thân pháp quả đáng kinh ngạc. Bọn chúng xuất hiện không một tiếng động, y như những oan hồn phất phơ trong gió.

Vừa xuất hiện, sáu tên không nói không rằng cùng xuất thủ hướng vào Cao Phong. Kiếm quang chốc lát bao phủ khắp người hắn không một khe hở. Chiếc côn Cao Phong vội hất lên, đẩy ba thanh kiếm ra xa. Nhưng ba thanh kiếm còn lại đã đâm tới rất hung hiểm. Cao Phong vọt xoay người vọt lên không, vừa đúng lúc các thanh kiếm trôi qua dưới chân hắn.

Sáu tên áo trắng đồng thanh quát lớn. Kiếm chiêu bỗng thay đổi phân hai. Ba đánh vào thượng bàn, ba còn lại cuộn cuộn quần quanh chân hắn. Những tên trong bạch y hội cùng nhau chinh chiến đã lâu nên rất thuần thục kiếm trận. Chiêu thức của chúng cực kỳ bá đạo, không phí hoài thời gian để kẻ địch tìm được sơ hở.

Những tên bạch y tiến thoái rất nhanh nhẹn. Mỗi lúc Cao Phong phóng côn phản đòn đều đánh vào chỗ không người. Hắn biết nếu mình đắc thủ thì Phùng Tử Hoan lập tức tham chiến. Bây giờ lão đứng đó là để quan sát, tìm ra nhược điểm trong côn pháp mà hắn đang sử dụng. Nếu như Cao Phong do dự, không giải quyết nhanh trận đấu, lúc tả sứ tham chiến càng nguy kịch hơn. Nghĩ đến đây một lần nữa hắn phi người lên cao. Khi cách đất hai xích, Cao Phong uốn người móc hai chân lên xà ngang mái nhà. Sáu thanh kiếm đều phóng vào chỗ trống, suýt qua dưới đầu hắn. Chớp thời cơ, Cao Phong phóng lên côn ra cực nhanh...

Mấy cái bóng trắng đã ngã xuống. Phùng Tử Hoan vừa định lao vào, lân côn đã tỏa ra chiếu vào những tên còn lại. Lúc lão xông vào trận chỉ còn Cao Phong đang đứng đấy nhìn lão mỉm cười.

Bạch Y tả sứ quát lớn một tiếng. Trong tay lão là một dải lụa dài đã được thấm nước, đang uốn éo như ác xà. Dải lụa vừa vung ra đã thấy đầy trời sương giăng. Những hạt nước li ti từ trong thân lụa bay ra càng lúc càng nhiều. Chiêu thức

Phùng Tử Hoan khác hẳn các cao thủ trong giang hồ. Lão xuất chiêu vừa mạnh mẽ, vừa uyển chuyển, lại biến hóa bất tận. Binh khí trong tay lão là một dải lụa nhưng thực chất giống như nhuyễn tiên, khắc tinh của côn và kiếm.

Vừa xuất chiêu, dải lụa của Phùng Tử Hoan đã quấn lấy lân côn Cao Phong. Tả thủ lão liền đánh mạnh vào ngực hấn. Cao Phong vừa xuất chiêu ra nghinh thì phát hiện một luồng nội lực theo lân côn tấn công vào tâm mạch bên phải của mình. Lúc này hai chiêu đã chạm nhau, cả hai đều lùi ra sau mấy bước chân. Chiếc dải lụa vẫn quấn quanh lân côn không chịu rời ra. Và hấn kinh hãi hơn khi thấy nội lực kẻ địch càng lúc càng mạnh tấn công sang người mình. Lúc Cao Phong hiểu ra ý đồ kẻ địch thì đã muộn. Chân khí trong người hấn vốn đã thương tổn sau trận đánh với Trịnh Quang Nguyên, nay phải đấu nội lực với Phùng Tử Hoan nên nhận nhạo khó chịu vô cùng. Hấn càng vận công kháng cự, khí huyết lại dâng lên ngực, khiến mắt hoa đầu choáng.

Quát lên một tiếng vang động cả cánh rừng, Cao Phong dùng toàn lực hất lân côn lên rồi xoay nhanh mấy vòng. Dải lụa đã tuột ra khỏi đầu côn, hất Phùng Tử Hoan lùi ra phía sau năm sáu bước. Nhưng vừa đứng yên lão lại tiến lên xuất chiêu vào thắt lưng đối thủ. Cao Phong không còn cách nào khác, đành phải hồi côn bảo vệ thân mình. Dải lụa thuận đà một lần nữa lại quấn lấy thân côn. Và nội lực cứ theo đó tấn công sang hấn...

Cao Phong kinh hãi khi thấy tả sứ bạch y chọn cách đánh quá hiểm ác. Bình nhật hấn không phải sợ khi đối thủ sử dụng chiêu này. Nhưng hiện tại nội lực hấn đang tổn thương, nếu kéo dài thế trận nhất định sẽ bại vong...

Trong lúc hai bên đang giằng co thì có tiếng cười vang lên rộn rã:

- Tả sứ chớ quên phần ta. Người ta nói: Tả hữu hỗ tương. Hữu sứ ta không thể mất phần trong việc này.

Lời nói người này khiến Cao Phong than thầm trong dạ. Tình trạng hiện tại, hấn đấu một còn không xong. Nay lại thêm hữu sứ bạch y có mặt thì khác nào bó tay chờ chết.

Lão già mới đến nói oang oang:

- Ta, Bạch Y sứ giả - Hữu sứ Châu Hoàng, xin lĩnh giáo côn pháp của Cao thiếu hiệp.

Nói đến đây lão phóng binh khí vào Cao Phong. Binh khí của lão cũng là dải lụa, cùng lúc phối hợp quần vào lân côn. Với cách đánh này hai lão buộc Cao Phong phải buông côn nhảy về phía sau. Nhưng làm như vậy khác nào hạ binh khí, nộp mạng cho kẻ địch. Trong cơn hiểm nghèo Cao Phong quyết định rất nhanh. Hấn không buông côn mà dùng tả thủ tóm lấy hai dải lụa. Thoáng chốc tả hữu sứ đều thấy trước mắt nổi lên cơn cuồng phong. Thì ra Cao Phong đã nhảy lên cao và xoay người cực nhanh. Lúc này hai dải lụa đã quấn

vào nhau như một chiếc côn. Đầu dải lụa được chia ra thành hai nhánh, một trong tay tả sứ, một còn lại thuộc về hữu sứ. Bên ngoài nhìn vào giống như ba người đang giành nhau cây đinh ba, chỉ có điều thiếu đi một mũi...

Công lực của cả ba đều vận dụng hết sức vào dải lụa khiến nó cứng chắc như sắt thép.

Cao Phong thấy mắt mình hoa lên, nhưng không thể rời tay. Giờ này nếu hấn buông tay, nội lực hai lão sẽ tuôn ra như nước vỡ bờ. Kinh mạch toàn thân sẽ vỡ nát bởi áp lực của nội gia chân khí.

Nét mặt Bạch Y song sứ hiện lên vẻ vui mừng. Tình thế này dù là đại la kim tinh cũng không thoát khỏi cái chết. Huống hồ trước mắt hai lão là một tên tiểu tử tuổi vừa quá đôi mươi. Dù sao đi nữa hấn không thể nào có hỏa hầu tu luyện vượt trên hai lão.

Tuyệt vọng! Sức cùng lực kiệt! Cái chết treo lơ lửng trước mắt! Nhưng Cao Phong vẫn sừng sững đứng đó. Hấn từng nhiều lần đối diện với cái chết, nay sao phải run sợ...

Nội lực cả ba đang vận dụng đến tuyệt đỉnh. Thành bại đã có định cục, không phương cứu vãn...

Thốt nhiên Cao Phong buông lân côn. Hữu chương của hấn bỗng đánh mạnh vào tả thủ. Cả Châu Hoàng và Phùng Tử Hoan đang sử dụng tuyệt kỹ: Tá vật truyền lực. Nội lực

được truyền vào bên trong vật thể đang ở thế cân bằng. Nay Cao Phong bỗng nhiên sử ngoại lực tác động lên dải lụa, khiến chiếc côn vải trở thành binh khí thật thụ đánh thẳng về phía trước...

Bạch Y song sứ có nằm mơ cũng không tin vào việc này. Chỉ nghe “Bình. Bình” hai tiếng. Đầu dải lụa hóa thành đầu côn xuyên thẳng vào ngực hai lão. Hai mắt Phùng Tử Hoan và Châu Hoàng đều trừng trừng nhìn vào Cao Phong. Hai lão không thể tin điều vừa diễn ra. Lúc Cao Phong buông roi chiếc gậy chính là lúc song sứ thấy áp lực từ phía đối thủ nhẹ bâng. Hai lão đang mừng thầm vì đối phương đã cầm chắc cái chết. Thốt nhiên từ thân dải lụa có một luồng ngoại lực như thiên binh vạn mã phóng về phía hai lão. Luồng lực ngoại lai nhưng đồng nhất với người đánh ra: Đó chính là nội lực của hai lão đã được Cao Phong tá lực sử chiêu Di Hoa Tiếp Mộc đoạt mạng...

Máu trào ra từ miệng Bạch Y song sứ. Hai lão chết nhưng vẫn chưa hiểu đối thủ sử lực như thế nào để đạt hóa cảnh tuyệt diệu như vậy. Và đôi lúc, cao thủ khi đối diện với cái chết vẫn muốn một lần hiểu ra sự huyền diệu của võ học. Thế giới mà cả đời người luyện võ cứ mê muội, mê lung, nhưng vẫn không có điểm kết...

Toàn thân Cao Phong không còn chút khí lực. Người hần lão đảo muốn ngã. Hai mắt hoa lên không còn thấy cảnh vật xung quanh. Thốt nhiên trong cảnh nhập nhòa Cao Phong

mơ màng thấy nhiều cái bóng lao đến. Không còn thời gian để suy nghĩ. Không cần suy tính thiệt hơn khi cái chết đã cầm chắc. Hấn phóng côn liên miên bất tuyệt vào những thứ mà bản thân không phân định được là người hay vật.

Trong mái tranh vang lên nhiều tiếng thét. Cao Phong cứ mặc. Hấn vừa xuất chiêu vừa loạng choạng đi ra hướng bờ suối. Chân đi liêu xiêu, tay vẫn không ngừng nghỉ với chiếc lân côn múa lên như bão tố, hấn vượt qua hơn trăm bước chân trong tiếng thét đau đớn của con người - Những động vật cấp cao mà trong thâm tâm hấn chưa bao giờ muốn giết... Nhưng rồi hoàn cảnh bức bách hấn phải tận lực xuống tay...

Cao Phong đi như sắp ngã, nhưng rồi cố gượng lại. Rồi xuất chiêu. Rồi lại có người ngã xuống. Khi cánh tay phóng côn không còn gặp bất cứ trở lực nào chính là lúc chân khí trong người hấn cạn kiệt. Đổ người về phía trước, Cao Phong khụy xuống bờ đá có dòng nước róc rách chảy qua trong khung cảnh thanh bình, khác hẳn những gì hấn vừa tạo ra...

CHƯƠNG 46: BÍCH HUYẾT THẦN CÔNG

Lý Bằng đứng đối diện với Bạch Y Song Yêu. Tay hắn cầm Long Quân thần kiếm chờ đợi động thái từ kẻ địch. Bạch Mi và Bạch Phát đứng chắn ngang con đường độc đạo dẫn vào một sơn cốc. Phía sau hai lão, Triệu Ngọc Linh bị hai lão già vận hồng bào chế ngự hai bên. Ngọc Linh thần sắc tái mét, như muốn nói gì nhưng không mở được lời. Điều bộ của nàng dường như đã bị điểm á huyết nên chỉ giương mắt nhìn Lý Bằng đầy vẻ lo lắng.

Phía đối diện, Lý Bằng với khuôn mặt lạnh lẽo vẫn nhìn song ma đăm đăm:

- Long Quân thần kiếm đang trong tay ta. Các người còn không mau thả người.

Bạch Phát nhớ đến lần suýt chết trong tay Lý Bằng, nào dám khinh suất:

- Người hãy ném thanh kiếm sang đây. Chúng ta lập tức thả người. Ả nha đầu bướng bỉnh này, giữ một ngày chỉ khổ thêm thân...

Triệu Ngọc Linh lắc đầu nguầy nguậy như ra vẻ không tán đồng lời nói Bạch Phát. Ánh mắt nàng hướng về Lý Bằng như muốn cảnh báo điều gì. Mặc kệ thái độ Triệu Ngọc Linh và những mưu mô của

Bạch Y Song Yêu, Lý Bằng vẫn thản nhiên đến lạnh lùng. Hắn dùng tay ném thanh kiếm sang một thân đại thụ phía sau Triệu Ngọc Linh.

Bạch Mi và Bạch Phát kinh ngạc nhìn nhau. Hai lão không ngờ Hắc Phong tiểu hiệp lại khinh suất như vậy. Người chưa có trong tay mà Lý Bằng đã rời bảo kiếm quá vội vàng.

Bạch Mi nhìn hắn đầy nghi vấn:

- Người không sợ chúng ta giở trò điên đảo hay sao?

Giọng Lý Bằng vẫn tỉnh như không:

- Các người làm như vậy đâu có ít lợi gì.

Bạch Phát cười lên ha hả:

- Không có lợi ư? Ít ra chúng ta vẫn có con gái Triệu Nam Sơn, còn người vẫn tay trắng. Như vậy không phải lợi thế hay sao?

Họ Lý lắc đầu nói:

- Trong tay ta vẫn còn kiếm. Nếu các người giở trò thì không ai toàn mạng rời khỏi nơi này.

Song ma đồng thanh cười lớn:

- Khẩu khí quá lớn. Người nghĩ, lấy được mạng chúng ta thì ả nha đầu kia sẽ thoát được ư? Người đừng mơ tưởng viễn vông. Chỉ cần chúng ta ra hiệu, lập tức hai vị hộ pháp của bổn cung sẽ giết chết ả kia ngay. Và...

Nói đến đây Bạch Phát nhìn Bạch Mi cười xảo trá:

- Và bây giờ chúng ta muốn có kiếm một lần nữa. Người hãy ném nốt thanh kiếm còn lại sang đây. Như thế ta mới thấy an toàn thả

con nha đầu này...

Lời nói này khiến Lý Bằng lúng túng. Sự bất quyết của hắn khiến song ma càng cười to hơn.

- Người thật trẻ người non dạ. Kiến thức giang hồ còn quá non kém. Tài nghệ có thể giết người nhưng không qua được kế mưu. Nếu người không còn binh khí thì dù có hợp lực với Triệu Ngọc Linh cũng không phải đối thủ của bọn ta. Trao đổi thứ hai xem ra yên tâm hơn nhiều...

Trong một thoáng do dự, sắc mặt Lý Bằng trở nên cương quyết hơn.

- Lần này các người sẽ thả người thật ư?

- Đúng! Chúng ta sẽ thả người ngay...

Nói xong lời nói này Bạch Y Song Yêu nhìn hắn đăm đăm. Hai lão nghĩ thầm nếu Lý Bằng rời kiếm thì lập tức giết hắn ngay. Truyền nhân Lý Hồng Quân dù giỏi cách nào cũng không thể dùng tay quyết đấu với song yêu Tây Vực được...

Lý Bằng tháo thanh Hắc Phong kiếm khỏi vai, mặc sự phản ứng không lời từ Triệu Ngọc Linh. Nàng biết, song yêu nhất định sẽ nuốt lời và giết chết Lý Bằng nếu hắn đại dột trao kiếm. Nghĩ vậy nàng nóng nảy ra sức vẫy vùng, nhưng vẫn không thoát được bàn tay hai lão già.

Lý Bằng với dáng vẻ ngây ngô như một đứa trẻ, rút thanh kiếm ra khỏi vỏ. Hắn nâng niu thanh kiếm như bọc lộ sự nuối tiếc không muốn rời xa. Rồi bất thần hắn ném thanh kiếm sang Bạch Y Song

Yêu. Thanh kiếm hóa thành một vết sáng nhằm thẳng vào yết hầu của Bạch Mi. Phía sau bóng kiếm có một vật mà song ma chưa kịp nhận ra. Bạch Mi vừa xoay người để tránh mũi kiếm đã nghe tiếng thét vang lên ở phía sau. Một trong hai lão hộ pháp đã trúng kiếm ngã xuống. Song ma giật mình kinh hãi trước thủ pháp quá lạnh lẽo của Lý Bằng. Nhưng hai lão chưa kịp phản ứng lại có tiếng thét của lão già đang nắm giữ Triệu Ngọc Linh.

Bạch Phát quát lớn:

- Người...

Lão quát chưa dứt câu đã phát hiện ra sai lầm của hai huynh đệ...

Nguyên lúc ném kiếm Lý Bằng đã có sự tính toán. Đồng thời với thanh kiếm họ Lý còn phóng ra một sợi dây. Lúc Bạch Mi lo đối phó với thanh kiếm Hắc Phong thì sợi dây đã quấn lấy Long Quân thần kiếm. Lực đạo Lý Bằng sử ra hết sức điêu luyện. Chỉ một cái vẩy tay hắn đã đoạt lại Long Quân thần kiếm và đồng thời khi quay về chuôi kiếm còn đánh mạnh vào huyết Đại truy của lão già đang khống chế Triệu Ngọc Linh. Thủ pháp và lực đạo được Lý Bằng sử dụng hết sức tinh tuyệt. Song ma còn đang lúng túng đã trúng phải kế nhất tiễn hạ song điều...

Mặt Bạch Mi đỏ lên. Hóa ra hai huynh đệ lão mới là người gây thơ, ngờ nghệch. Truyền nhân của Tích Linh Chân Nhân quá thông minh, khiến cho song yêu Tây Vực trở thành trò cười trước giang hồ thiên hạ.

Bạch Phát lập tức rút nhanh binh khí. Nhưng phía sau đã có kiếm

phong rít lên. Phản ứng lão cực nhanh, mặc dù chưa xoay đầu lại đã xuất chiêu Đà Kiếm Phong Vân. “Choeng”. Hai kiếm chạm nhau ngân nga trong không gian khiến Bạch Phát lùi nhanh lại phía sau. Quay đầu lại lão quát lớn:

- Người...

Trước mắt lão là thiên kim tiểu thư của Kim Sa bang chủ danh tiếng lẫy lừng...

- Không thể nào... Người đã bị phong tỏa huyết đạo cơ mà?

Tiếng cười lạnh lạnh vang lên:

- Lão bất ngờ phải không? Đó là nhờ thủ pháp của Lý đại ca, lúc thu hồi Long Quân kiếm đã nhân tiện giải huyết cho ta. Hai lão có nằm mơ cũng không nghĩ ra việc này. Như thế mới biết võ quyết dày có móng tay nhọn...

Sắc mặt Lý Bằng lạnh tanh:

- Ta xem hôm nay hai người chạy vào đâu. Oán cừu sau trước, chúng ta nên giải quyết một lần cho hết.

Trong tay Lý Bằng là Long Quân thần kiếm. Còn trong tay Triệu Ngọc Linh lại là Hắc Phong kiếm. Như vậy Bạch Y Song Yêu không đạt được mục đích lấy bảo kiếm mà còn lâm vào hiểm cảnh trước hai đối thủ lòng chứa nặng oán cừu.

Song ma biết đối phó với Lý Bằng rất khó, còn con gái Triệu Nam Sơn thì không cần phải bận lòng. Nhưng hiện tại họ Lý cầm Long Quân thần kiếm thì phần thắng dành cho hai lão là bao nhiêu?

Bạch Mi biết lần trước huynh đệ lão rơi vào thế hạ phong vì đánh

giá quá thấp đối thủ. Và lúc ấy Lý Bằng đã thắng thế nhờ vào tính bất ngờ trước sự khinh suất của cả hai. Bây giờ lại khác, Bạch Y Song Yêu đã biết sự lợi hại của địch thủ thì không lý nào để họ Lý chiếm tiên cơ.

Nghĩ đến đây Nhất Ma Bạch Mi ra hiệu cho Nhị Ma cùng nhích lại gần nhau. Như thế dù kiếm Lý bằng có nhanh, huynh đệ lão vẫn đồng thanh tương ứng được.

Nhưng một bất ngờ nữa lại diễn ra. Triệu Ngọc Linh bỗng nhiên lạng người ra phía sau Bạch Phát. Điều này khiến thế trận lại phân hai. Một đối một... Nét mặt Bạch Y Song Yêu trở nên căng thẳng khác thường...

Tiếng cười lạnh lạnh của Triệu Ngọc Linh lại vang lên:

- Lần trước bản cô nương bất ý mới rơi vào tay bọn tà ma ngoại đạo. Hôm nay ta muốn chứng kiến bản lãnh thật thụ của Bạch Y Song Yêu, xem ác danh ấy thực hư thế nào.

Bạch Mi và Bạch Phát cùng nhìn nhau lo lắng. Hai lão xưa nay kẻ hô người ứng, cùng tiến cùng thoái. Nay bỗng nhiên lâm vào thế đơn độc, mất đi sở học thì cơ hội chiến thắng đâu còn. Nhưng tình thế trước mắt không thể làm khác hơn. Bởi trong tay Triệu Ngọc Linh cũng là một bảo kiếm danh chấn võ lâm. Chỉ cần chút sơ suất, hai lão sẽ chuốt lấy bại vong trong chớp lát.

Nhất ma Bạch Mi suy tính trong lòng. Dù sau đi nữa con gái Triệu Nam Sơn vẫn thiếu kinh nghiệm giang hồ. Lần trước lão uy hiếp Triệu Ngọc Linh là nhờ ra chiêu thần tốc. Vậy... nếu ra tay một lần

nữa...

Nghĩ đến đây Nhất ma làm ngay. Kiếm trong tay lão phóng thẳng vào vai Triệu Ngọc Linh, đồng thời tả thủ hướng vào cổ tay nàng nắm lấy. Kiếm chiêu chỉ là hư, thực tế nhất ma chỉ muốn một chiêu không chế được huyết nội quan cô gái họ Triệu. Không ngờ lúc trao thủ sắp đắc thủ, Bạch Mi phát hiện đích của chiêu thức đã biến đổi. Thay vì nắm được cổ tay đối thủ, lão chỉ thấy kiếm quang lòe sáng chỉ thẳng vào lòng bàn tay mình. Kinh hãi, Bạch Mi vội biến chiêu để tránh nhưng đã muộn... Mũi kiếm Hắc Phong cứa một nhát bên ngoài lưng bàn tay lão, khiến máu tuôn xối xả...

Tiếng cười Triệu Ngọc Linh vang vang:

- Lão vẫn ngựa quen đường cũ. Muốn bắt được bản cô nương không dễ đâu!

Tiếp theo lời chỉ thấy bóng hồng thấp thoáng. Triệu Ngọc Linh đã phóng người lên không xuất kiếm. Đây chính là chiêu Thượng Túc Hồi Đầu, một tuyệt kỹ trong Bạch Hạc Tầm Châu được Triệu Ngọc Linh dùng kiếm sử ra. Chỉ thấy kiếm quang rợp trời trong sự uyển chuyển, dịu dàng của bóng ngọc. Rồi khi bóng kiếm tắt hẳn, nàng nhẹ nhàng rơi xuống như một cánh hạc tìm về buổi hoàng hôn...

Nhất ma lão đảo thối lui đến bảy bước chân mới đình bộ được. Khắp người lão đầy vết máu bởi những mũi kiếm gây ra. Nét mặt Bạch Mi thể hiện sự thất vọng nào nề... Ôi! Oai danh một đời đã trôi theo dòng nước. Lão đã thất bại trước một cô gái châu thổ tuổi không đáng con mình...

Nhìn cảnh trạng Nhất ma, khiến Bạch Phát rụng rời. Hùng tâm của lão chợt biến mất khi chứng kiến tuyệt kỹ võ học bất phàm từ Triệu Ngọc Linh. Một môn võ học đã thất truyền mấy trăm năm bỗng dựng tái hiện nơi cô gái khiến không ai hiểu nổi. Và còn nữa, trước lão là một Lý Bằng với kiếm pháp đột tiến không ai lường được. Như vậy cuộc chiến chưa thật sự diễn ra, nhưng ai cũng có thể đoán định phần thắng sẽ nghiêng về bên nào. Nhưng dù vậy oai danh của Bạch Y Song Yêu không thể như một hòn đá, chìm mất tăm mà không để lại sự dao động nào...

Và... Nhị ma xuất chiêu...

Kiếm chiêu vừa tỏa ra lập tức nhân đôi. Giống như một trận pháo hoa tầng tầng lớp lớp, càng lúc càng nở rộng, menh mông, sáng loáng và kéo dài bất tận... Rồi ánh sáng chói lòa bỗng vụt tắt, nhường chỗ cho một tia sáng duy nhất, hội tụ tất cả để một mình thăng hoa trong khoảnh khắc bất ngờ nhất... Đó là Bách Biến Xuyên Tâm trong Thanh Bình Thập Cửu Thức - Một chiêu kiếm tấn công...

Tiếng thét của Bạch Mi vang vọng trong vùng núi đá. Nó kéo dài bất tận như tiếng tru loài sói, thê lương, ảo não và thất vọng.

Nhị ma không thể đỡ được chiêu kiếm ấy. Bởi nó biến hóa như trăm ngàn hướng tràn về, như sóng vỗ mạn thuyền, đâu đâu cũng có và đâu đâu cũng ẩn tàng chết chóc...

Bách Biến Xuyên Tâm như chớp giạt giữa lưng trời, cực nhanh, vừa lóe lên rồi biến mất. Mũi kiếm xuyên thẳng qua vai nhị ma, đẩy

lảo loạn choạng một lúc mới đứng vững.

Chỉ trong thời gian uống chưa hết tuần trà mà Bạch Y Song Yêu cùng bại dưới tay Triệu Ngọc Linh và Hắc Phong Tiểu Hiệp Lý Bằng. Một câu chuyện hoang tưởng bất cứ cao thủ nào cũng không dám nghĩ đến, nhưng đã xảy ra...

Lý Bằng sững sờ trước uy lực không thể tin của Bách Biến Xuyên Tâm. Chiêu kiếm chính hắn đã tạo ra trong một thoáng ngẫu hứng nhất thời. Sự vui mừng xen lẫn nỗi lo âu. Bởi xưa nay kiếm chiêu hắn không chứa đựng sát cơ với ý niệm giết người từ một loại kiếm pháp phòng ngự. Một khi đã tấn công thì từ trong chiêu thức đã ẩn chứa động cơ giết người, tham vọng chiến thắng và niềm kiêu vọng bất cứ cao thủ nào cũng có. Còn nữa, chiêu kiếm ấy lúc xuất ra thì không thể thu hồi. Bởi nó quá nhanh và đòi hỏi người ra chiêu phải tận lực xuất kinh mới đạt được sự tinh tuyệt nhất.

Bạch Y Song Yêu tựa vào nhau trong ánh mắt tuyệt vọng. Hai lão biết hôm nay không phương nào thoát được tai ách trước mắt. Trong hai đối thủ, bất cứ ai cũng có thể lấy mạng huynh đệ lão với một chiêu kiếm chí mạng.

Trong lúc Bạch Y Song Yêu lâm vào cảnh khốn cùng thì có tiếng nói vang lên:

- Bạch Y Song Yêu quả thật vô dụng! Đối phó với hai đứa tiểu bối cũng không xong. Như thế có nên trở về Tây Vực vui thú với tuổi già, và đừng bao giờ xuất hiện tại châu thổ?

Nghe lời nói này song yêu cùng vui mừng hơn hở:

- Cung chủ nói đúng. Huynh đệ tại hạ đi đây...

Nói đến đây Bạch Y Song Yêu vọt người đi ngay.

Chỗ song yêu vừa bỏ đi đã có một hồng y nhân đứng tự lúc nào.

Nhìn người này, Lý Bằng và Triệu Ngọc Linh cùng thẳng thốt:

- Bích Huyết Thần Quân!

Bích Huyết cung chủ ung dung đi đến gần Lý Bằng và Triệu Ngọc Linh. Thần thái lão rất an nhiên, như không bận tâm đến những kẻ xung quanh.

Lão chưa đến gần nhưng khí thế đã khiến Lý Bằng lùi ra sau. Hắn vừa phát hiện nơi con người này ẩn tàng sát khí rất mạnh. Cương khí trong người lão phát ra cuồn cuộn, ép người đối diện như ngạt thở trong thái độ im lặng đến đáng sợ.

Triệu Ngọc Linh bất giác nắm lấy tay Lý Bằng. Nàng đang hoảng sợ trước con người từng khuấy đảo Kim Sa bang trong ngày hội kiếm. Chính ở đó Bích Huyết Thần Quân làm thân phụ nàng trọng thương, gây thương thế nghiêm trọng cho Giác Tham đại sư. Khiến vị cao tăng được cả võ lâm tôn kính phải về thiền lâm tu dưỡng mấy tháng mới bảo toàn được tính mạng. Bây giờ mục kích lão đứng đây, nỗi lo sợ bỗng chốc ủa đến với Triệu Ngọc Linh. Đứng trước con người này nàng cảm thấy sự tự tin như trốn chạy, không còn dũng khí muốn đương đầu cùng lão...

Lý Bằng nhìn Bích Huyết Cung Chủ chăm chú. Hắn không dám buông lơ sự thận trọng cũng như hơi thở của chính mình. Tất cả giác quan hắn đang tập trung nắm bắt, cảm nhận, dự đoán những

hành động tiếp theo nơi con người mà ai nghe danh cũng khiếp sợ. Rồi dường như biết sợ cũng vô ích, hắn bắt đầu lấy lại sự bình thản vốn có xưa nay.

Bích Huyết Thần Quân chợt cất tiếng nghe chói cả tai:

- Hai người cũng khá bản lĩnh khi đã bại song yêu của Tây Vực. Nhưng việc làm này không đem lại kết quả tốt đẹp mấy...

Lý Bằng nghe đến đây liền cười nhạt:

- Đã bại song yêu là việc làm mà hào sĩ võ lâm đều muốn. Sao lão gọi là không tốt đẹp?

- Ta nói không tốt đẹp, vì xưa nay không ai dám đến lãnh thổ của ta để gây sự. Vả lại chuyện các người làm, ảnh hưởng rất lớn đến quan hệ thân hữu mà ta đang cố công gây đắp. Bạch Y Song Yêu vốn là khách mời của Bích Huyết Ma Cung. Nếu ai ai cũng có thể đã thương người của Bích Huyết, thử hỏi danh dự bổn cung còn đâu đến ngày nay.

Tiếng cười Lý Bằng cất lên vang dội.

- Cũng là phường chồn bày cáo lũ cả thôi. Có giết một số tên, chẳng thấm vào đâu so với những gì bọn chúng gây ra cho võ lâm châu thổ. Lão có trách, cứ tự trách mình sao lại giao du với những kẻ ai ai nghe đến đều cảm thấy chán ghét.

Ánh mắt Bích Huyết Thần Quân sáng quắc. Lão nói như gần từng tiếng một:

- Người đã phạm phải ba sai lầm không thể bỏ qua được. Thứ nhất, đã thương người của ma cung. Thứ hai, phỉ báng quan hệ bổn

cung. Thứ ba, cất giữ một vật không phải của chính mình. Nhưng nể tình Tích Linh chân nhân, ta không chấp nhặt lỗi hậu bối. Hãy để thanh kiếm lại và đi đi...

Lý Bằng đưa thanh kiếm Long Quân lên, ngắm nhìn một lúc rồi nói:

- Cuối cùng lão cũng bộc lộ dã tâm của mình trước thanh bảo kiếm. Để ta nói cho lão nghe, trừ phi lão thắng được ta mới có được Long Quân thần kiếm. Nếu không, kiếm chẳng có mà người biết đâu cũng chẳng vẹn toàn...

Tiếng rít của Bích Huyết Thần Quân nghe thật đinh tai:

- Giỏi cho tên tiểu tử, rượu mời không uống lại thích rượu phạt. Người đã nói vậy, bản cung sẽ chịu ý, để xem kiếm pháp Lý Hồng Quân đến đời tiếp theo đạt được bao nhiêu hỏa hầu...

Lão nói đến đây liền giơ tả thủ lên, tâm chưởng chốc lát đã đỏ rực như lửa...

Lúc Bích Huyết Thần Quân chuẩn bị xuất chiêu thì Triệu Ngọc Linh không nói không rằng phóng người lên, đoạt tiên cơ đánh trước. Lần này là chiêu Bạch Hạc Thái Châu, lối đánh này lão ăn mày Tàn Khất vẫn chưa hoàn thiện, nhưng Triệu Ngọc Linh trong lúc túng bách đánh bừa ra. Không ngờ nàng thuận tay xuất chiêu mà Bích Huyết Thần Quân lại kinh ngạc thốt lên:

- Kỳ nghệ! Kỳ nghệ...! Không ngờ tiểu nha đầu này lại biết Bạch Hạc Tầm Châu. Thảo nào Bạch Y Song Yêu thất thủ...

Miệng nói, tay lão liền ra chưởng hóa giải chiêu thức của Triệu Ngọc Linh. Nhưng Bích Huyết Thần Quân không vội tấn công khi

chiêu thức kẻ địch đang biến đổi. Là tuyệt đỉnh cao thủ, lão biết phải làm sao để đối phó trước một công phu không mấy người có được. Đánh chiêu đầu bị kẻ địch hóa giải khiến Triệu Ngọc Linh kinh hãi nên lúng túng khi xuất chiêu thứ hai. Nhưng đến chiêu thứ ba, nàng đánh mạch lạc hơn và bắt đầu hứng khởi khi lần đầu sử dụng tuyệt học gặp phải đối thủ xứng tầm...

Bạch Hạc Tầm Châu được mô phỏng theo cách con hạc tìm mồi nên rất biến hóa và nhanh nhẹn. Triệu Ngọc Linh được Tàn Khất tận tình chỉ bảo nên kinh công tiến bộ vượt bậc. Ngay cả Lý Bằng đứng bên ngoài quan sát cũng xuýt xoa luôn miệng. Không ngờ võ công Triệu Ngọc Linh tăng tiến đến vậy.

Lúc này Triệu Ngọc Linh đã đánh đến chiêu thứ bảy. Sau đó đến Phi Hạc Nghịch Thủy thì người như nằm ngang trên không rất kỳ lạ. Kiếm trong tay nàng liên tục điểm ra hai bên trông như hạc bay đùa nước. Đến đây thì Bích Huyết Thần Quân hóa giải không còn dễ dàng như trước. Lão vừa đón đỡ, vừa lui về phía sau mới thoát được ảnh hưởng của kinh lực.

Triệu Ngọc Linh càng đánh càng hăng. Nàng xuất thủ hơn tám mươi chiêu liên hoàn, bức Bích Huyết cung chủ lùi hơn mười xích vẫn chưa phản công được chiêu nào. Tiếng hú lạnh lạnh của Ngọc Linh âm vang trong núi vắng khi Bích Huyết cung chủ vung chưởng vỗ vào lưng nàng. Người nàng liệng ngang tránh được chưởng thức kẻ địch, nhưng lập tức bị dư kinh Bích Huyết Thần Công hất lên cao.

Lý Bằng đứng bên ngoài vừa định lao vào đã thấy Ngọc Linh lẳng không một vòng, rồi thuận đà phóng kiếm lên vai Mân Thiên Sóc. Tầm Ngư Đông Hải, một chiêu thức bá đạo trong Bạch Hạc Tầm Châu được đánh ra với khí thế kinh thiên hãi tục...

Đến đây thì Bích Huyết cung chủ không thể nhịn được, liền đánh ra một chưởng rất mạnh. Bóng chưởng như hỏa diễm sơn, cuộn cuộn hướng về cô gái. Lần này Triệu Ngọc Linh bị chấn động mạnh nên lão đảo rơi xuống đất...

Đã đến lúc Lý Bằng xuất kích. Hắn chứng kiến võ học của Bích Huyết Thần Quân nên biết rằng thực lực hai người gộp lại cũng chưa phải là đối thủ. Vì vậy, khi Triệu Ngọc Linh rơi xuống, hắn liền đánh ngay một chiêu không cần khách khí. Đó thật sự là chiêu kiếm cứu mạng cho hai người: Bách Biến Xuyên Tâm...

Triệu Ngọc Linh thấy Lý Bằng ra bộ liền biết ngay ý định. Nàng gắng gượng nhảy lên ra chiêu Thượng Túc Hồi Đầu... Nàng đánh chưa trọn chiêu này đã nghe Lý Bằng quát lớn:

- Đi!

Gió lộng bên tai nghe thật đáng sợ. Ngọc Linh thấy người bị kéo đi với tốc độ kinh hoàng. Nàng hít một hơi chân khí rồi theo cánh tay Lý Bằng chạy miết...

Bích Huyết Thần Quân đứng nhìn theo đối thủ cất tiếng thở dài. Lão không muốn uổng phí sức lực cho một cuộc rượt đuổi vô ích. Bản thân lão cũng có điều bất cập nhưng kẻ địch không trông thấy. Đôi mắt sắc bén của lão hướng xuống bàn tay. Nơi ấy có vài tia máu

nhỏ xuống...

Lâu lắm rồi cung chủ Ma Cung mới chợt cảm thấy mình già đi - Một ý niệm chưa bao giờ xuất hiện trong lão trước trận đánh này. Hai đối thủ bỏ đi hơi vội vàng khi Bích Huyết Thần Quân bắt đầu lo lắng. Truyền nhân của Lý Hồng Quân chỉ cần đánh một chiêu nữa, tương tự như điều hắn đã làm... Mọi việc sẽ ra sao?

Thật ra lão không biết, Lý Bằng cũng có lý do để bắt chiến. Hắn không thể tiếp tục xuất kiếm, bởi lẽ... đơn giản là vốn liếng hắn đã cạn kiệt...

Lý Bằng và Triệu Ngọc Linh bỏ đi trong sự kinh hãi. Cả hai đều biết rằng mình vừa thoát chết trong tức gang. Khi cả hai cùng xuất chiêu đánh vào Bích Huyết Thần Quân đã cùng nghĩ, lão sẽ không có cơ hội thoát khỏi chiêu kiếm ấy. Thế nhưng biến hóa trong kiếm thức chưa có cơ hội phát huy thì lập tức bị Bích Huyết thần công khống chế. Từ đầu đến cuối, kiếm chiêu chỉ đánh bên ngoài, không sao xâm phạm vào gân y phục Bích Huyết cung chủ được. Trên thực tế, chiêu thức Lý Bằng và Triệu Ngọc Linh sử ra đều rất thâm ảo, nhưng sự biến hóa không thể đi đến cùng khi thần công hộ thể của kẻ địch rất uy mãnh. Nó cưỡng chế hành động, không để người sử kiếm thực hiện trọn vẹn kiếm ý như mong muốn. Việc này giống như một họa nhân cầm bút, những phác thảo ban đầu được cho ra, nhưng ngọn bút bị kéo lệch đi với những đường nét ngoại vi không sao đi vào tâm điểm được. Và như vậy nếu hai người đấu tiếp, chỉ rước lấy bất lợi cho chính mình...

Triệu Ngọc Linh liên tưởng đến trận chiến mình vừa trải qua, không sao nén được kinh hãi. Lúc nàng xuất chiêu Phi Hạc Nghịch Thủy liền vấp phải kinh lực phản hồi rất mạnh. Thông thường Bạch Hạc Tầm Châu khi đánh ra toàn thân được bảo bọc rất kín đáo. Chính điều này khiến Triệu Ngọc Linh không bị chấn thương bởi Bích Huyết thần công. Nhưng công phu Bích Huyết cung chủ quả rất lợi hại. Nó ngăn cản rất hiệu quả biến hóa của Bạch Hạc Tầm Châu, đồng thời khống chế đầu pháp, không để nàng thực hiện chủ ý lúc ra chiêu. Bàn tay Bích Huyết Thần Quân như có ma lực, cứ đeo dính theo cổ tay nàng không rời. Nếu Triệu Ngọc Linh sơ xuất sẽ lập tức bị lão khống chế nội quan huyết.

Lý Bằng và Triệu Ngọc Linh đi một mạch mấy dặm mới dừng chân. Xung quanh hai người rừng xanh bát ngát, phong cảnh cực kỳ hữu tình. Nhìn cảnh vật Triệu Ngọc Linh hồ hởi:

- Huynh ra quan ngoại chỉ có một mình ư? Còn lão.. lão ăn mày đâu sao không thấy?

Lý Bằng cười nói:

- Lão đang truy tầm ta cũng không chừng.

- Tầm... huynh ư?

Triệu Ngọc Linh tỏ ra không hiểu:

- Huynh làm chuyện bậy bạ nên bị lão truy đuổi chứ gì?

Lý tiểu hiệp cười ha hả:

- Ta không làm chuyện bậy bạ, chỉ lấy Long Quân Thần Kiếm đổi lấy nàng...

Lúc này Ngọc Linh mới chợt nhớ lại:

- Do đâu mà huynh có được thanh kiếm? Hãy nói cho muội nghe đi!

Lý Bằng đem mọi chuyện kể hết cho nàng nghe. Triệu Ngọc Linh nghe hần nói mà mắt tròn tròn xoe.

- Vậy bây giờ đâu chỉ có lão ăn mày tìm huynh! Cả Cao huynh và truyền nhân của Mạc tiên bối cũng tham gia. Xem ra lần này huynh đã gây họa lớn. Bọn họ nhất định rất tức giận khi huynh không nói không rằng cướp đi thanh kiếm.

- Cũng đành chịu! Lúc ấy tình thế cấp bách, ta phải quyết định ngay, nên không có thời gian giải thích với Cao huynh. Sao này gặp lại huynh ấy, Lý Bằng này tạ tội là được rồi...

Ngọc Linh nhìn hần ra chiều trách móc nhưng trong lòng lại rất vui. Nàng biết, hần đã vì nàng nên lâm vào hoàn cảnh khó xử như vậy. Nếu như Lý Bằng là một kẻ vô tình thì... nàng đâu có đứng đây...

Tiếng Lý Bằng lại vang lên:

- Lão ăn mày Tàn Khát rất lo cho Linh muội. Không chừng Vô Thư Tú Sĩ lại khăn gói ra quan ngoại tìm kiếm đưa học trò cưng...

Triệu Ngọc Linh nghe nhắc đến Vô Thư Tú Sĩ liền ra vẻ hớn hờ:

- Sư... Tàn Khát là kẻ bất đắc chí thật uổng phí... Tuyệt học Bạch Hạc Tầm Châu quả thật rất phi thường. Oai lực của nó làm người ta phải kinh ngạc. Cái cách lão ăn mày tìm được nó cũng không giống ai. Không ngờ võ học mà dùng phương pháp lắp ghép vẫn khôi phục được. Điều này cũng là một kinh nghiệm hiếm thấy, chúng ta cần phải học hỏi noi theo ...

Lý Bằng nhìn nàng cười lớn:

- Linh muội bị oai lực của Bạch Hạc Tầm Châu chinh phục rồi ư? Lúc trước, muội là người hay trêu chọc lão. Nay tính khí lại thay đổi khiến ta không sao hiểu được!

Ngọc Linh nhìn hắn, sắc mặt đỏ lên:

- Dù sao lão cũng đã truyền thụ võ học cho muội. Nói gì... thì nói, muội phải kính trọng đôi phần... Không phải lúc này chính nhờ Bạch Hạc Tầm Châu, muội mới đánh bại Nhất Ma đó ư?

Lý Bằng tỏ vẻ tán dương:

- Đúng là Bạch Hạc Tầm Châu danh bất hư truyền. Khi muội sử loại võ công này, oai lực nó khiến huynh cũng phải ganh tị. Nếu có thời gian, muội nên chăm chút tập luyện cho thuần thục, biết đâu sau này giang hồ lại xuất hiện một nữ hiệp vang danh hậu thế...

Nói đến đây Lý Bằng liền cười lớn, khiến sắc mặt Triệu Ngọc Linh đỏ ửng. Nàng ngượng hắn với ánh mắt sắc lẻm:

- Huynh bắt đầu học thói mồm ba miệng bảy bao giờ thế? Có khi cái lưỡi của lão ăn mày đã bị huynh lấy mất cũng nên...

Hai người huyên thuyên một lúc quên cả thời gian. Lúc bóng tối buông xuống cánh rừng già, Lý Bằng mới giật mình lo sợ đến việc nghỉ qua đêm. Từ quan ngoại về đến châu thổ phải băng qua hơn trăm dặm núi rừng. Ngoài các sắc tộc thổ dân, tuyệt không có bóng người châu thổ sinh sống. Như vậy chuyện ăn ở và nghỉ ngơi phải tự xoay sở lấy, không mong có sự giúp đỡ từ bên ngoài...

Bất chợt trong cảnh nhập nhòa có một tiếng hú cất lên lạnh lạnh.

Từ trong khu rừng, nhiều bóng người lao nhanh đến chỗ hai người...

CHƯƠNG 47: ĐÊM ĐỎ MÁU

Ừa thấy người đi đầu với thân hình lực lưỡng, Triệu Ngọc Linh đã la to lên:

- Nam Kha đại huynh! Huynh đến đây, còn thân phụ đâu?

Từ xa đã nghe tiếng cười sang sảng của Triệu Nam Kha:

- Gia phụ đã đến trước, nhưng thấy Linh nhi của mình đã có người bảo hộ lý tưởng là Hắc Phong Tiểu Hiệp, nên không tiện ra mặt. Trên đời không ai hiểu con cái mình hơn cha mẹ. Người biết rằng sự xuất hiện không đúng lúc, biết đâu lại khiến con gái cưng đỏ mặt vì thẹn thùng...

Gương mặt Triệu Ngọc Linh quả nhiên ửng đỏ khi nghe lời nói châm chọc của đại ca. Nhưng nàng lập tức nghiêm sắc mặt lớn tiếng nói:

- Thân phụ chưa có mặt, huynh đã thay lời nói hết cả rồi. Không biết trong việc này ai muốn chòng ghẹo muội đây. Đã lâu không gặp, không biết dạo này võ công của huynh tiến bộ ra sao?

Đến đây thì Nam Kha xua tay lia lịa:

- Không, không! Huynh không khỏe để tiếp chiêu với muội đâu. Đừng có hờ một chút thì động căng chân hạ căng tay. Ai đời là thân nữ nhi mà cứ thích động đao múa kiếm. Sau này ai mà ưng muội

chắc khổ sở cả đời...

Những thuộc hạ Kim Sa bang cùng đi với Nam Kha đều đã đứng tuổi. Đa phần đều xem Triệu Ngọc Linh như bảo vật của chính mình. Tất cả như người một nhà nên không cần phân biệt thân phận lớn nhỏ, trước câu chuyện vui đùa của hai huynh muội. Và thế là họ cười phụ họa vào trước nét mặt hờn dỗi của ái nữ Kim Sa bang chủ...

Tối đêm ấy mọi người ngồi quanh đồng lửa được đốt lên từ một cây cổ thụ. Không biết gió mưa như thế nào mà thân cây mục nát, chỉ còn trơ cái gốc khô quắt rất dễ bắt lửa. Xung quanh vẫn còn nhiều cây như thế, nhưng thân vươn cao ngất ngưởng lên chín tầng mây. Thuộc hạ Kim Sa bang mặc dù vui nhưng vẫn không quên bồn phận. Họ cắt cử nhau canh tuần vòng trong vòng ngoài như lúc có biến. Thói quen này chính là nét tiêu biểu làm nổi danh bang phái của họ. Triệu Nam Kha nhìn thuộc hạ thi nhau trấn giữ các nơi hiểm yếu ra vẻ hài lòng. Với cách đề phòng và ứng biến cho nhau lúc cần thiết, khu vực mọi người an nghỉ tuyệt đối an toàn trước sự tuần tra thâu đêm suốt sáng.

Lý Bằng ngồi nhìn nhóm người tuần phòng, vừa đối ẩm với Nam Kha. Triệu Ngọc Linh ngồi bên cạnh huynh trưởng với nét nhí nhảnh vốn có của mình.

Nam Kha nhìn thanh kiếm trên tay Lý Bằng ra chiều háo hức.

- Các người đoạt lại được Long Quân thần kiếm quả là điều tốt cho võ lâm châu thổ. Thanh kiếm này nếu lọt vào tay bọn tà ma ngoại

đạo thì nguy hiểm vô cùng. Bảo tồn được thanh kiếm là giữ lấy ngạo khí cho châu thổ. Thiên hạ dù chia ba xẻ bảy cũng có bảo vật để hiệu lệnh thiên hạ, kêu gọi hào sĩ đứng lên bảo vệ non sông gấm vóc.

Lý Bằng nhìn Triều Nam Kha ra chiều đăm chiêu nghĩ ngợi:

- Chúng ta có thanh kiếm, nhưng trong tình thế hiện nay rất khó bảo toàn. Phi Tin môn, Bích Huyết ma cung, và cả võ lâm trung nguyên ai ai cũng muốn có nó. Long Quân kiếm giống như kho báu, kêu gọi lòng tham võ lâm cao thủ khắp nơi. Thật khó khăn khi cầm túi vàng mà không khiến người khác quan tâm thêm muốn.

Triệu Ngọc Linh tỉnh bơ chen vào câu chuyện:

- Hai huynh cứ mãi lo xa. Kiếm trong tay ai, người đó toàn quyền sinh sát. Bọn ma đầu nếu ngông cuồng, cứ cho chúng nếm sự lợi hại của bảo kiếm. Như thế mới chứng tỏ, kiếm không phải dễ lấy mà tính mạng mới đáng giá nâng niu.

Nam Kha nhìn em gái cười ha hả:

- Triệu đại tiểu thư lại nổi máu yêng hùng thì giang hồ tất dậy phong ba. Không biết Lý huynh ra sao? Chứ riêng huynh thì xin chào thua cái tính cứng đầu của muội. Bọn ma đầu quả thật chán sống mới dây vào Ngọc Linh hiệp nữ...

Lý Bằng nghe đến đây liền vỗ tay cười lớn:

- Nhận định Triệu huynh quả thật chính xác vô cùng. Xem ra chúng ta nên bình chọn Ngọc Linh cô nương làm chủ nhân thanh kiếm mới đúng người đúng của...

Nói đến đây Nam Kha và Lý Bằng cùng cười vang vang, khiến hai má Triệu Ngọc Linh đỏ lên trông thấy.

Đêm dần khuya, mấy thuộc hạ canh phòng vẫn đi tới đi lui bên mấy cây cổ thụ già cỗi. Lúc này sương trắng phủ khắp xung quanh nên cách nhau mấy xích đã không trông thấy nhau. Cành lá cổ thụ lòa xòa trở thành một đám mây thụ động quanh gốc, như một tảng nấm khổng lồ trắng xóa. Bóng người tuần canh bước đi trong bóng sương êm như ru, giống như loài thú ăn thịt đang nhẹ nhàng bước vào một tối sẵn mồi...

Thốt nhiên có tiếng nghen ngào vang lên rất khẽ, rồi mọi âm thanh lại rơi vào im lặng. Trong bóng sương mờ mờ hiện ra một vệt khói ngoằn ngoèo luồn lách qua các cành lá. Vệt khói kỳ lạ ấy cứ mơn man theo chân các thuộc hạ tuần canh, như một linh vật có sự sống, có toan tính, có mưu cầu. Và nhất là nó biết phải làm sao tránh được các gốc cây như một chướng ngại trên bước đường tuần chảy...

Tiếng rên xiết vẫn vang lên trong cái lạnh của đêm rừng. Nó giống tiếng thở than của người già khi đối mặt với lạnh giá, buột miệng thoát ra, không sao kìm chế được. Rồi như không chịu đựng được cái rét nơi thâm sơn cùng cốc, nhiều bóng người tuột thân xuống như mê ngủ, ngã lăn quay trên xác lá khô vàng với tiếng lạo xạo không dứt. Làn khói bỗng nhiên thay hình đổi dạng. Sự muốt trắng của nó được điểm xuyết những đốm hoa, trong bóng sương tựa như màu máu đang sẫm lại vì cái lạnh bất chợt mang lại...

Những đốm hoa thay nhau nhảy múa, trong khi làn khói vẫn nhẹ nhàng bay nhảy mà chẳng nhuộm chút nào cái màu thẫm đỏ ấy. Lúc hoa đỏ bung ra, làn khói đã đi xa, bỏ lại sau lưng từng đợt mưa hoa với màu sắc dị biệt luôn biến đổi của nó...

Trong bóng đêm, với ngọn lửa cháy bập bùng từ các cành củi mục, làn khói như ma như quỷ, ẩn ẩn hiện hiện mà không gặp phải bất cứ trở ngại nào. Lúc nó sang tả, lúc quanh sang hữu, rồi cứ thế quán quýt bên chân con người. Bất kể con người có muốn hay không, thích hay không thích cũng mặc. Làn khói uốn lượn, ôm ấp, rộng vòng tay với tất cả mọi thứ mà nó vớ được. Và... rồi những con người như mê muội, bị thôi miên bởi hình ảnh kỳ quái xưa nay chưa hề thấy, cứ thế lại ngã xuống với thân thể nhuộm đỏ một màu...

Lý Bằng là người đầu tiên nghe thấy sự khác lạ. Âm thanh bất thường từ tiếng xào xạc của lá rừng khiến hắn lắng tai nghe ngóng. Bên kia thái độ Triệu Nam Kha cũng vậy. Thiếu bang chủ Kim Sa tỏ ra rất cảnh giác khi tiếng rên khẽ khàng lần đầu vọng đến. Hắn vừa nhòm người dậy thì Lý Bằng đã ngăn lại. Cái kéo khẽ của Lý Bằng khiến thiếu bang chủ chột tỉnh ngộ. Trong đầu hắn vụt hiện lên ý nghĩ: Điều hổ ly sơn... Rõ ràng trong trường hợp này không thể bất cẩn. Trong tay bọn họ là Long Quân thần kiếm vừa tìm lại được, bây giờ có biến, phải hết sức cảnh giác với thanh bảo kiếm...

Triệu Nam Kha vừa nghĩ đến đây Lý Bằng đã lướt đi. Thân thủ Hắc Phong Tiểu Hiệp khiến Nam Kha khen thầm. Từ lúc nhắc người đến

lúc thoát đi, y phục Lý Bằng tuyệt không chút lay động.

Thái độ Triệu Ngọc Linh cũng thay đổi. Nàng định đứng dậy thì huynh trưởng ngăn lại. Hấn ngăn nhưng vẫn không lên tiếng, bởi còn bận quan sát tiếng động xung quanh. Cử chỉ này khiến Triệu Ngọc Linh lạnh toát cả người khi cảm nhận sự hung hiểm tiềm ẩn quanh đây...

Bên ngoài tiếng quát Lý Bằng vang lên đầy kinh hãi. Đến đây thì Triệu Ngọc Linh phó mặc tất cả, không cần biết Triệu Nam Kha xử trí ra sao. Nàng lao nhanh ra ngoài...

Trong bóng sương mờ ảo, trước mắt Ngọc Linh hiện ra làn khói trắng toát đang nhảy múa liên tục. Cạnh bên là Lý Bằng đang điên cuồng xuất kiếm mà không biết chiến đấu với ai. Ngọc Linh quá hiểu Lý Bằng, nên vừa nhìn thấy liền kinh hãi. Thái độ của hấn xưa nay chưa hề có, cho dù là lúc đối mặt với cường địch...

Họ Lý như đang quần thảo với một đối thủ vô hình. Xung quanh hấn không thấy bóng người, chỉ thấy làn khói mỏng phơ phất qua lại như ánh chớp, luồn lách vào bóng kiếm như bốn cợt vui đùa.

Triệu Ngọc Linh đã hiểu. Và nàng bắt đầu kinh hãi.

Lý Bằng đang đánh nhau với một đối thủ mà mấy ai chứng kiến trong đời. Thân pháp kẻ ấy quá nhanh, đến độ không thể nhận diện được mặt mũi. Gã lướt đi như làn khói, luồn lách vào bóng kiếm đang vây quanh mà vẫn còn thời gian đả thương những thuộc hạ Kim Sa bang. Cái bóng như một vệt khói, cứ đi đến đâu là có người ngã xuống với tiếng nắc nhen ngào. Không có tiếng la hét, chỉ có

hơi thở dập dồn hòa vào tiếng kiếm phong réo rít hung hãn... Rồi máu tươi lại tóe ra, thấy người thi nhau ngã quy...

Sự kinh hãi càng cao độ khi Lý Bằng luôn luôn bị động trước đối thủ chẳng biết mặt mũi ra sao. Cũng may là đối thủ lấy khinh thân làm chính nên không còn thời gian để ra chiêu. Vả lại kiếm chiêu họ Lý cực nhanh, nếu chậm chân sẽ trúng kiếm ngay. Có thể chính điều này mới là yếu tố cứu mạng Hắc Phong Tiểu Hiệp.

Lý Bằng cố gắng hết sức vẫn không sao làm cho đối thủ chậm lại. Và điều này có nghĩa là hắn không mong nhìn được mặt mũi kẻ ấy...

Lúc Triệu Ngọc Linh lao vào vòng chiến cũng chính là lúc Nam Kha xuất hiện. Sự có mặt của hai huynh muội khiến ảo y nhân động tâm bỏ đi ngay. Kẻ ấy đến rồi đi không ai thấy mặt. Từ lúc xuất hiện đến lúc rời đi, thời gian diễn ra trong tích tắc mà không ai có thể cản ngăn hoặc làm cho gã chậm bước chân.

Sự hốt hoảng vẫn còn hiện lên trên nét mặt Lý Bằng. Hắn vẫn chưa hình dung cuộc đọ kiếm vừa rồi thực chất mình đối đầu với ai. Từ lúc bước vào giang hồ, hắn chưa từng gặp bất cứ đối thủ nào như vậy!

Triệu Nam Kha đưa ánh mắt quanh một lượt rồi thở dài. Những thuộc hạ Kim Sa bang nằm lăn lốc theo một vòng tròn đỏ máu. Ngực và cổ người chết đều trúng kiếm với ánh mắt khiếp hãi vẫn trợn trừng. Rải rác bên cánh rừng cũng có kẻ tử thương. Máu nhuộm khắp nơi như vừa xảy ra một cuộc đại chiến có một không

hai...

- Không thể nào... Không thể nào...

Triệu Nam Kha nhìn thần sắc khiếp hãi của Lý Bằng, tinh thần cũng chấn động.

- Thật sự... huynh có thấy mặt kẻ ấy không?

Tiếng nói đáp ứng vang lên:

- Ta... ta... không biết kẻ ấy là ai - Lý Bằng thở dài rồi tiếp lời - Thân pháp người này quá cao minh, đến độ mặt mũi ra sao cũng không thấy được... Hấn ra tay như chớp giật, không người nào lường được trước tốc độ kinh hoàng như vậy!

Triệu Ngọc Linh đứng cạnh bên buột miệng thốt lên:

- Cuồng Phong di hình bộ pháp... Nhất định là đúng nó rồi!

Triệu Nam Kha và Lý Bằng cùng giật mình:

- Mọii có chắc như vậy không?

- Không thể nào nhầm lẫn được. Lúc lễ hội quan kiếm, mọii đã một lần chứng kiến Thảm đại hiệp thi triển... Nhưng người này vóc hình cao hơn... nên không chắc là lão ấy...

Lý Bằng trầm ngâm một lúc rồi thở dài:

- Bây giờ cũng không thể nào xác quyết Cuồng Phong di hình bộ pháp là độc môn công phu của Thảm đại hiệp. Hiện nay võ công các phái đều lọt vào tay Phi Tin môn, nếu Thảm Quyển ở Tây Đô không nhập hội mà có người biết sử ra vẫn là bình thường...

Nam Kha lắc đầu với vẻ bán tín bán nghi:

- Cũng không hẳn thế! Thảm Quyển xưa nay không truyền thụ võ

học cho bất cứ ai. Như vậy Cuồng Phong di hình sao có thể lọt vào tay người ngoài được. Trừ phi... trừ phi... lão... lão...

Triệu Ngọc Linh bỗng la lên:

- Huynh muốn nói, lão cũng là người của Phi Tin môn ư?
- Nếu loại trường hợp này, chúng ta không thể nào giải thích được.

Lý Bằng hồi tưởng lại lúc đối đầu với làn khói kỳ quái, bỗng nhiên lắc đầu:

- Cuồng Phong di hình bộ pháp không thể nào siêu tuyệt như vậy. Nếu như... Thảm Quyển đích thân ra tay cũng không thể đạt đến cảnh giới ấy. Huống hồ là học nghệ lén lút... càng không thuyết phục...

Máu tranh luận của Triệu Ngọc Linh bỗng nổi lên:

- Huynh nói vậy không hẳn đúng. Một người bình thường thi triển Cuồng Phong di hình bộ pháp thì không đáng nói, nhưng nếu đó là một cao thủ nội gia với công lực thượng thừa sử ra phải khác hơn nhiều. Cùng là một chiêu thức, nhưng hai người sử dụng, thế mạnh yếu tất phải khác nhau. Lúc huynh đánh nhau với kẻ ấy, mọi người quan sát và cho rằng không thể nào nhằm được. Nhất định đó chính là Cuồng Phong di hình bộ.

Triệu Nam Kha bỗng nhiên thở dài:

- Thảm đại hiệp oai chấn Tây Đô, bỗng nhiên có cơ sự này khiến không ai có thể tin... Nhưng nếu lão không sinh tà tâm thì ai có thể sử dụng bộ pháp trác tuyệt ấy?

Nhìn những thuộc hạ bị tử thương nằm khắp nơi, Triệu Nam Kha

bỗng nhiên nổi cơn tức giận. Kim Sa bang thành danh mấy mươi năm, chưa lần nào tổn hại nhân lực nhiều đến vậy. Mặc cho kẻ ấy là ai, dù đó chính là Thẩm Quyển danh chấn giang hồ, hấn nhất quyết rửa mối thù này...

Triệu Ngọc Linh mặc kệ thái độ Lý Bằng và huynh trưởng, nàng đi quanh những nơi xảy ra thảm kịch với ánh mắt hoài nghi nhìn khắp một lượt. Ánh mắt Triệu đại tiểu thư bỗng phát hiện mấy vết xước trên thân cây. Bàn tay ngọc vuốt ve lên những thứ ấy như tìm kiếm một câu trả lời trong im lặng. Những vết rạch như do kiếm gây ra nhưng nhỏ hơn. Các vết chém được xếp gần nhau khoảng một lòng tay, dài ngắn bất nhất. Nhưng chính điều này khiến Triệu Ngọc Linh chau mày nghĩ suy. Hung khí gây tử vong khó định là kiếm, bởi kiếm không thể nào cùng một lúc xuất liên tục như vậy. Và lại những vết này lại xếp đều nhau với khoảng cách không hề thay đổi...

- Mọi người có phát hiện được gì không?

Câu hỏi đột ngột của Triệu Nam Kha khiến Ngọc Linh giật mình.

Nàng quay sang Lý Bằng với một nghi vấn:

- Lý huynh có biết binh khí gì để lại vết tích này không?

Nhìn những vết rạch trên thân cổ thụ, Lý Bằng nhăn mày suy nghĩ.

- Những vết này có thể do phát trần hoặc thiết xích gây ra. Nhưng...

Nói đến đây hấn im bặt. Sự đều đặn giữa các vết chém khiến Hắc Phong Tiểu Hiệp kinh ngạc. Hai loại binh khí hấn vừa nhắc đến không cách gì thực hiện được...

Triệu Ngọc Linh bước gần đến thân cây, rồi đột ngột xuất kiếm. Nàng vẫn cầm giữ Hắc Phong kiếm nên chiêu vừa rồi rất uy lực. Bóng kiếm vừa lóe lên một mảnh gỗ đã rơi xuống đất.

- Chúng ta đem mảnh gỗ có chứa chứng tích này hỏi những người luyện kiếm. Biết đâu...

Lý Bằng nhìn Triệu Ngọc Linh phân vân:

- Mọi người muốn điều tra hung thủ...

- Chúng ta nhất định phải làm vậy! Giang hồ gần đây xuất hiện quá nhiều cao thủ. Chỉ riêng Thiên Sơn phái đã khiến nhiều người nản lòng... Rồi Trịnh Quang Nguyên, Bích Huyết Thần Quân... Sau đó đến hung thủ bí hiểm này. Nếu chúng ta không điều tra thân phận hắn thì không còn cách gì bảo vệ được châu thổ. Nhất cử nhất động của ta đều bị kẻ địch nắm hết. Còn ta lại không biết chút gì về đối thủ. Làm sao cầu thắng được?

Triệu Nam Kha gật gù ra vẻ tán đồng:

- Mọi người nói rất có lý. Nhưng thiên hạ vốn bao la, muốn điều tra việc này thật khó vô cùng...

- Chúng ta có việc làm, vẫn hơn nằm không để đợi. Chỉ ít mọi người cũng đang thắp một đóm lửa. Và biết đâu ngọn lửa này có dịp bùng lên soi sáng mọi điều...

Nam Kha đột nhiên do dự:

- Nhưng huynh vốn đã hứa với thân phụ, họp mặt tại Giác Ngạn thiền lâm. Làm sao cùng mọi người... Việc này...

Nói đến đây hắn liếc mắt sang Lý Bằng, rồi bỗng nhiên cười lớn:

- Thôi được rồi! Mọi việc đành trông nhờ nhị vị đại hiệp vậy! Một mình tại hạ đi phò hội cũng hoài công. Đành chọn con đường độc lai độc vãng, ung dung tự tại trong chốn giang hồ...

Tiếng cười sáng khoái của Triệu Nam Kha cất cao lồng lộng, khiến nàng muội tử đỏ cả mặt mày.

Lý Bằng nhớ đến một việc nên không còn thời gian để sượng sùng.

- Chúng ta vẫn còn một việc phải lo trước lúc lên đường. Triệu huynh hãy mang thanh kiếm Long Quân trả về cho bang chủ. Từ đây về sau chúng ta bớt đi một mối lo canh cánh trong lòng.

Nam Kha nhìn hấn ra chiều kinh ngạc:

- Sao huynh không giữ nó như một lợi khí phòng cường địch?

Triệu Ngọc Linh nghe đến đây liền chen vào:

- Giữ nó là chuốt lấy nguy hiểm cho cả hai. Huynh cứ chọn một binh khí tương tự cho muội mang đi là được rồi. Như vậy chúng ta vừa thanh đồng kích tây, vừa bảo vệ người mang kiếm không bị chú ý.

Vội vẻ hài lòng ra mặt, Triệu Nam Kha nhìn muội muội triu mến:

- Nhưng rốt cuộc hai người muốn đi tìm ai để điều tra hung thủ?

Lý Bằng trầm tư nghĩ ngợi:

- Tại hạ nghe ân sư nói, Đọ sơn vốn là vùng đất địa linh nhân kiệt, nổi tiếng với nghề đúc và rèn kiếm. Nơi này thường xuất hiện những hào kiệt giỏi kiếm thuật và chế tác binh khí vang danh trong thiên hạ. Giang hồ tương truyền, cây nỏ liên châu từ thời Thục vương có thể sinh xuất từ đây. Một loại binh khí mà khi nhắc đến đã khiến triều đình bắc phương mất cả hồn vía...

Triệu Ngọc Linh mừng vui ra mặt:

- Muội vừa liên tưởng thì huynh đã nhắc đến nơi này. Độ sơn là một vùng đất kỳ bí với lịch sử lâu đời gắn liền với nghề mài tạc và rèn đúc kiếm. Chỉ nơi đây mới có khả năng cho ra đời một vật chí bảo cỡ Long Quân thần kiếm và cả những ám khí bất tường của bọn tà ma ngoại đạo. Những danh gia luyện kiếm châu thổ đều cho rằng, vùng đất này tích trữ nhiều thứ kim loại quý hiếm, khó nơi nào có được. Và chính điều kiện đó, Độ sơn luôn chịu sự quấy rầy của bè bạn giang hồ, khiến các bậc tiền bối cao niên cứ tìm chỗ lánh ẩn vẫn không phút nào yên...

Đến đây thì tiếng cười Triệu Nam Kha vang lên:

- Hai người tâm ý tương thông, việc gì cũng tường tận. Ta thấy chuyển đi trước mắt kết quả đã viên thành. Mong sao mọi người sớm hoàn thành tâm nguyện để họp mặt tại đại hội anh hùng châu thổ.

Triệu Ngọc Linh giật mình kinh ngạc:

- Phải mất hai năm nữa mới tới kia mà! Huynh có nhầm lẫn không vậy?

- Huynh không nói ngoa đâu. Xét hoàn cảnh hiện tại của châu thổ, các bậc tiền bối đã phá lệ tổ chức đại hội sớm hơn định kỳ, nhằm tìm biện pháp và người tài đứng ra giải quyết mâu thuẫn võ lâm. Phụ thân đã nhận định, vào ngày này các anh hùng trong thiên hạ sẽ liên kết cùng nhau đánh đuổi bọn tà ma. Hoặc giả... ngược lại, là ngày võ lâm châu thổ rơi vào cảnh tương tàn bởi mưu đồ của Phi

Tin môn. Bởi vì lúc ấy Trịnh Quang Nguyên không còn đất để lùi. Lão sẽ chọn địa vị độc tôn hoặc là khuất phục chính khí võ lâm. Nhưng...

Triệu Ngọc Linh nhanh nhẩu hỏi:

- Huynh còn lo lắng điều gì?

Nam Kha thở dài nói:

- Điều huynh lo sợ là... võ lâm trung nguyên cũng nhân cơ hội này tham dự đại hội. Và đại hội võ lâm châu thổ sẽ biến thành nơi đọ sức giữa hai nền võ học vốn có rất nhiều ân oán truyền đời...

Đến đây thì Lý Bằng giật mình kinh hãi. Hắn lập tức liên tưởng đến tam lão Thiên Sơn phái với mối nhục bại trận mấy mươi năm về trước...

- Không thể mở đại hội vào lúc này được!

Triệu Nam Kha thở dài nói:

- Không còn cách nào khác! Nếu đại hội không mở sớm, đâu còn cách nào thống nhất ý chí các bang phái. Lúc ấy biết đâu Phi Tin môn lại làm già hơn...

- Nhưng chúng ta mở đại hội là đồng nghĩa với việc lôi kéo sự chú ý của võ lâm trung nguyên. Lúc ấy trong loạn ngoài công, tình thế sẽ vô cùng khó quản...

Sự lo lắng chợt hiện lên nét mặt thiếu bang chủ Kim Sa.

- Nếu thực lực chúng ta có, thì không việc gì phải sợ. Bằng ngược lại... kiếp nạn giang hồ là không tránh khỏi... Đành phải thuận thế xuôi dòng vậy!

Lý Bằng trong lòng cực kỳ nóng nảy. Mở đại hội vào lúc này là quá mạo hiểm. Còn nếu không thực hiện chẳng khác nào nằm im chờ chết. Hắn suy nghĩ lung lắm, rồi chợt hiện lên ý nghĩ... Có thể mọi việc đã được tính toán cẩn trọng, nếu không thì Giác Ngạn thiên lâm đã đứng ngoài cuộc. Giác Tham đại sư ôn hòa cẩn trọng, nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp bình định cục diện trước an nguy của võ lâm...

Triệu Ngọc Linh không tham gia vào câu chuyện. Lúc này trong đầu nàng chỉ mỗi một quan tâm là kẻ thần bí đã hạ thủ các thuộc hạ Kim Sa bang. Những chuyện lớn trong võ lâm bao giờ cũng có người đảm trách, hậu bối như nàng cần chi phải quan tâm. Vả lại chuyện mở đại hội anh hùng bây giờ theo nàng nghĩ, biết đâu lại là điều hay. Châu thổ cũng nên chọn thời điểm phô trương chút ít cho thiên hạ thấy. Võ học nơi nào cũng có đặc thù riêng, châu thổ nên tỏ rõ bản lĩnh cho giang hồ bốn phương nể oai chút ít. Quần thoa yếm vận như nàng, đâu gì kém cạnh các bậc mây râu, khi châu thổ đã từng vang danh Trưng nhị vương và Nhụy Kiều tướng quân Triệu Âu. Vậy hà cớ gì chúng ta phải co đầu rút cổ để thiên hạ cười chê... Lúc chôn cất xong những nghĩa sĩ Kim Sa đã rạng ngày. Hai anh em họ Triệu rất nóng lòng muốn lên đường cho sớm. Mỗi người đeo đuổi một kế hoạch, không ai giống ai, nhưng thực chất đều lo lắng cho an nguy chung của võ lâm châu thổ.

Lúc chia tay Lý Bằng dặn dò:

- Nam Kha huynh trên đường nên cẩn trọng. Lúc này hiểm nguy

luôn chực chờ trên từng bước đi. Đối thủ biến hóa đa dạng, có khi lại là người ở cạnh bên mà không hay biết.

Rồi hắn đem mọi diễn biến xảy ra bấy lâu, nói cho Triệu Nam Kha hay...

- Giang hồ lòng dạ khó lường, ngay cả Đinh Kiên cũng nhập bọn với Phi Tin môn thì mọi chuyện sau này khó phán đoán được. Chúng ta không sợ đối diện với đao kiếm, nhưng rất khó phòng bị mưu ma chước quỷ của kẻ tiểu nhân.

Thiếu bang chủ Kim Sa nói vài lời khách sáo, sau đó trao đổi với muội tử đôi điều rồi cùng thuộc hạ lên đường. Thoáng chốc bóng người đều khuất hẳn. Bên cánh rừng chỉ đơn độc Lý Bằng và Triệu Ngọc Linh độc lộ song hành. Lần này họ phải xuôi phương nam mới đến được Độ sơn, nên chọn đường thủy mà đi. Triệu Ngọc Linh vì điều này khoái chí vô cùng...

Buổi chiều đó, chiếc thuyền hai người thuê theo dòng Chu giang xuôi về hợp lưu, nơi con sông Mã gặp nhau và tạo thành cảnh quan tuyệt tác với núi Độ nằm bên hữu ngạn của Chu giang. Khách giang hồ gọi nơi đây là Lương Đà, với ngụ ý Độ sơn đạt địa lợi về khí thông, thoáng mát, cảnh đẹp hữu tình, khó nơi nào bì kịp.

Từ xa, nhìn Độ sơn như một con rùa màu đen đang đùa giỡn với hai dòng sông uốn lượn kề bên. Vì vậy người đời mới gọi là vùng đất Linh quy hí thủy, truyền đời là thắng cảnh nổi bật tại châu thổ. Tương truyền một kiếm khách tại châu thổ sau cơn say chất ngất, đã nổi hứng sáng tạo ra bộ kiếm pháp với tên gọi này và đã vang

danh trong thiên hạ. Từ đó các danh gia kiếm pháp mới biết đến Linh Quy kiếm pháp, với nét biến hóa tầm thấp như con rùa đùa nước, rất khó phá giải. Với tư tưởng của đạo gia, cho rằng cái gì có tên gọi thì không lâu bền, người này không xưng danh, sau đó ẩn cư biệt tích. Người đời sau học nghệ Linh Quy kiếm pháp, chỉ thấy kiếm mà không biết người nên ôm hận mất tông sư. Từ việc này mà sau đó có người còn gọi Linh Quy kiếm pháp là Vô Danh kiếm, để tưởng nhớ đến một kiếm thủ vô danh, tưởng thưởng cho đời một loại kiếm pháp mà không mong cầu danh tiếng. Và dưới cách nhìn của các vị tiền bối, người này đã vượt lên trên những điều phi thường. Rất tiếc là sau này hiếm người kế thừa nên Linh Quy kiếm pháp vắng bóng trên chốn giang hồ. Người biết về nó thì nhiều, nhưng kẻ sử ra lại quá ít. Sự bất vô âm tín là tất nhiên.

Đêm đó Triệu Ngọc Linh lại được một phen thỏa chí bình sinh. Bóng chiều vừa tắt, trên dòng sông bàng bạc ánh trăng. Gió lùa trên mặt sông gợn sóng, tạo thành những vẩy bạc lung linh như kim long vờn thủy. Hàng cây bên hữu ngạn tỏa bóng xuống, in trên mặt nước những hình dáng dị kỳ nhảy múa không lúc nào yên.

Trăng thanh. Phong cảnh hữu tình. Mặc dù không phải Cao Phong, Lý Bằng chợt có cảm giác thèm rượu hơn bao giờ hết. Không ngờ Triệu đại tiểu thư cũng rất đáo để, nàng lẳng lặng lục túi hành lý một lúc rồi mang ra ngoài khoang bình rượu.

Vừa nhìn thấy bầu rượu, Lý Bằng đã thốt lên:

- Không ngờ Cao huynh cũng có truyền nhân. Đi xa mà vẫn có rượu

theo cùng...

Triệu Ngọc Linh nguýt hần với vẻ yêu kiều:

- Muội chỉ lo cho cánh đàn ông thôi. Nhìn bộ dạng huynh, biết ngay là đang thèm rượu. Buổi chiều, trước lúc lên đường muội đã tắt bật lo liệu mọi thứ mới có đó...

Nói xong nàng tựa vào vai Lý Bằng với ánh mắt hướng về xa.

- Chúng ta đi như thế này phải mất mấy hôm mới đến Lương Đà. Trải qua bao biến cố, muội bây giờ mới biết đến bình yên. Ước gì cuộc hành trình này kéo dài vô tận, đến lúc... đến lúc...

Lý Bằng nhìn nàng, chợt cười:

- Như thế nào?

Triệu Ngọc Linh chợt đỏ mặt nhìn sang nơi khác.

- Đến lúc nào... có người tìm ra hầy hay...

Đôi mày Lý Bằng chợt nhíu lại bởi câu nói vô tình của Triệu Ngọc Linh. Hắn đang nghĩ, cái giá cho sự yên bình đáng bao nhiêu. Rồi đây giang hồ thị phi sẽ tìm đến hai người như bao lúc khác. Như để trả lời cho suy nghĩ hắn, trong ánh trăng thấp thoáng một chiếc thuyền đang rẽ sóng băng băng tiến về phía họ...

CHƯƠNG 48: HUYỀN SỬ VÕ LÂM

Du thuyền màn sáo lộng lẫy, phía trước có mái che làm nơi ngắm cảnh và một bàn trà hướng ra phía mũi. Trên ấy, một người ăn mặc kiểu nho sĩ, áo dài trắng, đầu chít khăn lượt cũng cùng màu, đang ngắm trăng thanh. Thư sinh xem ra nhàn rỗi với cây quạt mo cau phe phẩy trên tay. Bên vách cửa du thuyền treo một cây đại bút rất to. Phía dưới có nghiên mực được bắt dính vào vách như chờ đợi ngẫu hứng của thi nhân. Nhìn thuyền và người cũng chỉ là một, cho nên chắc hẳn người ấy rất có danh tiếng, thừa tiền mua hẳn cho mình một du thuyền ngao du sơn thủy...

Thuyền thuận nước xuôi gió nên đi rất nhanh, mới đó đã đến gần Lý Bằng và Triệu Ngọc Linh.

Vừa thấy gương mặt người ấy, Triệu đại tiểu thư bỗng thốt lên kinh ngạc:

- Tàng Sử Kiều Minh, thiếu trang chủ.

Bên kia thư sinh cũng giật mình kinh ngạc:

- A ha, lại gặp bằng hữu. Không ngờ nơi thanh sơn tĩnh mịch lại hạnh ngộ Triệu đại tiểu thư và Lý huynh. Bình thủy bỗng nhiên tương phùng thì không gì hay bằng. Hai vị hãy qua đây đối ẩm vài chung rượu rồi lên đường cũng không muộn...

Hai chiếc thuyền cập vào gần nhau. Thuyền nhân bắc qua một tấm gỗ cho Lý Bằng và Triệu Ngọc Linh bước sang.

Lý Bằng với nét mặt kinh ngạc hỏi:

- Thiếu trang chủ Tàng Sử Sơn trang sao bỗng nhiên nổi hứng lưu lạc đến nơi này?

Trần Kiến Minh cười ha hả:

- Chuyện thường nhật. Tại hạ vốn thích rày đây mai đó đã quen. Một thuyền, một bút, một nghiên mực, tiêu dao giang hồ cho phỉ sức chí làm trai. Vả lại những trang sử giang hồ vốn cần người ghi chép lại, nếu không thì danh tiếng Tàng Sử sơn trang cũng đành vứt đi...

Thái độ phóng khoáng của Trần Kiến Minh khiến ai gặp cũng vui lây.

Triệu Ngọc Linh vì vậy cũng bông đùa:

- Bất ngờ gặp huynh cũng hay! Biết đâu trong cảnh trăng thanh gió mát chúng ta lại được nghe nhiều điều về chuyện xưa tích cũ.

- Thật không dám... không dám. Thiên kim tiểu thư của bang chủ Kim Sa danh tiếng lẫy lừng, tại hạ còn muốn lắng nghe để lưu vào sử sách nữa là...

Nói đến đây tiếng cười Trần Kiến Minh liền vang ngân trên mặt sông vắng lặng.

- Cơ duyên nào đưa đẩy, khiến thiếu trang chủ cao hứng đến Lương Đà?

Trần Kiến Minh nhìn Lý Bằng nhưng chưa trả lời vội. Vị Thiếu trang chủ như đang nhẩm tính có nên nói những suy nghĩ trong lòng ra hay không.

- Mời các vị cứ an vị rồi từ từ tại hạ sẽ nói cho hay.

Người phu thuyền đem ra mấy thứ đồ nhắm rồi quay người đi ngay. Gã hình như là tâm phúc của Trần Kiến Minh nên thao tác phục vụ rất lanh lẹ.

Thiếu trang chủ lệ tay rót đầy mấy ly rượu, chậm rãi nói:

- Nguyên lúc đầu tại hạ chưa có ý nghĩ đến nơi này. Nhưng sau đó một việc xảy ra, muốn kiểm chứng đành phải đến nơi đây. Từ ngày chia tay với các vị tại quan ngoại, không còn dịp gặp lại bất cứ ai nên trôi nổi tứ phương, không lấy ai làm bằng hữu...

Triệu Ngọc Linh nghe đến đây liền cười khanh khách:

- Thiếu bang chủ là người giao du rộng rãi, sao có thể nói là thiếu bằng hữu?

Tiếng thở dài của Trần Kiến Minh khiến ai nghe cũng động lòng.

- Các vị không biết đấy thôi! Trên giang hồ muốn tìm tri kỷ đâu phải dễ. Huống hồ người đáng tin cậy còn hiếm hơn nhiều... Đôi khi tại hạ nghĩ thiên hạ sao lại quá nhỏ, khiến mình bốn ba khắp chốn vẫn không người giải bày tâm sự...

Từ hôm gặp Trần Kiến Minh, Lý Bằng cảm thấy rất tương đắc nhưng vẫn giữ ý. Dù sao thiếu trang chủ cũng xuất thân từ giới sĩ có học, nhà lại giàu sang, nên hẳn không muốn quá thân cận dễ sinh ra hiểu lầm.

Trần Kiến Minh ưu tư một lúc rồi bật hỏi:

- Hai vị đi Độ sơn chắc là có lý do?

Ngọc Linh nghe hỏi chợt mừng rỡ. Nàng lấy vôi trong bao hành lý

mảnh gỗ mà mình vẫn mang theo.

- Không biết thiếu trang chủ có biết qua loại binh khí này?

Trần Kiến Minh vừa nhìn mảnh gỗ liền “ồ” lên kinh ngạc. Xoay xoay mảnh gỗ trong tay một lúc, thiếu trang chủ vẫn lặng thinh không nói lời nào.

- Xét về binh khí trong võ lâm có rất nhiều, chưa kể những chế tác để phù hợp với người sử dụng. Nhưng... những vết này... những vết cắt sắc ngọt, đều đặn, không giống thiết xích, cũng chẳng giống đinh ba...

Trần Kiến Minh trầm tư một lúc rồi hỏi hai người:

- Các vị từ đâu lại có thứ này? Xem ra bài toán rất khó đoán giải...

Lý Bằng đem mọi việc kể lại cho Trần công tử. Vừa nghe, đầu Trần Kiến Minh cứ lắc lia không tin. Sau đó thiếu trang chủ như nghĩ đến một việc nên đột ngột hỏi:

- Huynh không thấy mặt đối thủ ư? Điều này quả là kỳ lạ... Có thể nào...

Triệu Ngọc Linh cắt ngang câu nói của Tàng Sử Kiều Minh:

- Lúc đầu muội cứ cho đó là Cuồng Phong di hình bộ pháp. Nhưng sau nghĩ lại cũng không ổn...

- Sao lại không ổn? - Thiếu trang chủ nhìn đắm đắm vào mắt Ngọc Linh - Cô nương nghĩ rằng Cuồng Phong di hình không thể nào đạt cảnh giới ấy chứ gì?

- Đúng vậy!

- Tại hạ muốn nói với nhị vị một việc mới phát hiện ra gần đây. Mọi

việc bắt đầu từ Trịnh bang chủ của Phi Tin môn với môn công phu có một không hai: Thanh Bích cương khí. Gần đây nhiều nguồn tin cho rằng Phi Tin môn rất muốn có Long Quân thần kiếm để nhất thống giang hồ. Sau đó người Phi Tin môn lại tung tin, nói rằng Long Quân thần kiếm là khắc tinh của Thanh Bích cương khí. Điều này khiến tại hạ suy nghĩ rất nhiều... Nếu như kiếm Long Quân là vật khắc chế Thanh Bích cương khí thì theo lẽ thường phải giấu đi, không ai đại dốt đem rêu rao cho mọi người nghe thấy... Trong việc này dường như còn ẩn chứa điều gì chưa ai giải thích được...

Lý Bằng nhìn chăm chú vào Trần Kiến Minh:

- Thiếu trang chủ có cao kiến gì?
- Lúc đầu tại hạ cũng không chú ý. Nhưng sau lại xảy ra một việc tương tự nên bắt đầu tập hợp các chi tiết lại để suy luận. Nếu nói Long Quân kiếm và Hỏa Vân thần công đều có thể đối phó với Thanh Bích cương khí thì lấy gì làm bằng? Các vị nên biết, người trong giang hồ có công phu tuyệt kỹ thường rất tự tin. Họ không ngại phô trương nếu cơ hội đến, cho dù đó là kinh địch có khả năng đả bại mình. Vậy lý do gì Trịnh bang chủ chưa đánh đã nhận thua...?

Sắc mặt Triệu Ngọc Linh vụt thay đổi khi nghe đến đây.

- Huynh muốn nói, Phi Tin môn đang tung tin giả để hư hư thực thực, không ai lường được?

Thiếu trang chủ không trả lời, chỉ điềm đạm nói:

- Nguyên lý võ học cho rằng nhu thường thắng cương... dĩ nhu

khắc cương v.v... Nhưng chữ “thường” ở đây ít ai chú ý, vậy mới sinh ra nhầm lẫn. Nhu thường thắng cương, chứ không hẳn phải vậy. Nếu cương đến cùng thì bản thân lại sinh nhu, và ngược lại cũng thế. Cho nên, cương mà đạt đến đỉnh cao thì nhu không thể không chế được. Còn như võ học hai bên đều là cương dương càng khó phân định hơn. Cả hai cùng gốc, cùng bản chất, nên lực lượng bên nào dồi dào sẽ chiếm ưu thế là tất yếu... Vậy ai dám đảm bảo Hỏa Vân thần công sẽ khắc chế Thanh Bích cương khí, hay Long Quân thần kiếm có thể đả bại Trịnh bang chủ...!?

Lý Bằng bất giác chấn động tinh thần. Trong đầu hắn hiện lên hình ảnh hai cao thủ so tài với tinh thần chắc thắng giả tạo mà đối phương ban cho...

Triệu Ngọc Linh bỗng la to:

- Lão già họ Trịnh muốn tạo ảo tưởng với loại võ công có thể khắc chế Thanh Bích cương khí, để dễ dàng thủ thắng lúc lâm trận ư?

Tiếng thở dài của Trần Kiến Minh vang lên:

- Tại hạ cho rằng vậy! Bởi nếu không phải thế thì ai đại đột “lạ ông con ở bụi này”?

Ngừng lời một lúc, thiếu bang chủ nói tiếp:

- Mục đích vốn phục vụ cho ý đồ. Mục đích Trịnh bang chủ là làm mọi người tin rằng võ công lão vẫn còn khả năng bị khắc chế, chưa thể hùng bá được. Nhưng thực chất... ý đồ là khiến mọi người lo chăm chăm bảo vệ thanh kiếm, để lão rảnh tay hoàn thiện công phu của mình...

Lý Bằng giật mình thẳng thốt:

- Huynh muốn nói đến Thanh Bích cương khí ư?
- Đúng vậy! Nếu tìm được cách giải quyết vấn đề này, Trịnh bang chủ nhất định sẽ đứng đầu thiên hạ.

Triệu Ngọc Linh chặc lưỡi than dài:

- Mưu thâm khôn lường. Nhưng... với võ học không thể nói là làm được. Xưa nay cao thủ ai cũng mơ ước nâng cao trình độ võ học, nhưng mấy người thỏa chí...

Thiếu trang chủ Tàng Sử sơn trang bình thản nói:

- Ba phần được, bảy phần mất cũng mặc. Biết đâu huyền sử võ học lại được dịp chứng minh điều đúng thuộc về mình. Tại hạ đơn cử một việc, nếu như một người có võ công siêu phàm thì việc vận dụng bộ pháp Cuồng Phong di hình chắc phải khác hơn nhiều. Điều này cho thấy công phu tuy một, nhưng thành quả tu luyện là hoàn toàn khác nhau...

Lý Bằng nêu thắc mắc của mình:

- Nhưng đâu phải muốn nâng cao hỏa hầu lại dễ dàng như thế?

Trong tiếng sóng vỗ ì oạp, tiếng Trần Kiến Minh vẫn đều đều:

- Huyền sử võ học châu thổ cho rằng, tại Ngũ Hàng sơn còn chứa đựng nhiều điều rất huyền ảo. Một trong những lời đồn lại nói về Kim Ngọc Phật Bảo tọa lạc tại động thất trên núi Ngũ Hành. Tương truyền ai có được viên Kim Ngọc Phật Bảo, hòa vào nước lấy được trong bình cam lồ của Quan Thế Âm bồ tát sẽ có công năng tái tạo siêu phàm. Nước ấy có thể cứu sống người chết thì chuyện nâng

cao nội lực tất sẽ vô cùng dễ dàng...

Triệu Ngọc Linh tỏ vẻ không tin:

- Huyền sử khác hơn chính sử ở chỗ không có chỗ dựa. Nếu tin vào nó quả là chuyện rất ư buồn cười.

Trần Kiến Minh vẫn bình thản:

- Nhị vị nên nhớ rằng, huyền sử bao giờ cũng chứa đựng mấy phần sự thật. Thời gian gần đây có nhiều cuộc khai quật dựa trên sử thi hoặc huyền thoại đã đem về kết quả rất bất ngờ. Nếu chúng ta chịu suy nghĩ một chút, vẫn phát hiện nhiều điều không thể giải thích được. Cho rằng huyền sử không có chỗ dựa, sao cột mốc thời gian và địa điểm cụ thể trong câu chuyện rất rõ ràng khiến nhiều người vẫn tin theo. Còn nữa, nếu Long Quân thần kiếm tái xuất giang hồ thì Cúc Nhi Mê Tâm Pháp của Âu Cơ tiên tử không thể xếp vào huyền thoại nữa rồi...

Đến đây thì Triệu Ngọc Linh và Lý Bằng cùng giật mình kinh hãi. Hai người không thể ngờ cuộc nói chuyện với Tàng Sử Kiều Minh lại cho ra nhiều điều bất ngờ như thế.

Người ta thường cho rằng tại Nghĩa Lĩnh sơn có một giếng nước được gọi là Ngọc Tỉnh, tương truyền là nơi Âu Cơ tiên tử tắm cho con. Từ những động tác âu yếm, vỗ về, nâng niu các cậu quý tử, khiến tiên tử chế tác ra Cúc Nhi Mê Tâm Pháp. Lờn đồn tâm pháp này dựa vào ân đức sinh thành của người mẹ, cho ra đời chín động thái dành cho trẻ nhỏ, giang hồ gọi là chín chiêu thức mang tên: Sinh, Cúc, Phụ, Súc, Trưởng, Dục, Cố, Phúc, Phục. Đây không thể

nói Cúc Nhi Mê Tâm Pháp đích thực là võ học, bởi nó vốn là những động tác ru con, vỗ về chúng. Nhưng người ta lại cho rằng những đứa trẻ sẽ chóng ngủ khi ứng dụng Cúc Nhi Mê Tâm Pháp... Và điều kỳ diệu đã xảy ra... Cao thủ giang hồ lúc quyết đấu, tinh thần cần phải minh mẫn để ứng phó với chiêu số. Nhưng khi gặp phải Cúc Nhi Mê Tâm Pháp lại hóa thành con trẻ ngủ vùi trong nôi, làm sao có thể đối phó với cường địch. Chính vì điều này, mặc dù chưa ai thấy qua, nhưng Cúc Nhi Mê Tâm Pháp là niềm ao ước của nhiều kiếm khách giang hồ...

Những chuyện này nếu không được Trần Kiến Minh nhắc nhở thì ngay cả Lý Bằng và Triệu Ngọc Linh cũng không nhớ đến. Bởi nó vốn dĩ là huyền thoại trong lúc trà dư tửu hậu, không chính bằng, sao cho là chuyện nghiêm túc được...

Tiếng Trần Kiến Minh lại vang lên:

- Trên ngọn Kim Sơn có động Tam Thanh, nơi hiện thân tượng Quan Thế Âm được thiên nhiên tạo ra với bình nước cam lồ cầm trong tay. Nếu ngày nào đó pho tượng hấp thụ đầy đủ khí âm dương sẽ sinh ra dòng chảy. Có nước này cộng với Kim Ngọc Phật Bảo không phải đã thỏa điều mơ ước... Trịnh Quang Nguyên chắc vì điều này đã di dời người ngựa, chọn Ngũ Hành sơn như tổng đàn bang phái...!

Im lặng một lúc, thiếu trang chủ lại nói tiếp:

- Giờ này e rằng, ngay cả Hồng Lĩnh sơn cũng có người của lão mất rồi! Các vị cứ tưởng tượng, nếu huyền sử biến thành thật, mọi

chuyện sẽ ra sao...!?

Bất giác Triệu Ngọc Linh nắm lấy tay Lý Bằng. Bàn tay nàng lạnh giá như kẻ chết, bởi những điều vừa nghe thấy...

Tiếng thở dài của thiếu trang chủ Tàng Sử sơn trang lại vang lên:

- Cũng may mắn là Hồng Lĩnh sơn có tất cả chín mươi chín ngọn, với hai truông lớn, hai mươi sáu khe suối và nhiều hồ nước. Mạch núi chạy theo hướng tây bắc đông nam, có nhiều hang động với tên gọi các loài kỳ thú. Điều này sẽ khiến Phi Tin môn khó khăn lắm mới đạt được điều mơ ước. Người ta cho rằng, Cúc Nhi Mê Tâm Pháp được cất giấu đâu đó trên chín mươi chín ngọn núi thuộc Hồng Lĩnh. Nếu kẻ nào có cơ duyên tìm được bí kíp, tất sẽ vô địch thiên hạ...

Lý Bằng cảm thấy thấy không cần che giấu chính kiến của mình:

- Theo tại hạ nghĩ, huyền thoại này đã có trên ngàn năm, chưa có ai khám phá ra. Phi Tin môn đột nhiên theo đuổi nó biết đâu lại dẫm tràng xe cát. Mà nếu tìm ra nơi cất giấu Cúc Nhi Mê Tâm Pháp, không lẽ lại dễ dàng mở được một bảo vật oai danh chấn động...

Triệu Ngọc Linh đi tới đi lui ra chiều suy nghĩ. Nàng cho rằng sự kiện này dù có hay không, mọi người cũng không thể nào đứng nhìn bảo vật lọt vào tay một nhân vật quá nhiều tham vọng. Trịnh Quang Nguyên mà được bí kíp Cúc Nhi Mê Tâm Pháp, khác nào hùm mọc thêm cánh, không ai không chế được!

- Lý huynh nói cũng rất phải. Và cũng chính vì điều này tại hạ mới lặn lội tới đây. Truyền thuyết cho rằng, Cúc Nhi Mê Tâm Pháp cất

giấu trong một hộp đá, được bảo mật bằng loại khóa rất cổ xưa. Muốn mở được nó phải có vật kích hoạt cùng loại, mang hình dạng như cánh bướm. Thư tịch cổ lưu truyền trong Tàng Sử sơn trang cho rằng, chìa khóa mở hộp đá có thể là một con bướm thạch anh với đôi cánh tiên. Và... vật này nhất định được lưu trữ quanh quần đảo đó trên vùng Lương Đà...

Nghe đến đây Triệu Ngọc Linh vụt cười lớn:

- Thì ra huynh muốn kết thúc cơn ác mộng bằng cách đi tìm chìa khóa, bóp chết luôn ý định của Trịnh lão quỷ.
- Không còn cách nào khác hơn. Nếu chúng ta tranh nhau với lão, chẳng khác nào chính diện giao phong, thập phần hung hiểm. Bây giờ hãy nhường lão việc truy tầm bí cấp, còn chúng ta nhanh nhanh tìm được chìa khóa, tiêu hủy đi. Như vậy dù Cúc Nhi Mê Tâm Pháp thật sự hữu danh, chúng ta có thể gồi cao ngủ yên mà không lo ngại.

Triệu Ngọc Linh lập tức phản ứng:

- Chúng ta không thể làm vậy!

Lý Bằng kinh ngạc:

- Mọii còn cách gì vẹn toàn hơn?
- Di vật của tiền nhân vốn không dễ có. Chúng ta là thế hệ sau, nếu không gìn giữ được, lại phá đi, chẳng khác nào khi sư diệt tổ. Theo mọii nghĩ, Trịnh Quang Nguyên cho tay chân tìm thì chúng ta cũng có tay chân để tìm...

Thiếu trang chủ cười lớn:

- Thời khắc này chúng ta làm gì có người phụ trợ làm tay chân?

Triệu Ngọc Linh tủm tủm cười:

- Chúng ta ai cũng có hai tay, hai chân kia mà...

Trần Kiến Minh hiểu ra liền cười ha hả:

- Triệu đại tiểu thư đã muốn tranh hùng, xem ra Phi Tin môn sẽ thêm phần khốn đốn. Tại hạ cũng từng nghĩ qua việc này, nhưng chưa có người bàn định. Muốn tìm Cúc Nhi Mê Tâm Pháp, trước hết phải xác định vài điểm trong truyền thuyết, như vậy mới thu hẹp vùng đất dò tìm... Cái hộp đá chứa Cúc Nhi Mê Tâm Pháp, vốn được chồng Âu Cơ tiên tử cất giữ đâu đó trên chín mươi chín ngọn núi. Như vậy... như vậy...

Ánh mắt Triệu Ngọc Linh lập tức sáng rực:

- Điều huynh nói có chính xác không?

- Cổ thư huyền sử châu thổ trong họ tộc tại hạ ghi lại như thế. Còn chuyện đúng hay sai... phải nhờ đến chúng ta rồi...

Suy nghĩ một lúc, Triệu Ngọc Linh chợt lên tiếng:

- Huyền sử cho rằng Long Quân kiếm khách rất thạo thủy lưu, ngược lại Âu Cơ tiên tử lại thích nơi đất cao... Như vậy khi nhờ chồng cất giấu Cúc Nhi Mê Tâm Pháp, nhất định phải ở dưới nước...

Lý Bằng ngạc nhiên:

- Làm sao muội xác quyết chuyện này?

Ngọc Linh ngỏn ngoẻn cười trông rất yêu kiều:

- Không thể khác hơn. Bởi không như vậy thì bản thân tiên tử cũng

cất giấu được, đâu cần phải nhờ đến chồng. Nhất định Cúc Nhi Mê Tâm Pháp được cất giữ tại những nơi có nước trên Hồng Lĩnh sơn...

Trần Kiến Minh nhìn Lý Bằng cùng cười khở:

- Nhưng... có tất cả hai mươi sáu con suối và nhiều hồ nước, chưa kể đến động thất và nhiều mạch nước ngầm chảy ra ngoài. Làm sao chúng ta... biết được?

- Hồ nước nhất định không phải, bởi nó quá lộ liễu, không thích hợp cho việc cất giấu. Còn mấy con suối cũng loại trừ luôn...

Đến đây thì thiếu trang chủ Tàng Sử sơn trang thắc mắc:

- Tại sao cho rằng những con suối không thuộc khu vực hoài nghi?

Triệu Ngọc Linh nhìn Trần Kiến Minh chờ lời khẳng định.

- Huynh từng nói, Cúc Nhi Mê Tâm Pháp được cất trong hộp đá... Đúng không?

- Điều này không sai!

Lời nói Triệu Ngọc Linh thật chậm rãi:

- Có câu: Nước chảy đá mòn. Không ai lại đem bảo vật cất giữ nơi dễ tổn hại như vậy!

Sự hồ hởi bắt đầu xuất hiện trong ánh mắt Lý Bằng và Tàng Sử Kiều Minh.

- Vậy nó nhất định được cất giấu trong động thất?

- Tất nhiên là vậy rồi! Nhưng động thất cũng nhiều, chúng ta cần sàng lọc mới dễ tìm kiếm... Không biết tên gọi chúng là gì nhỉ?

Trần Kiến Minh vội ứng tiếng:

- Động Mười Hai Cửa, động Chẻ Hai, động Đá Hang, động Hàm Rồng...

Ngọc Linh lập tức la lên:

- Nhất định là nó! Động Hàm Rồng.

Lý Bằng trợn mắt kinh ngạc:

- Làm sao muội chắc như thế?

- Bởi nó có cùng ngoại hiệu với Long Quân kiếm khách. Hàm Rồng... Hàm Rồng ăn quả...

Trần Kiến Minh lại vò đầu bứt tai:

- Tại sao nói rồng ăn quả. Điều này chưa nghe thấy bao giờ?

Ngọc Linh bật cười tinh quái:

- Xưa nay muội đâu thấy rồng! Chỉ thấy người ta cúng hoa quả trước tượng mà thôi... Hình tượng con rồng vốn rất được tôn quý, mọi người từ lâu luôn luôn quan tâm đến nó với lòng kính ngưỡng. Vậy nơi cất giấu Cúc Nhi Mê Tâm Pháp nhất định là đây, không thể khác đi được. Vả lại di chỉ người xưa bao giờ cũng chứa ẩn ngữ riêng, để đời sau có thể theo đó mà tìm thấy.

Ánh mắt Triệu Ngọc Linh hướng ra dòng sông lấp lánh với vẻ mơ màng. Lâu lắm mới nghe nàng nói:

- Nhưng chuyện Cúc Nhi Mê Tâm Pháp theo muội nghĩ hãy khoan bàn đến. Việc trước mắt của chúng ta là phải tìm cho được chiếc khóa mở bí kíp. Nếu chúng ta làm được điều này thì mưu đồ Phi Tin môn lại trở nên công cốc. Dù Trịnh Quang Nguyên có lấy được võ công của Âu Cơ tiên tử, lão ta cũng trơ mắt mà nhìn chứ không thể

mở được.

Trần thiếu trang chủ gật đầu nói:

- Đây là điều tại hạ đã nghĩ đến. Nhưng đến đây cũng là cầu âu... Trải qua vài trăm năm, rêu xanh cỏ mọc. Dưới tác động của thiên nhiên sỏi đá còn phải mòn, huống hồ...

Lý Bằng chợt cắt ngang lời nói của Tàng Sử Kiều Minh:

- Mọi sự phải tùy duyên. Chúng ta cứ tận nhân lực xem có di được mệnh trời hay không. Dù sao cũng không để Phi Tin môn tự tung tự tác.

Tiếng Triệu Ngọc Linh lại vang lên:

- Lương Đà có đôi Yên Ngựa, tương truyền là nơi ngựa ngọc hay về. Loài ngựa này cực hiếm với sắc trắng lóng lánh như bạch ngọc, có thể ngày đi ngàn dặm vẫn không mệt mỏi. Từ lâu người giang hồ vẫn nuôi ảo tưởng bắt được nó, nhưng không ai làm được. Chết về phía tây, có tảng đá lớn in dấu chân của Long Quân kiếm khách, dấu tích trận quyết đấu với một cao thủ phương bắc. Nghe nói trong trận chiến đó, Long Quân đã vận dụng công lực xuống đôi chân để ra đòn quyết định. Vì vậy bàn chân vị kiếm khách này lún sâu xuống nền đá, đồng thời kinh lực phát ra vạn trượng, khiến dấu chân nở to với kích thước cực lớn...

Trần Kiến Minh nhìn Triệu Ngọc Linh với vẻ sửng sờ:

- Không ngờ kiến thức Triệu đại tiểu thư lại quán tuyệt như vậy. Ngay cả những việc này cũng hiểu rõ như bàn tay.

- Muội từ nhỏ vốn thích tìm hiểu huyền sử võ lâm. Nghe gia phụ lâu

ngày nên nhớ lấy thôi.

Trần thiếu trang chủ ngập ngừng:

- Vậy Triệu đại tiểu thư nghĩ gì về chiếc khóa thạch anh? Tại sao Long Quân lại giấu hai vật liên quan đến một bí mật lớn, cách xa nhau như vậy?

- Theo muội nghĩ, đây là vấn đề bảo mật. Nếu cất giấu cùng một lúc hai vật có tầm quan trọng ảnh hưởng đến võ lâm châu thổ, ai cũng phải cân nhắc. Chính vì điều này chiếc khóa kích hoạt bí kíp Cúc Nhi Mê Tâm Pháp được giấu tại Lương Đà.

Lý Bằng trở nên nóng vội từ lúc nào:

- Lương Đà không nhỏ. Muốn tìm vật này tất tốn khá nhiều công sức. Linh muội có dự định gì không?

- Muội cho rằng, khi muốn cất giấu vật gì, nơi đó tất có liên quan đến thành tích cá nhân. Tỷ như nói về sông, người ta nghĩ ngay đến con sông quê hương, nơi mình sinh ra và lớn lên. Nếu nhắc đến động thất, nhất định phải mang dấu ấn của ký ức, liên quan đến sinh hoạt lúc nhỏ. Hoặc giả là nơi ta đạt thành tích nào đó rất đáng ghi nhận. Vậy quanh khu vực Lương Đà, nơi diễn ra trận quyết đấu của Long Quân là đáng quan tâm nhất. Có thể chiếc chìa khóa được giấu tại nơi in dấu chân của Long Quân trong trận quyết chiến năm xưa...

Lý Bằng vui mừng nói:

- Linh muội đúng là truyền nhân của Vô Thư Tú Sĩ. Với cách lập luận này xem ra minh sư xuất cao đồ mất rồi!

Triệu Ngọc Linh khoái chí cả cười:

- Nói gì thì nói, nếu Tàn Khất ở đây, chúng ta sẽ đỡ phần vất vả hơn. Củ gừng đó vốn càng già càng rất cay...

Không hiểu sao Lý Bằng cảm tưởng càng về sau này tính cách Triệu Ngọc Linh càng giống lão ăn mày Tàn Khất. Hai người này nếu ở chung một nhà, lại trở thành phụ tử chi hợp mất...

Thiếu trang chủ Tàng Sử sơn trang vẫn ngồi suy tư bởi những điều Ngọc Linh nói. Hắn thấy cần phải có quyết định dứt khoát:

- Chúng ta đã chung một con thuyền thì nên cho thuyền nhân của các vị quay về. Sáng ngày mai chúng ta đã đến Lương Đà, không nên để cảnh thuyền người san sát khiến nhiều kẻ chú ý.

Lý Bằng và Triệu Ngọc Linh đều cho là phải, nên quay sang thuyền thanh toán phí tổn rồi trở lại với Trần Kiến Minh.

Lúc hai chiếc thuyền tách rời nhau, Triệu Ngọc Linh khẽ huýt sáo một tiếng đã có tiếng vỗ cánh bay tới. Nàng mượn bút mực của thiếu trang chủ viết một bức thư, buộc vào chân bồ câu rồi thả nó bay đi. Với cách này nàng vẫn trao đổi thông tin với thân phụ và huynh trưởng, cho dù đang dần thân tại góc biển chân trời.

Du thuyền xuôi nước cứ phẳng phẳng lướt sóng tiến vào vùng Lương Đà. Hai bên bờ rừng cây trải dài hút mắt. Cảnh vật đẹp như tranh...

Đêm sắp tàn nhưng không ai muốn đi nghỉ. Mọi người cùng nặng ý tưởng về huyền sử võ học nên cứ lâng lâng trong dạ. Bình rượu đã cạn khô từ lúc nào khi trải qua một đêm dài với nhiều truyền thuyết

nối tiếp nhau. Tiếng đập cánh xao xác của cầm điều báo hiệu một ngày mới bắt đầu...

Lý Bằng vẫn đứng bên mạn thuyền nghĩ ngợi mông lung. Hắn nghĩ, ước muốn yên bình của Triệu Ngọc Linh đã sớm phá sản khi đích đến càng gần. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu huyền sử biến thành hiện thực? Người ta thích tìm về quá khứ với chút hy vọng xóa nhòa những điều không hay bởi hiện tại. Và biết đâu khi quá khứ sống lại, cũng chẳng mang đến kết quả khả quan hơn...

Độ sơn ẩn hiện xa xa như một con rùa đang đùa mây, với những mảng sương sớm còn vằn vãi trên cành lá. Thấp thoáng tia nắng mai lấp lánh xuyên qua làn sương làm chói cả mắt người nhìn. Dòng sông uốn khúc, dẫn dắt du thuyền bước vào vùng đất ấp ủ bao điều kỳ ảo...

CHƯƠNG 49: BÁT BÀ NƯƠNG NƯƠNG

Dưới chân Đọ sơn có một làng nhỏ với mấy mươi nóc gia nương nhờ nhau. Nơi đây còn lưu lại những mảnh đá được ghè đẽo từ thời cổ xưa nằm rải rác khắp nơi. Dân làng dùng những mảnh tước này ghép lại tạo thành rào cản và vách ngăn trong ngôi nhà mình. Tài sản thiên nhiên sẵn có, chẳng bù cuộc sống vất vả của mọi nhà với nghề trồng nương và săn bắt thú rừng.

Khi Lý Bằng cùng mọi người tới, ngôi làng đang bắt đầu một ngày mới. Khắp thôn vắng vẻ khiến ai nấy cùng ngỡ ngàng. Mọi người chắc đã kéo nhau lên nương hoặc vào rừng nhặt củi mưu sinh như đã từng làm.

Đi khắp một lượt chẳng tìm được ai hỏi thăm, cuối cùng ba người men theo chân núi đến ngôi nhà cuối thôn. Người trẻ bận việc, còn người già cũng phải canh cửa, giữ gìn tài sản chung. Và điều này không khiến mọi người ngạc nhiên khi kẻ đầu tiên tiếp xúc lại là một lão bà xấp xỉ lục tuần.

Lão bà thấy người lạ trở nên sửng sốt một lúc, rồi chăm chăm nhìn vào Triệu Ngọc Linh. Trong ánh mắt bà ta như chứa đựng niềm hoan hỉ, xen lẫn sự tò mò. Lần đầu nhìn vào mặt lão bà, Ngọc Linh

giật mình đánh thót với cảm giác lo sợ chạy khắp người. Ánh mắt người đàn bà với tia nhìn xoáy vào, như muốn bóc trần mọi thứ khiến nàng khiếp hãi đứng ngây ra.

- Các người đi tìm ai?

Trần Kiến Minh từ tốn bước lên trả lời:

- Vãn sinh muốn hỏi thăm nương tử nơi rèn luyện binh khí trong làng.

- Binh khí ư? Làng này làm gì có! Các người tìm sai chỗ rồi. Xưa nay nơi đây chỉ toàn người lam lũ, làm gì dư hơi tham gia chuyện giang hồ mà rèn binh khí.

Cảm xúc bất chợt đã lắng xuống, Triệu Ngọc Linh lên tiếng:

- Nhưng phải có người rèn dao để mọi người phát nương chứ ạ?

Nét mặt người đàn bà dần ra khi nghe Triệu đại tiểu thư lên tiếng.

- Người làm dao thì có, còn rèn binh khí thì không.

Cách trả lời của vị nương tử, khiến Triệu Ngọc Linh lây bệnh Tàn Khắt:

- Dao xét cho cùng cũng là binh khí, có khác chỉ hình dạng mà thôi.

Lão bà sao phải phân biệt như thế?

Người đàn bà nhìn Triệu Ngọc Linh với ánh mắt chế giễu, pha chút khiêu khích:

- Người thật kém hiểu biết! Chỉ mỗi hai việc này cũng không phân biệt thì kém cỏi vô cùng. Dao vốn dĩ có công năng làm nên sản phẩm. Còn binh khí vốn để giết người. Hai việc này thật khác xa nhau.

Triệu Ngọc Linh nào chịu kém:

- Lão bà nói vậy, hóa ra dao không giết được người ư?
- Dao giết người là do người sử dụng sai mục đích. Còn binh khí ngay từ lúc ra đời đã chỉ định dùng để giết người. Vật gây tử vong vốn nhiều, nhưng đó là do túng bắn làm càn, cùng lắm chỉ gọi là hung vật, chứ không thể là binh khí. Nếu như lời người nói, một cành cây vạt nhọn cũng có thể giết người, lại gọi là binh khí ư?

Trần Kiến Minh nhìn Lý Bằng ra chiều kinh dị. Người đàn bà nói năng hoạt bát, lý luận đanh thép, khiến ai nghe cũng khó lòng biện giải.

Nhưng Triệu Ngọc Linh lại nghĩ khác, nàng sao dễ dàng buông tay trước một đối thủ lần đầu tiếp xúc. Như vậy há phải mất mặt... Vô Thư Tú Sĩ lẩm ru... Nghĩ vậy Triệu Ngọc Linh vụt cười lớn.

- Nương tử nói vậy là chưa nghe câu “mỹ nhân tàng đao” rồi. Đao ở đây là chỉ cây dao, ngụ ý gần nữ sắc có khi chết vì dao. Vậy dao, đao là một, cùng là binh khí cả thôi.

Sắc mặt người đàn bà tỏ ra vui mừng:

- Dao là vật sắc bén, nếu không cẩn trọng sẽ đứt tay. Câu nói ấy vốn dĩ khuyên đàn ông nên cẩn trọng với nữ nhi có sắc, thấy người đẹp chớ mù quáng lao vào... kéo bị... tai nạn...

Người đàn bà nhìn qua Lý Bằng và thiếu trang chủ một thoáng rồi nói tiếp:

- Chữ đao vốn dĩ là con dao. Nhưng trong binh khí, đao phải khác hơn dao về hình dạng, điều này lẽ nào các người không biết... Và

lại câu nói của người có phần thiệt thòi. Chẳng lẽ đẹp như người là có con dao trong ấy...

Đến đây Ngọc Linh bắt đầu lúng túng:

- Ta... ta không nghĩ mình đẹp.

Người đàn bà vụt cười tươi:

- Nhưng ta cho rằng người đẹp. Lại còn rất đẹp nữa cơ! Cho nên ta nghĩ lại, muốn giúp người tìm người làm ra binh khí, nhưng việc này thành hay bại còn tùy vào duyên số các người...

Đến đây cuộc nói chuyện có phần chuyển biến tốt hơn. Triệu Ngọc Linh vì vậy không muốn dẫn thân vào cuộc tranh biện, trong khi phần thiệt thòi có khả năng thuộc về nàng.

Lý Bằng nhìn Trần thiếu bang chủ với nụ cười đầy ẩn ý. Tiểu thư họ Triệu mà cam tâm phục tùng ai thì người đó phải biết! Lão bà bà này xem ra nên chọn đối thủ khác xứng tầm hơn. Lý Bằng nghĩ đến một người liền cười thầm, nhưng không nói ra...

Lão bà bà vẫn vui vẻ như lúc ban đầu, cho cuộc tranh biện với Triệu đại tiểu thư chỉ là tiểu tiết.

- Nơi này trước đây có một người luyện kiếm tài danh, nhưng cách đây hơn năm, lão bỗng nhiên nổi giận chặt mất cánh tay phải rồi biệt vô âm tín. Những người biết chuyện cho rằng, lão gặp sự buồn nên vào rừng ẩn cư, xa lánh thế tục...

Trần Kiến Minh kinh hãi hỏi:

- Thiên hạ chuyện buồn vốn nhiều. Lão cần chi phải chặt mất cánh tay mình?

- Đó là người chưa biết mới nói vậy. Người làm nghề gì cũng có sự tôn nghiêm gìn giữ. Lão ta vì lầm lẫn lòng dạ con người nên ôm hận chặt mất cánh tay.

Triệu Ngọc Linh nghe đến đây liền cười:

- Lão ta làm vậy há phải thiệt thân. Chẳng lẽ cứ mỗi lần sai lầm lại chặt mất bộ phận trên thân thể, như vậy sớm muộn cũng hại chết bản thân.

Lão bà bà nhìn nàng chăm chăm:

- Lão ta làm gì có nhiều cơ hội. Chỉ một sơ suất đã tuyên bố bỏ nghề luyện kiếm...

Lý Bằng cảm thấy tò mò:

- Chuyện gì nghiêm trọng thế? Nương tử thử nói cho văn bối hiểu rõ phần nào.

Lão bà liền háng giọng:

- Cách đây không lâu có một người đến nhờ lão rèn dao. Đây là rèn dao, chứ binh khí thì đã bị từ chối. Lão ta vốn không muốn dính vào chuyện giang hồ nên từ lâu đã bỏ nghề luyện kiếm. Vì vậy khi người này đòi rèn dao, lão lập tức nhận lời. Cách người này đặt hàng cũng rất lạ đời. Trước sau mười hai con dao, được chia ra làm nhiều lần. Sau đó thì đến rãnh cày, rồi móc đính... Cuối cùng khi hoàn tất công việc lại hậu tạ lão rất nhiều ngân lượng. Một thời gian sau lão già mới phát hiện ra sai lầm bản thân...

Câu chuyện bắt đầu gây chú ý, khiến Triệu Ngọc Linh không nhịn được:

- Lão đã vô tình chế tác binh khí cho người?

Nét hài lòng hiện lên trên mặt lão bà:

- Người thật thông minh. Người này quả đã lừa lão làm ra một món binh khí mà lúc nghĩ ra lão không thể tha thứ cho mình. Mấy tháng sau tin giang hồ lan truyền mấy vụ thảm án. Qua miêu tả lão ta biết mình đã mắc lừa. Thế là lão tự chặt cánh tay rồi đi biệt tăm tích...

Triệu Ngọc Linh lơ thơ nghĩ về mục đích chuyến đi. Trong chuyện này có khi nào lại liên quan đến dấu vết trên mảnh gỗ nàng mang theo...

- Nhưng thật ra binh khí chế tác là gì? Lão bà bà có biết không?

- Về việc này... ta... ta cũng không biết!

Triệu Ngọc Linh không chịu thôi:

- Nhưng nhất định phải có ai hiểu rõ sự tình?

Người đàn bà thở dài:

- Trong khu vực một trăm dặm quanh đây, nếu ta không biết, thì ai biết...!

Ngọc Linh liền cười:

- Lão bà quả là người tự tin?

- Là tại người chưa biết đến ta. Nếu đã biết thì không nói thế! Ngôi làng này, từ nhà trước đến nhà sau, rào có mấy ngăn, mái thủng mấy lỗ ta đều biết. Ngay cả con chó, con gà sắp sinh nở ta cũng biết luôn...

Triệu đại tiểu thư vụt cười nắc nẻ:

- Bà định nói, y phục ai rách như thế nào cũng hiểu rõ chứ gì?

- Điều đó là tất nhiên. Ắ nha đầu thật thông minh. Xem ra ta nhất định chọn người.

Triệu Ngọc Linh ngó người ra:

- Chọn ta làm gì? Ta đâu có liên quan trong chuyện này?

- Liên quan hay không, sau này người sẽ hiểu. Đừng vội vả như thế... Nhưng còn việc này ta muốn hỏi các người: Thật ra các người tìm người hay hỏi thăm binh khí? Nếu tìm người, ta vui lòng dẫn độ. Còn binh khí thì tiết không nói đến.

Trần Kiến Minh từ đầu đến giờ vẫn giữ sự từ tốn. Hắn cảm nhận sự khác lạ nơi lão bà với mớ lý lẽ thật khác thường. Trên võ lâm kỳ nhân dị sĩ vốn nhiều, nếu bất cẩn biết đâu lại chuốt họa vào thân.

- Nương tử đã nói vậy, có thể dẫn bọn văn sinh đến gặp người ấy?

Sắc mặt người đàn bà tỏ ra mừng vui:

- Tất nhiên là được. Ta đã hứa với tiểu nha đầu này thì nhất định phải làm kỳ được.

Bà ta nói xong liền quày quả vào sau nhà, một lúc lại trở ra với quái tượng hình thù rất dị dạng. Đầu tượng giống như gạc nai với mấy nhánh vươn rộng ra. Nhìn tướng người đàn bà với một tượng chẳng khớp lắm khi người thấp, vật cao.

- Các người nên cẩn trọng. Đường đi vốn khó, sơ suất sẽ rơi xuống vách núi như chơi. Hôm rồi con chó săn của lão Đại lên đó, bị té xuống vách đá què cả chân...

Triệu Ngọc Linh nhìn Lý Bằng cười ý nhị. Nàng nghĩ, bà lão này thật lắm sự, ngay cả việc không đâu vào đâu bà ta vẫn quan tâm. Trong

cái làng nhỏ này, không chừng vị lão nương nổi tiếng lợi khẩu và đa sự nhất vùng. Nghĩ đến đây nàng liền cười hỏi:

- Lão bà tinh tế như vậy, có biết bọn ta là ai không?

Đang đi, người người bà đột ngột dừng lại:

- Người muốn thử nương nương chứ gì? Tưởng gì chứ việc này không khó. Buổi sáng, ta trông thấy trên chiếc du thuyền có treo một cây đại bút. Tên mặc áo nho sĩ nhất định là thiếu trang chủ Tàng Sử sơn trang. Còn tên mặt mày đôn hậu kia, không thể từ chối là truyền nhân của Tích Linh chân nhân với thanh cổ kiếm có một không hai. Còn...

- Còn ta thì sao?

Triệu Ngọc Linh tinh nghịch hỏi. Nàng không tin bà ta có thể đoán ra lai lịch mình.

Không ngờ người đàn bà tỉnh bơ như không:

- Người là con gái Triệu Nam Sơn. Lão ta chỉ có nhất nữ, vậy tên người là Triệu Ngọc Linh.

Cả bọn nghe đến đây liền kinh hãi. Triệu Ngọc Linh vừa hoảng lại vừa nghi vấn:

- Làm sao lão bà bà biết được?

- Có gì đâu. Trên người người mặc một loại tơ lụa chỉ duy nhất đảo Kim Sa mới có. Loại vải này ty nước. Lúc người đến đây y phục không nhuộm bạch lộ, đủ chứng tỏ là người của Kim Sa bang.

Triệu Ngọc Linh thấy cần phải nhún mình đôi chút:

- Vậy lão bà nên cho bọn hậu sinh biết qua danh tánh?

Ông tay áo người đàn bà phát lên ra hiệu lệnh:

- Các người không cần phải biết. Ta hứa dẫn các người đi tìm người, chứ không phải lúc khai tên, nói họ.

Người đàn bà nói đến đây bỗng nhiên trượt chân. Triệu Ngọc Linh đứng phía sau liền đỡ lấy. Không ngờ ngay lúc đó bà ta liền điềm ngay vào hông nàng. Triệu Ngọc Linh vừa giật mình đã nghe gió thổi vùn vụt bên tai. Sau lưng, tiếng la hoảng của Trần Kiến Minh và Lý Bằng vang lên nghe xa vợi...

Lúc này Triệu Ngọc Linh mới biết đã chạm trán với một cao thủ thật đáng sợ. Vách núi dốc đứng mà bà ta mang nàng đi như một nắm bông, với tốc độ cực nhanh. Nàng muốn lên tiếng quát hỏi, nhưng vừa mở miệng gió đã thổi thốc vào.

Người đàn bà chạy một lúc thì chậm lại. Sau đó chui vào một hang động mọc đầy cỏ dại nơi cửa. Triệu Ngọc Linh than thầm khi quan sát xung quanh. Nơi này ngoài người có chủ ý, đồ ai tìm ra được...

Đặt Triệu Ngọc Linh tựa người vào vách đá, bà ta thở ra một hơi dài:

- Tiểu nha đầu, người thật có phúc nên hôm nay mới gặp ta. Người trong thiên hạ mấy ai được Bát Bà nương nương ta chiếu cố.

Triệu Ngọc Linh mặc dù đang gặp nguy hiểm, nhưng khi nghe bà ta xưng danh không nhịn được cười. Danh xưng và tính cách người đàn bà này thật tương xứng. Bà ta xứng đáng được tôn xưng là “bà tám nương nương”, phía dưới cung tần mỹ nữ kém xa...

- Bà bắt ta đến đây định làm gì?

Người đàn bà nhìn xoáy vào Triệu đại tiểu thư với vẻ hài lòng ra mặt:

- Ta quả không nhìn lầm người. Đáy thắt lưng ong, ngực nở mông to, vốn người mấn dễ. Nghĩa tử của ta mà được người, bệnh tình sẽ chữa khỏi, lại có thêm vợ đẹp con ngoan thì hỷ sự nào bằng!

Bấy giờ Triệu Ngọc Linh hoảng hốt thật sự. Theo lời người đàn bà này nói, hình như chắc mềm chọn nàng làm con dâu. Còn chú rề rở ràng là con nuôi bà ta, đang mang bệnh tình chi đó. Bà ta bắt nàng đến đây với ý đồ trị bệnh và làm vợ con trai. Ôi trời! Trên đời sao có có sự này? Triệu đại tiểu thư oai danh không nhỏ, ý trung nhân đã định sẵn, bây giờ bị người ta ép duyên với gã nào đó mà không chống cự được...

- Bà... Bà... Sao cư xử kỳ quái như thế? Ít ra trong chuyện này phải có sự tự nguyện của ta kia chứ!

Bát Bà nương tử vừa nghe liền cả cười:

- Chuyện này do ta làm chủ. Người không thể tự quyết được.

Ngọc Linh tức quá la lớn:

- Bỗng nhiên bà bắt ta đến đây, không hỏi ý kiến, cũng không cần biết ta có ý trung nhân hay chưa, sau đó đòi nhận ta... làm con dâu! Trên thiên hạ làm gì có chuyện kỳ quái như thế. Con gái vốn có cha mẹ, muốn thành thân phải xin ý kiến phụ mẫu, tự nhiên làm càn không ra thể thống gì cả...

- Đó là ta có ý tốt cho người.

- Bà còn dám cho là ý tốt nữa ư? Cái này gọi là cưỡng bức người

khác... làm theo ý mình...

Nói đến đây Triệu Ngọc linh cố sức vùng vẫy, nhưng vô hiệu. Huyệt đạo đã bị điểm, ngoài việc giải khai thì không cách chi cử động được.

Bát Bà nương nương nhìn nàng ra sức, với nụ cười mỉm:

- Người đừng cố công vô ích. Bây giờ dù phụ thân người ở đây cũng không ngăn cản được ta. Ai bảo lão ta có con gái lớn mà không chịu gả chồng, cứ cho lông nhông trên giang hồ nên ta động lòng làm hộ. Vả lại nghĩ tử ta khô ngô tuấn tú, tại người chưa thấy qua mới phản ứng. Sau này thành vợ thành chồng, biết đâu lại cảm ơn ta không hết...

Tròng mắt Ngọc Linh như muốn té ra:

- Là phụ phụ phải có tình. Vô duyên, vô cớ gả ép thì đâu thành chồng vợ.

Nụ cười Bát Bà nương nở ra tươi rói:

- Các người thật trẻ người non dạ, chẳng hiểu sự đời. Người ta chọn phụ phụ có hai hình thức: Một là thương nhau rồi cưới. Sau đó phần nhiều lại chán, rồi đi đến bỏ nhau. Hai là cưới trước rồi tình cảm mới phát sinh. Sau đó có chán, bỏ nhau, cũng không hối tiếc như phương án một. Xem ra cách ta làm là đệ nhất ưu và thông minh đỉnh đỉnh...

Triệu Ngọc Linh dờ khóc dờ cười:

- Ta xem ra... bà nên đem sự thông minh ấy dành cho mình. Tính khí của bà so ra thiên hạ, chưa chắc ai dám chọn làm thê tử...

Triệu Ngọc Linh mới nói đến đây đã nhận một cái tát nẩy lửa.

- Người... Người... Sao người xác quyết ta không kiếm được chồng?

- Thì bà vừa nói lúc nãy đó thôi!

- Ta nói bao giờ?

Biết mình đã đánh trúng nhược điểm lão bà bà, Triệu Ngọc Linh thích chí:

- Khi nãy bà muốn ta làm vợ nghĩa tử. Như vậy đã mặc nhiên nói lên thân phận cúc côi không một tấm chồng. Vì vậy đi ra đường nhận ào ai đó làm nghĩa tử, rồi lên mặt kẻ cả cưới vợ cho con. Làm như vậy chẳng qua che đậy sự bất lực của bản thân, bởi thiếu đích tử mới chọn con nuôi nhờ cậy.

Sắc mặt Bát Bà nương trở nên xám xanh, đôi tay run lẩy bẩy:

- Ta mặc người nói gì. Hôm nay nhất định phải thành thân với con trai ta.

Bà ta nói đến đây liền bước vào sau động thất, lôi ra một người mình quấn đầy băng vải. Vừa nhìn thấy dị nhân, Triệu Ngọc Linh đã kinh hoảng thét lên:

- Ôi! Hắn đâu phải là người...

- Suyt! Người nói khě thôi. Con trai ta đang bệnh thập tử nhất sinh. Người nó âm thịnh dương suy, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc. Sở dĩ ta bắt người đến đây là muốn cận kề để nhất tâm sinh dương, xua đuổi hàn khí...

Triệu Ngọc Linh hét lớn:

- Ở đâu sinh xuất sự lạ như thế. Dương suy phải phục thang, bồi bổ. Để ta nằm gần, phỏng có ích gì?

Bát Bà nương nương cười hình hích:

- Người đúng là thiếu kinh nghiệm. Nam nữ gần nhau tất sinh khí dương. Ta cho người nằm gần hần một lúc, bản thân cũng nóng lên, hưởng chi là con trai ta...

Triệu Ngọc Linh hiểu ra càng hoảng sợ. Nàng vụt hét lớn:

- Người... Người... Ta mà thoát được, Bát Bà hay Cửu Bà đều chết với ta.

Mặc cho Triệu Ngọc Linh nói gì, Bát Bà nương nhanh tay kéo nàng đến gần dị nhân, đặt hần và nàng gần nhau như phu phụ đồng sàng. Lúc này Triệu Ngọc Linh mới quan sát kỹ người ấy. Toàn thân hần quần đầy băng trắng, mặt mũi không sao thấy được, duy chỉ có đôi mắt là nhìn nàng trừng tráo. Triệu Ngọc Linh thầm than khổ, bà lão dở hơi này làm càn, không khéo bắt đắc dĩ lại làm vợ kẻ điên mất. Mà trông tên này khí lực tản mạn, tâm tư bất định, nhất quyết không điên cũng dở dở ương ương...

Bát Bà nương nương âu yếm nói:

- Hải tử! Hôm nay ta tìm được vợ cho người. Sau này hết bệnh nhất định sẽ rất hài lòng. Ả nha đầu này vừa thông minh, vừa võ dũng, tính khí hơi ngang bướng một chút, nhưng đối với ta ả lại hợp với chuyện sinh nở, có thể mau mau cho ra mấy thằng cu con thả sức ẵm bồng.

Triệu Ngọc Linh bật miệng chữ:

- Lão bà thúi. Bà bà... xú uế... cho nên đức cặn, nhân phẩm suy đồi mới có đứa con như thế. Cái bộ tên ấy, không chết cũng què quặt, mạng giữ còn không xong còn mong làm chồng ai nữa...

Không ngờ nàng mới nói đến đây tên ấy bắt đầu động đậy. Những mảnh băng trắng cọ vào y phục loạt soạt, khiến Triệu Ngọc Linh run lên cầm cập. Bình sinh Triệu ngọc Linh chết cũng không sợ, nhưng đối diện với tình huống này lại rụng rời cả tay chân.

Không dẫn được, nàng quát lớn:

- Người... người không nằm yên được hay sao?

Bát Bà nương nghe thấy cười lớn:

- Đến khi hấn thật sự là chồng, người muốn ngược lại cho xem.

Nói đến đây bà ta mặc kệ thái độ Triệu đại tiểu thư, bước đến gần tên ấy xem xét. Một lúc sau bà ta tự tán dương bản thân:

- Tài danh Bát Bà nương nương thật bất hư truyền. Mới hơn tháng mà tên tiểu tử này đã từ địa ngục quay về. Ta nghĩ, chỉ vài hôm nữa người đã có thể đi lại bình thường.

Triệu Ngọc Linh nào đâu chịu yên:

- Trị bệnh cách của bà, e rằng người ta chết lại sướng hơn. Có câu: đói ăn rau, đau uống thuốc. Không phục được là hấn chết chắc...

- Người biết gì mà nói. Hấn vốn té xuống suối nên âm hàn nhập thể, tâm mạch bất định, chân khí tản mát. Y thư cho rằng, khí thuộc dương, huyết thuộc âm. Hấn không bị chảy máu nên âm khí không bị tổn hại, ngược lại vì chân khí tản mạn nên dương khí bị tổn thất.

Nay ta tìm cách trường dương, nhất quyết sẽ cứu được hấn.

Triệu Ngọc Linh định trêu chọc bà ta, nhưng ngẫm lại lời nói ấy không chê vào đâu được. Dù sao cũng đang uất ức, phải trêu tức cho bà ta lộn ruột mới hả:

- Trị bệnh cách này, ta e rằng nguy mất.

Bát Bà nương vội vàng lên tiếng:

- Nguy ở chỗ nào?

- Nguy ở chỗ, nếu dương hóa thừa hấn sẽ báng loạn trở thành điên. Lúc ấy bà không chỉ tổn hại về người, lại ảnh hưởng đến oai danh chẳng ít...

Tiếng cười Bát Bà nương lập tức vang lên:

- Đó là lý do ta đem người đến đây. Nếu dương xung quá độ, đã có người giúp hấn điều hòa. Như thế không phải nhất cử lưỡng tiện lắm ru.

Triệu ngọc Linh lập tức run lên. Giọng nàng ấp a ấp úng:

- Bà... bà...

Nàng bỗng lặng thinh không dám nói tiếp. Tình thế này nếu chọc bà ta tức giận càng nguy hại hơn. Thôi thì... lùi một bước biển rộng trời cao...

Bát Bà nương thấy nàng im lặng, liền cười nói:

- Thôi người cứ nằm yên đó. Ta ra ngoài kiếm chút gì để ăn. Dù sao người cũng là con dâu, để người đói, nghĩa tử biết việc lại trách...

Triệu Ngọc Linh vừa nghe đã la to:

- Ít ra bà phải giải huyết cho ta chứ!

- Ta đâu có ngu. Giải huyết để người chạy mất thì sao?

Ngọc Linh cố cưỡng cầu:

- Bà giải huyết dưới chân cũng được.
- Dưới chân có thể chạy.
- Thôi thì một chân vậy! Chứ ít ta cũng có thể cử động để lưu thông khí huyết.

Bát Bà nương tỏ ra ngần ngừ một lúc. Sau đó mắt bà ta sáng lên.

- Ta có cách không cho người chạy rồi. Dù hai chân người hoàn toàn thư thái cũng không dám bỏ đi.

Bà ta nói đến đây liền bước đến lột toẹt áo nàng ra. Tiếng nói lồng trong tiếng la hoảng hốt của Ngọc Linh:

- Bây giờ đổ người dám chạy, cho dù có hai chân...

Bát Bà nương vừa nói, vừa giải khai huyết Hoàn khiêu và Thừa phủ cho Triệu Ngọc Linh. Sau đó bỏ đi mất dạng...

Thần sắc Triệu Ngọc Linh bây giờ thật thảm hại. Ngay cả nhìn tên dị nhân cũng không dám. Nhưng nàng không nhìn hấn lại không biết hấn có nhìn trộm hay không? Nước mắt ứa ra, Triệu Ngọc Linh định đứng dậy nhưng lại thôi. Bát Bà nương thật tinh quái, bây giờ nàng đứng dậy khác nào xui tên kia rửa mắt... Nhưng nằm mãi ở đây liệu hấn lại không nhìn...

Triệu đại tiểu thư thử liếc mắt nhìn sang... Trời hỡi! Hấn vốn còn đôi mắt kia mà...

- Người quay sang chỗ khác đi...

Mặc cho nàng van vỉ, cầu khẩn, kẻ ấy như si như ngốc, không cục cựa, cũng không dừng ánh mắt hướng về nàng...

Bây giờ phải biết dựa vào bản thân thôi. Triệu Ngọc Linh nhìn quanh với hy vọng tìm vật gì có thể giúp mình. Hai huyết Vân môn và Thiên tuyến trên cánh tay đã bị phong tỏa, nếu muốn cử động phải có người đả thông...

Mắt Triệu Ngọc Linh bỗng nhìn lên trần động. Nơi ấy có mấy nhũ thạch hướng xuống như đang... nhìn nàng...

Ngọc Linh bỗng tung người lên xuất chiêu Phi Hạc Nghịch Thủy. Người nàng chao nghiêng thì đụng vào nhũ đá. Vân môn đã được giải, còn một huyết nữa thì tay phải được tự do. Bạch Hạc Tầm Châu quả thật phi thường, chỉ với hai chân cử động, Triệu Ngọc Linh vẫn thực hiện một cách ảo diệu vô cùng. Thân người lơ lửng trên không, tiểu thư họ Triệu đã nhanh chóng giải khai hai huyết bên tay còn lại. Lúc nàng rơi xuống, lại đứng ngay chỗ chiếc áo của mình. Vội vội vàng vàng, nàng lập tức khoác nhanh chiếc áo lên người với tiếng thở phào nhẹ nhõm...

Bước vội đến chỗ tên dị nhân, nàng nghĩ: hắn đã nhìn thấy thân thể mình thì không thể nào tha thứ được. Bởi nếu không giết hắn, lẽ nào phải làm... vợ... tên gớm ghiếc này... Ý nghĩ vụt xoay chuyển, chẳng lẽ hắn cũng chết, sao nàng không nhìn mặt kẻ ấy lần cuối. Như vậy lúc hạ thủ cũng tường minh mọi chuyện...

Triệu Ngọc Linh xoay tên ấy lại, bắt đầu tháo băng quần quanh trên mặt. Gương mặt hiện ra khiến nàng chết sững...

- Là Cao Phong...!?

Cao Phong nhìn nàng như người từ thế giới khác, ánh mắt vô thần

không ẩn chứa biểu hiện sự thân thiết. Hấn vẫn nằm bất động, mặc kệ sự xúc động hiện lên mặt Triệu Ngọc Linh...

Bây giờ Triệu đại tiểu thư còn thảm não hơn... Người ấy là Cao Phong thì xuống tay sao được! Vả lại huynh ấy dường như không biết gì, cũng chẳng cảm xúc khi thấy nàng. Điều này khẳng định Cao Phong đã hoàn toàn mất trí, với chứng bệnh kỳ quái mà Bát Bà nương nương đã từng nhắc đến...

CHƯƠNG 50: MỸ NHÂN TÀNG ĐẠO

Triệu Ngọc Linh vừa nghĩ đến đây liền nghe tiếng chân bước vội. Nàng chạy đi lấy cái chăn phủ lên mình, rồi nằm xuống cạnh Cao Phong...

Bên ngoài Bát Bà nương bước vào, trên tay cầm một con gà rừng đã nướng chín. Bà ta vừa nhìn thấy hiện trạng liền cười:

- Ả nha đầu thật thông minh. Chỉ với hai chân cũng xoay sở được cái chăn che thân. Bái phục! Bái phục...

Triệu Ngọc Linh lầu bầu:

- Nếu ta được giải huyệt hai tay, biết đâu lại bắt bà nương lên như con gà kia!

Bát Bà nương nheo mắt cười:

- Với bản lĩnh của ngươi còn lâu mới bắt được ta. Trong thiên hạ hiện nay không mấy người được Bát Bà nương để mắt. Ngay cả thân phụ ngươi, dù có mặt tại đây cũng phải nể ta đôi phần nữa kia! Bà ta nói đến đây liền để con gà xuống, bước đến gần Cao Phong xem xét.

- Xem ra hấn có khá hơn trước. Âm dương đã hài hòa. Bây giờ phải tốn chút công sức lấy lại khí lực cho hấn mới được.

Nói đến đây Bát Bà nương liền dựng Cao Phong ngồi dậy, dùng tay vỗ nhẹ lên huyệt Bách hội mấy cái. Triệu ngọc Linh vừa trông thấy đã la hoảng:

- Bà định... định giết hấn ư?

- Người lo cho hấn rồi à! Ta làm cách này chẳng những hấn không chết mà còn có thể đi lại được đó.

Hữu chưởng Bát Bà nương đặt lên huyệt Bách hội, tả chưởng ấn lên huyệt Hợp cốc trên tay Cao Phong, và bắt đầu vận dụng chân khí truyền vào. Một lúc sau trán Bát Bà bắt đầu lấm chấm mồ hôi. Xem ra bà ta vì Cao Phong đã tốn sức không ít...

Triệu Ngọc Linh thấy bà ta nhập định truyền công, muốn ra tay, nhưng nghĩ lại thôi. Lúc này nàng xuất thủ nhất định thành công...

Thời gian trôi đi chậm chạp... Mặt Cao Phong đã có chút huyết sắc. Bát Bà bỗng nhiên thở phào rồi đứng dậy.

- Tên tiểu tử này đánh nhau với ai đến đổi chân khí tản mát, sức cùng lực kiệt mới ra nông nỗi. Nếu không, với tài nghệ của ta, chỉ trong ba hôm đã khỏi.

Triệu Ngọc Linh trở nên tò mò:

- Ta thấy cách trị bệnh của bà cũng lạ! Tại sao phải quần bằng khắp người hấn như thế?

Bát Bà nương quay sang nhìn nàng cười nhẹ:

- Hàn khí trong người hấn quá nhiều. Dương khí lại như ngọn đèn trước gió. Nếu không quần vải để tích dương thì sao sống được. Và lại tinh lực hấn đã kiệt, không cẩn thận hàn khí bên ngoài thừa cơ

công tâm thì vô phương cứu chữa...

- Bà và hấn gặp nhau như thế nào, sao quan tâm quá đổi vậy?

Sắc mặt Bát Bà trở nên ưu tư:

- Ta đi quan ngoại hái thuốc, tình cờ gặp hấn ngất dưới suối... Thấy hấn mặt mũi khôi ngô tuấn tú nên rất hài lòng. Dù sao... sống gần sáu mươi năm ta vẫn thiếu đứa con, nhận hấn làm nghĩa tử chữa chạy chẳng phí công vô ích.

Triệu Ngọc Linh vừa nghe đã phì cười:

- Bà làm như vậy, biết hấn có ưng không? Hấn vốn bất tỉnh hôn mê thì làm sao nhận nghĩa mẫu.

- Mạng hấn do ta nhặt về. Dù muốn dù không hấn phải biết điều chút ít...!

Nhìn vẻ mặt bà ta, Ngọc Linh chợt cảm thán. Tuổi già chiếc bóng, ai cũng mơ ước được con, cho dù đó là nghĩa tử...

- Bà làm như vậy cũng không ổn. Lỡ như hấn khỏi bệnh lại bỏ về với gia đình thì sao? Phụ mẫu chi tình cơ mà...

Bộ dạng Bát Bà nường trở nên trầm não:

- Chính vì vậy ta không mong hấn hoàn toàn khỏi bệnh. Nếu một ngày nào đó hấn nhớ hết mọi chuyện, thế nào lại chẳng bỏ đi. Cũng may bây giờ đã có người, hấn được vợ đẹp nhất định không chịu rời xa...

Bà ta không nhắc đến thì thôi, một khi đã nói ra, Triệu Ngọc Linh lại sôi gan:

- Sao bà biết ta chịu làm vợ hấn? Biết đâu trước khi đến đây hấn đã

có ý trung nhân thì sao?

Bát Bà nương trở nên đành đá với giọng nói chua ngoa:

- Ta nhất định chọn người thì không ai có thể chen phần. Cho dù hần có ý trung nhân cũng mặc... Cùng lắm... ta giết chết ả đó, mọi chuyện kể là xong...

Nhìn bộ dạng bà ta, Triệu Ngọc Linh thấy lạnh cả gáy. Ai chứ gặp phải người đàn bà này thì nguy to. Bà ta lạnh lẽ, lại ra tay rất quyết đoán, đương trường chống đỡ chưa chắc đã hơn...

Cao Phong ngồi cạnh bên bỗng nhiên lên tiếng:

- Con bướm trắng... đang bay. Ai lẹ tay thì bắt... lấy. Bướm bay đi... Bướm bay rồi...

Hần vừa nói đến đây bỗng nhiên ôm mặt ngồi khóc. Hần khóc ngon lành như trẻ nhỏ, khiến ai nghe cũng tủi lòng.

Bát Bà nương trở nên lúng ta lúng túng đến không ngờ. Bà ta như gặp trẻ nhỏ đòi bĩnh, quỳnh quáng chạy tới chạy lui, chẳng biết làm sao cho hần nín...

Triệu Ngọc Linh thấy lạ hỏi:

- Đương không, tự nhiên sao lại khóc? Huynh lớn rồi kia mà...

Cao Phong rũ người buồn bã:

- Con bướm bay rồi làm sao bắt được! Người muốn ta hết khóc thì đi bắt nó đi.

Sự tò mò hiện lên trên mặt Triệu Ngọc Linh:

- Bộ huynh không biết ta sao?

- Ta biết người làm gì? Ta chỉ muốn có con bướm thôi!

Câu nói của Cao Phong khiến Triệu đại tiểu thư thở ra khoan khoái. Như vậy là hắn không nhớ gì cả. Quá khứ đã không nhớ thì hiện tại hắn... hắn...

- Huynh có nhớ chuyện xảy ra lúc nãy không?

Bát Bà nương vừa nghe đã mừng rỡ:

- Chuyện lúc nãy là chuyện gì? Chẳng lẽ các người... các người...

Bà ta vừa nói đến đây Triệu Ngọc Linh đã đỏ mặt quát:

- Bà không được nói chuyện điên khùng. Ta chỉ muốn tìm hiểu huynh ấy có biết chuyện giữa ta và bà không. Nếu huynh ấy nhớ được thì... nguy mất!

- Nguy cái gì mà nguy? Ta cứu chữa lâu nay là muốn hắn khôi phục thần trí cơ mà...

Triệu Ngọc Linh trở nên lúng túng:

- Ta... Ta nghĩ... tốt hơn hết là hắn không nhớ gì lại hay hơn. Chẳng lẽ bà bà muốn hắn tỉnh trí để bỏ đi sao? Như thế lại dã tràng xe cát...

Trong lòng Ngọc Linh lo lắng nhất là Cao phong đã nhìn thấy thân thể nàng. Nhưng chuyện này rất khó biện giải cho người ngoài...

Cao Phong lại khóc. Hai chân hắn chòì đạp như đòi quà.

- Ta không biết! Ta không nhớ! Ta chỉ muốn con bướm trắng mà thôi! Muội... muội... Mà không... Tỷ tỷ đi bắt bướm giùm ta đi...

Thái độ hắn rất thành khẩn khiến Triệu Ngọc Linh cũng động lòng.

- Ủ! Người đừng khóc nữa! Lát nữa đây ta dẫn đi bắt bướm...

Mặt Cao Phong trở nên sáng bừng:

- Phải bướm trắng cơ! Con bướm mà ta đã để bay đi ấy...

Bát Bà nương bỗng nhiên nhìn Cao Phong đăm đăm:

- Hài tử! Ta là nghĩa mẫu của ngươi. Còn đây là thê tử ngươi. Từ đây về sau ngươi cần gì cứ bảo thê tử chăm sóc. Ta già rồi chỉ lo đến đây thôi!...

Cao Phong bỗng nhìn Ngọc Linh chăm chú:

- Là thê tử! Ngươi là thê tử ư?

Triệu Ngọc Linh dờ khóc dờ cười khi chứng kiến cảnh ngộ này. Ai đời một Cao đại hiệp hùng khí chất ngất lại ra nông nổi. Bây giờ mà nàng phản ứng, hẳn cũng vô tâm như không việc gì. Mà không phản ứng, lại tự nhận là thê tử của con sâu rọu... Sự việc quả thật điên cả đầu!...

Ngoài động đột nhiên vang lên giọng cười của nữ nhân, khiến Bát Bà nương và Triệu Ngọc Linh đồng giật mình. Hai người chỉ thấy mắt hoa lên, trong động đã hiện ra một người.

- Tỷ tỷ trốn đi đâu mà mất bóng, khiến hai mươi năm qua muội tìm mãi cả chân. Duyên trời dung rỗi, chị em ta lại có chuyện nói với nhau.

Ánh mắt Bát Bà bỗng nhiên rực lửa căm hờn:

- Tiện nhân kia! Ngươi còn dám vác mặt đến đây ư?

Triệu Ngọc Linh nhìn người đàn bà mới vào lấy làm kinh dị. Theo cách xưng hô của cả hai, người này ít ra cũng ngoài năm mươi, nhưng trước mắt lại là một thiếu phụ cực kỳ diễm lệ với độ tuổi suýt soát cùng nàng.

Thiếu phụ phát khẽ chiếc khăn nơi tay. Động thất bỗng phẳng phát mùi hương hoa thơm ngát.

- Thiên hạ có nơi nào mà Phù Hoa tiên tử ta không thể đến. Huống hồ đây là một cuộc viếng thăm tử muội sau mấy mươi năm xa cách. Muội còn nhớ ba mươi năm về trước chúng ta đồng môn vui thú, cái gì cũng chia sẻ cùng nhau, sao hôm nay tử lại đồ kỵ như thế?

Giọng Bát Bà nương trở nên lạnh như băng:

- Người cầu kết với người ngoài hại chết ân sư, sau đó lại giả họa cho ta. Khiến ta có miệng mà không sao giải bày được. Mối hận ấy ta chưa tìm người thanh toán đã đành, nay lại còn vác mặt đến đây tìm ta ư?

Tay ngọc bỗng đưa lên dụi mắt. Thiếu phụ sụt sùi khóc:

- Đây là do tử tử hiểu lầm mà ra. Ngày ấy ân sư lo luyện công vội vã, hỏa khí công tâm nên viên tịch. Muội vô tình phát hiện mới báo cho tử hay. Ai ngờ lại sinh ra hung sự...

Bát Bà nương cười lên đau khổ:

- Lúc người cho ta hay, cũng báo cho mọi người đến. Thế là bao tội lỗi một mình ta gánh hết. Sau hai mươi năm ta mới hiểu, thì ra ân sư bị mưu hại mới chết không minh bạch. Lúc ôm sư phụ trong tay, ta phát hiện ngón trở bên tay tả có chút máu, sau này học y thuật mới biết đó là Trích Thủ Hóa Huyết công. Với công phu này người trúng phải tâm mạch đứt đoạn, máu xâm chiếm vào kỳ kinh bát mạch thì sao sống nổi.

Nét mặt thiếu phụ ra vẻ sửng sốt:

- Có chuyện này ư? Tiểu muội nông cạn nên không thấu hiểu vấn đề, để ân sư ôm hận mà chết oan khuất. Như vậy hung thủ thật sự là ai? Sư tỷ có điều tra được không?

- Là ai, tự trong lòng người đã hiểu. Trích Thủ Hóa Huyết công xuất xứ từ trung nguyên, là độc môn võ học của Ma Đà Tử tại núi Côn Luân. Xét các sư muội trong phái chỉ có người là hay giao du với cao thủ trung nguyên, vậy người đáng nghi trong việc này chẳng lẽ là ta?

Thiếu phụ đau khổ phân trần:

- Tỷ tỷ nói thế là oan cho muội! Chẳng lẽ giao tình với cao thủ trung nguyên thì nhất định biết Trích Thủ Hóa Huyết công?

Nét mặt Bát Bà nương lạnh tanh:

- Việc này rất dễ phân định. Luyện Trích Thủ Hóa Huyết công nhất định phải dùng tay để búng kim châm, lâu ngày ngón tay người luyện sẽ bị biến dạng, không phương cứu vãn. Nếu người muốn chứng minh sự trong sạch của mình thì đưa tay cho ta xem...

Thiếu phụ không hề do dự, bước đến gần xòe bàn tay tuyệt đẹp cho Bát Bà xem.

- Đây sư tỷ đã thấy chưa?

Triệu Ngọc Linh nãy giờ nằm nghe, bỗng lên tiếng cảnh báo:

- Coi chừng tay tả của bà ta!

Bát Bà nương giật mình đảo người thì tiếng ám khí đã va vào vách đá. Thiếu phụ bỗng nhiên nộ khí, thần sắc lúc này trở nên cay nghiệt hiểm có.

- Người là ai mà dám xen vào việc của ta?

Bát Bà cười gằn:

- Nha đầu đó là con dâu ta.

Triệu Ngọc Linh bực bội la lớn:

- Đây là bà nhận cần. Ta còn chưa tính sổ với bà nữa là...

Thiếu phụ nhận ra Triệu Ngọc Linh bị điểm huyết nên cười lạnh lạnh:

- Tỷ tỷ không may rồi! Kinh địch bây giờ lại có hai thì sao thoát được?

Triệu Ngọc Linh giãy nảy:

- Cả hai bà ta đều không ưa! Bất luận ai ra tay, ta cũng không tương trợ.

Bát bà nương quay ngang mặt trợn mắt:

- Ân oán giữa ta và người hôm nay phải giải quyết một lần cho dứt.

Thiếu phụ tươi cười bước lên:

- Tỷ tỷ quá tinh tế, không nên sống nhiều làm gì...

Bà ta nói đến đây liền vung cao tay, kinh phong liền nổi lên như sấm động. Bát Bà cũng cử chưởng ra ngăn.

Trong động thất bỗng âm vang tiếng vọng như giông bão nổi lên. Khi âm thanh lắng xuống thì hai người đàn bà đã cách nhau mấy xích. Bát Bà nương bỗng nhiên di chuyển đến gần Triệu Ngọc Linh. Đúng lúc này Triệu đại tiểu thư bỗng nhiên ra tay. Thủ pháp của nàng rất nhanh, ngay cả thiếu phụ cũng không nhìn rõ.

Bát Bà nương nương rên lên:

- Tiểu nha đầu, thì ra người... người... Sao người tương trợ cho ả?

Triệu Ngọc Linh cười gằn:

- Bà hại ta thâm. Cái này gọi là báo thù cho riêng ta. Bây giờ mọi sự còn lại là của hai tỷ muội các người.

Nói đến đây nàng quay sang Cao Phong:

- Chúng ta đi...

Cao Phong tỏ ra chững chạc:

- Đi đâu?...

- Thì đi bắt bướm cho huynh, chứ còn đi đâu nữa?

Cao Phong hí hửng, nhích từng bước nặng nề theo Triệu Ngọc Linh rời khỏi động thất, trước ánh mắt phẫn nộ của Bát Bà nương nương...

Vách núi bên ngoài dốc và nhấp nhô. Người bình thường còn khó đi, huống hồ là Cao Phong. Triệu Ngọc Linh nghĩ tình bằng hữu nên ghé vai cồng hấn đến tận đường núi. Đến đây Cao Phong có thể tự đi được nên Ngọc Linh không phải vất vả. Nhưng nhìn hấn bước đi nàng không an tâm nên vẫn phụ hồ cạnh bên. Hai người lần theo đường núi đi xuống phía dưới một đoạn thì bắt gặp một con suối. Thấy nước, Triệu Ngọc Linh mừng rỡ. Nàng lấy khăn thấm nước và bắt đầu chăm sóc cho Cao Phong như thê tử chăm sóc chồng vậy. Triệu Ngọc Linh vừa làm vừa tự nghĩ, không biết Lý Bằng và Trần Kiến Minh hiện ở đâu? Hai người đó chứng kiến cảnh nàng bị bắt đi, chắc cũng rất lo lắng trong lòng!...

Lúc này Ngọc Linh đã tháo hết các mảnh vải quấn quanh người

Cao Phong nên diện mạo hần trông khác hẳn. Nhìn đôi mắt ngây thơ như trẻ nhỏ, nàng nghĩ: Bát Bà nương nói cũng phải! Cao Phong tuần tú nào kém ai, chỉ tại râu tóc lâu ngày không chăm sóc mới ra nông nổi. Nghĩ vậy, nàng bắt đầu chải tóc và cắt râu cho hần. Sẵn cái túi hành lý đã lấy lại từ tay Bát Bà, có y phục của Lý Bằng, nàng lấy ra và giúp hần thay đổi. Vừa làm, Triệu Ngọc Linh vừa căn nhắc cử nhữ:

- Khi không ta lại mắc nợ huynh. Việc này đúng ra phải do người khác làm mới phải...

Bỗng nhiên có tiếng nói vang đến:

- Thê tử chăm sóc cho chồng là việc phải. Sao người còn than thở như việc trái khoáy vậy?

Triệu Ngọc Linh quay sang đã thấy Bát Bà nương đứng đấy tự lúc nào.

- Bà còn chưa chết ư?

Bát Bà nương bỗng nhiên quỳ sụp xuống nói:

- Bát Bà ta ngàn lần cảm tạ ơn tương trợ. Nếu không có người ra tay giúp, con tiện tì đó nào chịu nói hết sự thật... Ôn cứu trợ này dù làm thân trâu ngựa cũng khó đáp đền...

Triệu Ngọc Linh khẽ hừ một tiếng:

- Ta còn chưa bắt bà lột áo ra cho kiến cắn là may lắm đó! Bà hại ta thê thảm, giờ còn đến đây lạy lục làm gì?

Bát Bà than vãn:

- Đó là ý tốt của ta. Đẹp như người phải làm vợ hần mới xứng...

Bây giờ muốn sai khiến ta ra sao cũng chịu...

Triệu Ngọc Linh vừa nghe lập tức quát lớn:

- Bà nói nghe cũng phải! Ta giúp bà thanh lý môn hộ là sự đại trong đời. Từ đây về sau, bà đừng... cứ hở mồm miệng gọi ta là... con dâu! Như thế đã đủ.

Bát bà nương vừa dập đầu xuống đất lia lịa, vừa phản đối:

- Ông giúp đỡ ta không chối bỏ. Người muốn ta làm việc gì đền bồi cũng được, nhưng riêng việc làm con dâu thì... không thể thay đổi.

Triệu Ngọc Linh nổi cáu mà không biết phát tiết vào đâu:

- Ta nhất định không làm... con dâu bà...

- Còn ta nhất quyết không chối bỏ... con dâu!

- Bà dám... dám ư?

- Việc gì ta không dám... nhưng việc này nhất định phải thành toàn.

Ngọc Linh giận dữ la lớn:

- Bà lay ta năm ngàn cái, ta sẽ nhận lời.

Không ngờ Bát Bà nương vừa nghe đã mừng rỡ. Bà ta lập tức quỳ lay liên tục, đến nỗi đầu va vào đá bật cả máu cũng không chịu dừng lại...

Triệu Ngọc Linh nhìn vàng trán ứa máu của Bát Bà tỏ ra kinh ngạc. Ngoài những giọt máu, lộ ra là một làn da trắng mịn của nữ nhân, khác hẳn dung diện bà ta lâu nay. Nàng lập tức bước đến đỡ bà ta dậy, lấy tay gỡ bỏ lớp mặt nạ hóa trang. Trước mắt nàng hiện ra khuôn mặt một nữ nhân xinh xắn, mặc dù đã đứng tuổi.

- Trời đất! Bà đẹp như vậy sao phải đeo cái mặt nạ gớm ghiếc này.

Thôi đứng dậy đi! Để người ngoài nhìn thấy không ra thể thống gì cả...

Bát Bà tỏ ra vui mừng:

- Vậy người... người... chịu làm con dâu ta?

Triệu Ngọc Linh lại trừng mắt:

- Không nhắc đến việc này nữa! Bà không lo ăn cơm, cứ ở đó nói mãi... chuyện con dâu. Sau này khi bà gặp con dâu đích thực, lại hỏi hặn cho xem. Hắn vốn có hồng nhan tri kỷ đẹp hơn ta gấp nhiều lần...

Bát Bà nương vừa nghe đến đây liền khoát tay liên tục:

- Mặc kệ sự ấy! Ta đã chọn người thì nhất quyết không thay lòng đổi dạ. Bây giờ ta lấy đồ ăn cho con dâu và nghĩa tử đây.

Bà ta nói đến đây liền mang ra rất nhiều thực phẩm, khiến Triệu ngọc Linh lúng túng không biết xử trí ra sao. Lúc sau nghĩ lại nàng thấy tức cười, dù sao bà ta chọn nàng là xuất phát từ sự ngưỡng mộ, nếu không ai lại đi lạy người khác đồng ý làm... con dâu!

Thức ăn dọn ra rất nhiều nhưng Cao Phong chẳng đoái hoài đến. Hắn một mực cứ bắt Triệu Ngọc Linh dẫn đi bắt bướm. Cực chẳng đã Triệu đại tiểu thư phải chiều hắn... Hai người bước đi, bỏ lại phía sau nụ cười mãn nguyện của Bát Bà nương...

Bên cạnh dòng suối mọc rất nhiều hoa dại, các loài bướm vì vậy kéo đến đây rất nhiều. Ngọc Linh loay hoay một lúc vẫn không bắt được con nào. Mặt đỏ gay, nàng bực bội nói:

- Ai lại đi chơi trò trẻ nhỏ. Không bắt bướm nữa...

Cao Phong ngó ngẩn lắc đầu:

- Bướm, bướm! Phải bắt bướm cơ...!

Triệu Ngọc Linh đành đi kiếm nhựa cây kết dính lại như bột dẻo, quấn vào nhánh cây, cố bắt cho hấn một con bướm.

Cao Phong thấy, vẫn không chịu:

- Phải bướm trắng kia! Con này không phải. Thê tử bắt con khác đi. Câu nói của Cao Phong khiến Triệu Ngọc Linh đỏ bừng cả mặt mày. Nàng muốn phát cáu, nhưng cũng đành phải chịu.

- Đây, con này được rồi. Lúc khác kiếm con trắng hơn.

Cao Phong nhìn con bướm tỏ ra tiu nghỉu. Mặc dù không hài lòng nhưng hấn không miễn cưỡng nữa.

Triệu Ngọc Linh than vãn:

- Người ta nói chơi với trẻ con thật không dễ. Điều này quả nhiên không sai. Cũng may ở đây chỉ có một đứa, nhiều hơn nữa đành phải bỏ trốn... luôn...

Suốt buổi chiều hôm đó Cao Phong bắt nàng làm hết việc này đến việc mà chẳng đâu vào đâu. Cuối cùng hết chịu nổi Triệu Ngọc Linh quát lớn:

- Huynh lớn rồi không được vùi vãnh nữa! Thiếu gì việc cần phải làm mà huynh cứ ở đây hành hạ muội...

Triệu Ngọc Linh vừa nói đến đây, nghĩ lại tủi thân nên bật khóc. Từ nhỏ nàng vốn được nuông chiều đã quen, bây giờ phải làm việc trái ngược nên khó lòng chấp nhận.

Cao Phong thấy nàng khóc bỗng nhiên sinh ra lúng túng. Hấn chạy

đi lấy cái đùi gà phần của mình đem đến.

- Thê tử ăn đi! Đừng khóc nữa. Cái đùi gà này có ba phần dờ, bảy phần ngon. Ba phần dờ ta đã ăn, bây giờ bảy phần ngon dành hết cho thê tử đó!

Hắn vừa nói vừa kè cái đùi gà vào miệng Triệu Ngọc Linh với thái độ ngây thơ đến nực cười. Không nhìn được Triệu Ngọc Linh bật cười:

- Ta không đói. Huynh ăn hết đi cho mau khỏi bệnh.

- Ta đâu có bệnh gì. Trong đầu ta chỉ toàn bướm trắng. Bướm bay đi hết... chỉ còn lại toàn trắng cả thôi. Màu trắng nhiều quá nên buổi tối ta không ngủ được, bởi vì lúc nhắm mắt lại hóa ra là ngày.

Triệu Ngọc Linh thấy hắn thật tội nghiệp.

- Huynh không ngủ, chẳng lẽ thức trắng cả đêm? Như thế bệnh tình sẽ nặng hơn...

- Ta không ngủ... Ta không ngủ... Ta phải đi tìm bướm trắng. Ít ra trong đầu ta phải có cái gì ấy, chứ không phải chỉ toàn trắng. Màu trắng nhiều lắm khiến ta lạnh... Ta lạnh nhưng không có gì để ủ ấm mới ra nông nổi...

Nói đến đây người hắn bỗng run lên bần bật như gặp phải băng hàn giá rét. Triệu Ngọc Linh thấy tội nghiệp mới đưa tay nắm lấy tay hắn. Không ngờ nàng vừa chạm tay vào bỗng nhiên giật nảy cả người. Bàn tay Cao Phong lạnh lẽo như ngâm vào băng tuyết, khiến người ta liên tưởng đến bàn tay người chết...

Triệu Ngọc Linh trở nên quan tâm thật sự:

- Tay huynh sao lạnh quá! Chúng ta phải tìm danh y chữa trị mới được.

- Ta không sao! Có thể tử bên cạnh là tốt rồi. Có nàng ta sẽ không lạnh... Ta sẽ không sợ...

Nói đến đây hần choàng tay qua cái eo thon thả của nàng rồi ôm ghì lấy. Triệu Ngọc Linh đỏ mặt lên, định đẩy hần ra. Nhưng khi nàng định hành động thì Cao Phong bỗng run rẩy, môi tím ra, hai tay bắt đầu co giật rồi ngã lăn ra đất. Hốt hoảng Triệu Ngọc Linh hét lên, rồi ôm lấy hần chạy đi tìm Bát Bà...

Bát Bà đang dọn dẹp một hốc đá thì Ngọc Linh chạy xộc vào hét tướng lên:

- Mau cứu hần. Hần không xong rồi!

Bát Bà đỡ lấy Cao Phong, để hần ngồi tựa vào vách đá rồi xem mạch. Sắc mặt bà ta trở nên lo lắng vô cùng.

- Không ổn rồi! Tiểu tử này nguy mất. Theo tình hình này rất khó chạy chữa... Họa hoằn... Họa hoằn...

- Họa hoằn gì nữa? Bà nói mau đi.

Bát Bà thở ra một hơi dài:

- Họa hoằn chỉ người mới có thể cứu hần...

- Cứu bằng cách nào? Bà nói mau, kéo hần chết đó!

Bát Bà nường đắn đo một lúc rồi nói:

- Hàn khí đã xâm nhập vào tâm não. Muốn cứu hần... người phải phải hết lòng...

Triệu Ngọc Linh không do dự:

- Ta nhất định sẽ cố gắng. Huynh ấy không thể chết được!

Bát Bà nhìn Triệu Ngọc Linh ra vẻ hài lòng. Sau đó bà ta nói nhỏ vào tai Triệu Ngọc Linh vài câu. Triệu đại tiểu thư vừa nghe, mặt mày liền đỏ tía lên.

- Tại sao nhất định phải thế? Không còn cách gì hay sao?

Bát Bà lắc đầu thở dài:

- Không thể khác đi được. Nếu người có tình và muốn cứu hấn thì nhất nhất phải nghe ta. Cách này dù sao về lý cũng hợp, bởi người và hấn trước sau đã có duyên phu phụ...

Triệu Ngọc Linh bỗng nhiên trợn mắt khiến cho Bát Bà hoảng sợ.

- Cứu hấn thì... có thể. Như chuyện phu phụ ta cấm bà nói ra.

- Tùy người quyết định. Ta đi đây...

Bát Bà vừa khuất, Triệu Ngọc Linh liền thở dài:

- Không biết ta mắc nợ huynh chuyện gì mà ra nông nổi. Thôi đành vì bằng hữu phải vút hết những ràng buộc đời thường.

Triệu Ngọc Linh cởi áo Cao Phong ra, sau đó nàng cởi luôn áo của mình rồi ôm lấy hấn. Nàng ngồi phía sau, hữu chương vòng qua người hấn đặt vào huyết Đản trung, tả chương đặt lên Bách hội huyết, bắt đầu vận công truyền khí. Khoảng một canh giờ sau Cao Phong rung động toàn thân. Triệu Ngọc Linh vừa thấy hấn chuyển động đã nhảy về phía sau mặc vội áo vào...

Cao Phong vừa mở mắt đã tìm quanh:

- Thê tử! Thê tử đâu rồi? Chúng ta đi bắt bướm nữa đi!

Hấn vừa nói vừa loạng choạng đứng dậy, quay sang nhìn Triệu

Ngọc Linh. Ánh mắt hắt chứa đầy sự khủng hoảng tâm lý do bệnh trạng kéo dài. Khóe mắt thâm quầng vì những đêm không ngủ...

CHƯƠNG 51: GIAI NHÂN TRỘM TỬU

Vì những việc đã xảy ra nên Triệu Ngọc Linh không dám dẫn Cao Phong ra suối. Nàng bắt hẩn ngồi im trong hốc đá chờ Bát Bà nương trở lại. Ngồi một mình Triệu đại tiểu thư chợt nhớ đến một việc. Bình nhật Cao phong rất thích rượu, nay tình trạng tâm trí đang hỗn loạn, lại bị âm hàn công tâm, nếu có rượu cho hẩn uống biết đâu thần trí lại tỉnh ra. Và lại rượu có thể sinh dương, xua âm hàn trong ngũ tạng, điều hòa khí huyết trong kinh mạch, cho hẩn uống vào biết đâu lại khỏi bệnh. Và nếu như bệnh không hết thì chí ít hẩn cũng nhớ lại chuyện xưa, với những tháng ngày luôn cặp kè với bình đại tửu...

Khi Bát Bà trở về Triệu Ngọc Linh liền nói ra suy nghĩ của mình. Lão bà lắc đầu thở dài. Ngôi làng bà ta trú ngụ vốn không có ai làm rượu. Sâu trong núi, có gia trang của Tam Thất lão gia là nơi duy nhất chứa rượu. Nhưng kỳ thực muốn được rượu của lão còn khó hơn lên trời. Người ta gọi là Tam Thất lão gia, bởi lão vốn có ba bà vợ chia nhau trấn giữ ba ngôi nhà, với vô số loại rượu tráng dương nhằm bồi

bổ cho đức lang quân. Ba thê tử của Tam Thất lão gia vốn là người trong giang hồ, rất giỏi võ nghệ, ít người sánh bằng, nên bọn giang hồ thảo khấu dù có hám của cũng không dám phạm đến...

Triệu Ngọc Linh nghe xong đã lên tiếng:

- Rượu có thể đổi hoặc mua được!

Bát Bà thở dài:

- Vô ích thôi. Nếu đổi... không gì sánh bằng của cải trong gia trang. Còn như mua, thì lấy ai bán? Vốn dĩ Tam Thất gia trang rất giàu có, cần chi tiền lẻ của người!

- Chẳng lẽ dụng tửu cứu người cũng không giúp?

- Đền nhà ai nấy sáng.

Ngọc Linh bực bội thốt:

- Còn... nhân luân?

- Đó là chuyện thế sự.

Triệu đại tiểu thư nào chịu:

- Bọn họ đang sống trong thế sự kia mà?

- Tam Thất gia trang cho mình đã thoát tục, từ lâu vốn không xen vào việc của người.

Ngạo khí bốc cao, Triệu Ngọc Linh cười lớn:

- Được! Đã vậy ta càng muốn có rượu nơi ấy. Những kẻ ý tiền, hợm mình cũng nên có một bài học nhớ đời...

Bát Bà cảnh báo:

- Người không nên khinh thường mà chuốt họa vào thân. Tam nương của Tam Thất gia trang rất hung tợn, ngay cả ta... ta cũng kiêng nể đôi phần...

Triệu Ngọc Linh tỏ vẻ trêu chọc:

- Bà đánh không lại người ta?

- Một người thì ta không sợ. Nhưng... ba, phải khác hơn! Người nên nhớ, ba người đàn bà dù đánh đấm không ra trò, nhưng... cãi nhau thì phải biết! Vũ khí của nữ giới khiến đàn ông kiêng dè vẫn là cái... lưỡi...!

- Chẳng lẽ tài lý sự của bà lại thua ba người đó. Bà vốn là Bát Bà nương nương kia mà?

Bát Bà bỗng nhiên trừng mắt nói:

- Một người vẫn không phải đối thủ của ta.

Triệu Ngọc Linh ra vẻ mừng rỡ:

- Vậy bà bà đi cãi nhau với những người ấy đi. Phải làm như thế nào cho tam nương đồng ra trận thì việc mới thành.

- Người... người định...!?

Vẻ mặt Triệu Ngọc Linh tỏ ra tinh quái hết cỡ:

- Lúc bà bà cãi nhau với những người ấy, ta nhân cơ hội len vào trộm hết rượu là được rồi...

Bát Bà đột nhiên vỗ tay tán dương:

- Người quả là thông minh. Hèn gì sư muội ta thua trí. Hôm đó người điếm Ngũ du huyết mà ta cứ tưởng... người thông đồng với ả tiện nhân đó. Thấy ta đứng yên ả liền khai hết mọi việc. Thảm án hai mươi mấy năm vì vậy mới được phơi bày...

Triệu Ngọc Linh bỗng nhiên trừng mắt:

- Đó là vì ta không ưa người đàn bà đó nên mới tiếp tay cho bà. Ân oán giữa ta và bà sau này có dịp phải thanh toán cho ra trò... Còn bây giờ bà mau mau nghĩ cách khích tướng cho tam nương ra trận, như thế coi như đền đáp ân tình của ta phần nào...

Nói đến đây Triệu Ngọc Linh và Bát Bà nương kéo nhau đến Tam Thất gia trang. Triệu đại tiểu thư vừa ẩn mình thì Bát Bà đã ra tay.

Bát Bà nương đến trước cửa lớn Tam Thất gia trang lớn tiếng quát gọi:

- Ta có con gà mái vừa mới cho ra trứng, đột nhiên bị một con trống vàng đốm dáng rù quên không biết đi đâu. Ngôi nhà này to quá biết đâu lại nuôi trống vàng, chuyên đi quyến rũ mái tơ. Mở cửa! Hãy mở cửa cho Bát Bà ta đi vào lục soát kiếm của bị lạc...

Triệu Ngọc Linh đứng sau một tảng đá vừa nghe đã lấy tay bịt miệng cười. Bát Bà nương nương quả không hổ danh là đệ nhất miệng lưỡi, có thể bịa có xâm nhập nhà người...

Ngoài kia Bát Bà bù lu bù loa inh ỏi, điếc cả tai, nếu có người trong nhà nhất định phải ra mặt đối chất cho bằng được. Quả nhiên sau một hồi la lối, cánh cửa bỗng nhiên xịch mở lộ ra gương mặt của nữ nhân.

- Này bà kia! Ở đây làm gì có nuôi gà mà bà đến tìm! Hãy đến chỗ khác kiếm để khỏi phiền phức đến người ta...

Bát Bà vừa nghe đã nhảy tướng lên:

- Ta nhất quyết không đi khi nào chưa tìm được gà. Rõ ràng con gà của ta đã đi vào đây, lý nào bỏ về tay không được. Các người phải cho ta vào để tìm gà, nếu không... nhất quyết sẽ chẳng yên...

Người đàn bà bỗng trừng mắt:

- Bà có biết ta là ai không? Tam Nương của Tam Thất lão gia sẽ không nể mặt đâu!

- Cái gì nể mặt với không nể mặt. Ta đến đây vốn muốn tìm gà chứ không phải đánh trận. Nếu gia trang không giữ gà, sao không để người khác vào tìm.

- Ta đã chẳng nói ở đây không nuôi gà đó ư?

- Còn ta lại cho rằng ở đó có gà trống quyen rũ gà của ta. Một con trống vàng khả ố với đám vợ gà mái vẫn chưa đủ, nên mới dụ khị gà của ta... Phải cho ta vào xem xét mới được!

Tam Nương mặt mày chột đỏ gay.

- Bà thật quá quắt. Đến đây rõ ràng muốn gây sự. Biết bao nhiêu ngôi nhà sao không tìm, đến đây la lối đòi chuyện không có. Chẳng lẽ bà cho Tam Nương ta sợ, không dám ra tay ư?

Bát Bà nương vẫn tru tréo:

- Ta tìm gà chứ không phải đi đánh nhau. Đơn thân chỉ nói lý, chứ không hơn thua với hạng võ biên. Nếu muốn đánh nhau thật sự thì già này đâu có ngu đi một mình đến Tam Thất gia trang, nổi danh tam thê võ dũng...

Tam Nương bị khích tướng đâm ra mất khôn:

- Bà nói vậy là ám chỉ Tam Thất gia trang ý đông hiệp cô ư? Tam Nương ta là hạng người nào sao lại làm thế? Nếu muốn nói lý ta sẽ đấu đến cùng với bà. Bằng như việc đánh nhau, ta với bà cùng đơn thân độc đấu công bằng. Như vậy sau này giang hồ biết chuyện cũng không trách Tam Thất gia trang ý mạnh hiếp yếu.

Bát Bà cười khinh:

- Người nói như vậy rất có khí phách, sao không cho ta vào nhà? Cây ngay chẳng sợ chết đứng! Có con gà tí tẹo sao để người khác nghi ngờ...

Tam Nương vừa định trả lời bỗng có tiếng nói vang lên:

- Nhà ở phải có chủ và tôn ti. Không lẽ cứ hờ xảy chút việc là cho người khác xộc vào. Chuyện con gà của bà thuộc về bà. Còn gia trang Tam Thất thuộc về chị em chúng ta. Chúng ta không ai xâm hại chuyện của nhau là được rồi.

Trước mặt Bát Bà vừa hiện ra gương mặt người đàn bà suýt soát tuổi. Xem cách ăn mặc có thể Nhất Nương Tam Thất gia trang đã giá đáo.

Bát Bà vừa thấy người này đã mừng rỡ. Chỉ cần thêm nhất nương ra mặt là bà ta đã hoàn thành nhiệm vụ được Triệu Ngọc Linh giao phó...

- Đã nói đến tôn ti cũng nên nói về tôn nghiêm luôn thể. Một ngôi nhà tôn nghiêm không nên chứa đựng thị phi, để người ta dễ dàng dị nghị. Nếu thật sự Tam Thất gia trang không chứa chấp hiềm nghi thì sợ chi cho người khác vào.

Tam Nương định lên tiếng thì người đàn bà mới xuất hiện ra dẫu ngăn lại:

- Với thân phận Nhất Nương, ta cam đoan với bà, Tam Thất gia trang không có con gà nào hết.

Bát Bà nương quả thật không vừa:

- Với thân phận Bát Bà nương nương, ta cam đoan trong gia trang nhất định có con gà mái của ta.

Đến đây thì Tam Nương hết chịu nổi:

- Trên đời sao có người ngang ngược quá thế! Đã vậy ta cho bà một bài học về việc vô cớ khuấy động nhà người...

Bát Bà nhảy tung tung lên:

- Người định đánh nhau chứ gì? Được! Vậy từng người một lần lượt bước ra so tài. Ta nghe thiên hạ nói, tam nương của Tam Thất gia trang ngoài việc võ dũng thì chẳng biết chi luân lý.

Bỗng nhiên lúc này một giọng nói cất lên the thé:

- Ai dám cho là vậy? Nhị Nương ta vốn tiếng thùy mị, nước tiếng gần xa người chuộng lý lẽ. Người nói như vậy, hãy chứng minh việc con gà chạy vào đây mới là đúng lý!

- Cần gì phải chứng minh. Chính mắt ta thấy nó chạy vào đây.

- Còn ta lại không thấy con gà nào hết!

Bát Bà cười rộ lên:

- Đấy, đấy! Chính người đã thú nhận rồi nhé! Đích thị có gà của ta ở đây.

Tam nương đồng sững sờ trước câu nói này.

Nhị Nương vội lên tiếng chất vấn:

- Ta thú nhận việc gì?

- Người đã thú nhận là “không thấy”. Còn ta “đã thấy”. Hai việc này vốn rất khác nhau, ngay cả đứa trẻ mới lên ba cũng phân biệt được cơ mà?

Giọng nói chua ngoa của Nhị Nương lại cất lên:

- Ta nói “không thấy” là “không thấy”, lý nào lại nói rằng “thấy”!

- Còn ta nói “thấy” là “thấy”, lý nào lại nói rằng “không”!
Người nói “không thấy” nhiều khi mắt đã quáng gà, không
phân biệt thật hư! Còn ta đã thấy thì rất rõ ràng, không phải
bàn cãi chi cho tốn sức.

Nhất Nương đột nhiên lên tiếng:

- Vậy nếu ta nói: “thấy” người đã vào nhà lấy mất một đỉnh
bạc thì sao?

Bát Bà nương đột nhiên đỏ mặt lên:

- Ấy! Ấy! Như thế là vu khống.

Tam Nương vụt cười khinh:

- Vậy việc con gà cũng là vu khống?

- Việc này không thể nào!

Nhị Nương tham gia:

- Việc người là đúng, còn việc của ta lại là vu khống ư?

Bát Bà vẫn bình chân như vại:

- Việc của ta và các người vốn rất khác xa nhau. Con gà và
đỉnh bạc cách nhau trời vực. Ta mất con gà nhỏ xíu, lý nào lại
vô cớ đổ oan cho người. Còn các người vì nguy biến, muốn
giả họa cho ta lấy bạc. Hai việc này vốn có trước sau, nếu

gộp một chỗ còn gì là công lý. Nếu các người cho rằng ta lấy bạc, phải đi tìm ta mới đúng. Còn ta đã vì gà mà phải đến đây. Ta ra tay trước, thắng lý là chắc ăn...

Nhất Nương đột nhiên lạnh lùng nói:

- Hóa ra là việc ai nhanh tay thì thắng, chứ đâu phải lý lẽ?

Bát Bà nương cười lớn:

- Nhanh, chậm vốn có đạo lý của nó. Nhanh đến trước, chậm đến sau, giống như... giống như đi ăn cỗ: Ăn cỗ đi trước, lội nước theo sau. Đi ăn cỗ mà chậm chân là đói chắc!

Nhị Nương tru tréo:

- Ta đâu có tranh ăn với người?

Bát Bà nương cười khì khì:

- Con gà cũng là thức ăn! Có đúng không?

Tam Nương nổi giận quát lớn:

- Thật hết chịu nổi! Ta phải đánh với người mới được.

- Sao đang nói lý, lại chuyển sang đánh nhau?

Sắc mặt Tam Nương nộ khí bừng bừng:

- Miếng ăn đôi khi phải giành giật mới có.

- Ta đâu có giành ăn với các người, chỉ đi tìm gà thôi.

Nhị Nương bắt bẻ đối thủ:

- Người vừa nói gà cũng là miếng ăn cơ mà! Đi đòi gà, cơ bản là giành giật rồi còn gì?

Bát Bà thở dài nói:

- Các người chẳng sáng suốt tí nào. Ta muốn tìm gà, chứ không phải đòi gà. Ai đổ tội các người bắt gà bao giờ?

Bốn người tranh cãi inh ỏi, làm Tam Thất gia trang trở nên ồn ào chưa từng có. Nhất Nương dù sao cũng là bà cả, muốn chọn giải pháp ôn hòa nên dịu giọng:

- Bây giờ ta đền tiền cho con gà ấy! Người nghĩ thế nào?

Không ngờ Bát Bà càng trở nên cương quyết hơn:

- Ta đi tìm gà, chứ không bán gà. Bởi con vật yêu quý mới cất công lặn lội đến đây. Nếu tìm được nó thì tốt, bằng không có bao nhiêu ngân lượng cũng không sánh bằng...

Nhị Nương vừa nghe đến đây liền cười mỉa:

- Quả là con vật sáng giá, có khi hơn cả con người!?

Bát Bà lập tức trả đũa:

- Dù có đem người ra đổi ta cũng không ưng. Các người cố chấp như vậy, coi như lão bà ta mất toi con gà. Về nhà, ta cứ coi như con gà mái tơ đã bị trống vàng dụ dỗ. Lần này có khi lão trống vàng được thêm cô vợ nữa là... bốn...

Tam nương Tam Thất gia trang tức muốn lộn ruột vì lời mai mỉa, nhưng đành chịu. Nếu mở ra một cuộc tranh luận mới, biết đâu lại hổ mặt thêm...

Ngay lúc này bỗng nhiên trong Tam Thất gia trang có tiếng hô hoán. Tam Nương đang tranh cãi bỗng nhiên biến sắc hồi bộ chạy vào trong. Bát Bà nhân cơ hội này cũng rút lui êm cho xong chuyện. Bà ta chạy một mạch về đến thạch động đã thấy Triệu Ngọc Linh đang ngồi cười ngất.

- Thật không hổ danh là đệ nhất nương tử, khẩu chiến không ai bằng. Khâm phục... khâm phục...

- Người có lấy được rượu không?

Triệu Ngọc Linh chỉ tay vào cái tay nải nói:

- Tam Thất gia trang có bao nhiêu rượu quý đã bị ta ấy hết ráo. Từ đây xem lão già đa thê lấy gì dùng để tráng dương bổ kiện... phục vụ tam thê...

Triệu Ngọc Linh vừa nói vừa lôi ra một bình rượu lớn.

- Con sâu rượu này lâu ngày không đụng tửu, biết đâu khi uống vào lại hồi phục được trí nhớ cũng nên?

Nàng liền đưa bình rượu kề vào miệng Cao Phong cho hắn uống. Không ngờ hớp rượu đầu tiên khiến Cao Phong ho sặc sụa. Sắc mặt hắn tỏ ra vừa thích thú, vừa nghi vấn dăm chiêu. Dần dần mặt hắn đỏ lừ như người lần đầu được uống thứ nước kỳ thú này...

Triệu Ngọc Linh chợt hỏi Bát Bà nương:

- Hôm bà gặp hắn, không biết có nhặt được bình khí?

Bát Bà tỏ ra sững sốt:

- Bình khí gì? Ta chỉ thấy trong tay hắn cầm một cây lân côn vàng óng thôi!

- Đó chính là bình khí hắn hay sử dụng. Bà hãy đưa cho hắn, biết đâu lại khiến hắn nhớ lại chuyện xưa...

Bát Bà nương càng tỏ ra kinh ngạc hơn:

- Sao ngươi biết nhiều chuyện của hắn quá vậy? Có khi hơn cả ta nữa kia!

Khẽ mỉm cười, Triệu Ngọc Linh thốt lên:

- Huynh ấy và ta vốn là bằng hữu kia mà! Nếu huynh ấy tỉnh trí bà sẽ hiểu ngay thôi...

Bát Bà nương chạy đi lấy lân côn. Khi bà ta trở lại Cao Phong đã uống đến bầu rượu thứ hai. Triệu Ngọc Linh đứng bên

cạnh xem hẩn uống như đang trông chờ vào kỳ tích...

Cao Phong trong cơn cuồng tửu nào hay biết nguy hiểm đang chực chờ. Lúc hẩn vừa nâng bầu lên uống thì có tiếng quát tháo vang lên.

- Lão bà bà mau mau ra đây! Hóa ra việc tìm gà chỉ là cái cớ cho kẻ khác thừa dịp lén vào trộm tửu. Hôm nay Tam Nương của Tam Thất gia trang nhất định đòi lại sự công bằng...

Triệu Ngọc Linh ngồi bên trong vừa nghe đã cười vang:

- Nói gì cũng phải có chứng cứ. Không lẽ chỉ Tam Thất gia trang là nơi duy nhất chứa cất rượu. Tửu loại trong thiên hạ vốn nhiều, hễ bay chút mùi rượu là đổ oan cho người sao?

Bên ngoài tiếng của Nhị Nương the thé:

- Con tiểu nha đầu này nhất định là kẻ đồng lõa, quyết không sai được! Nếu không có ả, một mình lão bà làm sao lấy được rượu. Các người mau ra đây, để bọn ta xông vào thì đừng trách.

Bát Bà nương và Triệu Ngọc Linh còn đang lúng túng thì tam nương đã xô vào động thất.

Tam nương mặt mày lộ hung khí, như muốn ăn tươi nuốt sống cả hai người.

Nhị Nương vừa trông thấy bầu rượu trong tay Cao Phong đã quát lớn:

- Đúng là Thần Tiên tửu trong Tam Thất gia trang. Ngoài gia đình tam nương, thử hỏi trên đời sao có được?

Triệu Ngọc Linh chột cau mày quát:

- Tại sao dám nhất quyết là như vậy? Thần tiên hay quỷ tiên chẳng lẽ không nơi nào có...

Nhất Nương tuy mặt mày giận dữ, vẫn cố giữ sự ôn tồn:

- Tiểu nha đầu này còn trẻ nên không hiểu bí quyết mật truyền trong Tam Thất gia trang. Thần Tiên tửu vốn được đặc chế với ba mươi sáu loại thảo dược cực quý, cùng với mật ong ngàn năm nên khác với các loại danh tửu thông thường. Nếu đem rượu rót lên vải mỏng, thử nước quánh mật không sao thấm được qua tơ vải, thử hỏi làm sao nhấm lẫn được?

Triệu Ngọc Linh vừa nghe qua đã kinh hãi. Nàng nghĩ “nguy thay” khi thân phận ăn trộm vật quý bỗng chốc bị lộ trần...

Tam Nương vừa nghe chị cả nói, liền xộc đến giật lấy bình rượu trên tay Cao Phong, đổ lên ống tay áo của mình.

- Đây, các ngươi còn gì để nói không?

Triệu Ngọc Linh còn chưa kịp trả lời, Cao Phong đã loạng choạng bước đến nắm lấy tay Tam Nương. Trong cơn say, hắn tưởng lầm Tam Nương của Tam Thất gia trang là Triệu Ngọc Linh nên cứ luôn miệng la lớn:

- Thê tử! Ở đây quá ồn ào. Chúng ta đi tìm chỗ nào chơi đùa đi!...

Tam Nương mặc dù tuổi đã lớn, nhưng khi bị Cao Phong nắm lấy tay cũng đỏ mặt. Bà ta dù sao cũng phận nữ nhi, bị nam nhân lạ sờ nắm cũng sinh ra úy kỵ. Tình thế không thể chịu được, bà ta liền vận lực rút tay về. Không ngờ dù đã cố gắng hết sức mà không sao thoát khỏi tay hắn.

Cao Phong đứng đưng không hay biết, vì trong thâm tâm không có ác ý ám hại người.

Nhất Nương và Nhị Nương đứng gần bên, mặt liền đổi sắc. Hai người biết rằng võ công Tam Nương rất cao cường, thế nhưng vẫn không thoát được thì tên tiểu tử này lợi hại vô cùng.

Nhị Nương vốn là người nóng nảy, liền cử chưởng đánh vào vai Cao Phong. Không ngờ bà ta vừa động thủ thì Bát Bà nương cũng ra tay. Bát Bà đã tự nhận Cao Phong là nghĩa tử, nay thấy đứa con lâm nguy, thử hỏi sao lại tự thủ bàng quan!?

Nhất Nương phán đoán tình thế rất nhanh nhạy. Lúc Bát Bà tấn công Nhị Nương, bà ta cũng xuất thủ nhằm ngay vào huyết Kiên trình của Bát Bà. Triệu Ngọc Linh đứng cạnh, sao có thể đứng, khi thấy phe ta lâm vào thế bất lợi! Thế là Triệu đại tiểu thư xuất chiêu đánh vào lưng Nhất Nương...

Sáu người xuất thủ rất nhanh, với thời gian suýt soát nên rất khó phân định. Chỉ nghe mấy tiếng kêu vang lên, liền thấy bóng người lui nhanh ra sau. Tam nương của Tam Thất gia trang kêu lên kinh hãi khi đồng thời trúng chiêu mà không tránh được. Trong ba bà chỉ có Tam Nương vô sự, nhưng tay vẫn bị Cao Phong nắm chặt...

Bát Bà tuy trúng chiêu vẫn lớn tiếng khen ngợi:

- Hài tử, ngươi khá lắm! Như vậy mới xứng đáng là con trai ta...

Bà ta chùi máu nơi miệng rồi quay sang Triệu Ngọc Linh:

- Con dâu, ngươi cũng giỏi lắm! Phải cho ba con ác phụ này biết tay, khi vô có... vô có ức hiếp người.

Nhất Nương tức giận quát lớn:

- Nha đầu! Xem chiêu của ta.

Bà ta nói chưa dứt, kinh phong đã hướng vào Triệu Ngọc Linh.

Không ngờ Triệu đại tiểu thư vẫn tỉnh như không.

- Bà kiểm chuyện không đúng người rồi. Ta... ta... sao lại sợ cơ chứ!

Nàng nói đến đây hai chương đã chạm nhau vang rền. Cả hai liền lùi ra sau mấy bước.

Nhất Nương quát lớn:

- Người là gì của Triệu Nam Sơn?

Bát Bà nhanh miệng trả lời:

- Là nhất nữ đó!

- Thì ra là Triệu đại tiểu thư của Kim Sa bang chủ. Hèn gì gan hùm mật lớn, dám vào mật thất trộm rượu của ta.

Triệu Ngọc Linh lập tức trề môi nói:

- Thứ rượu rẻ tiền này có gì đáng nói. Nếu ở Kim Sa ta cho các người thưởng thức những loại rượu còn quý hơn gấp ngàn lần...

Nhất Nương bỗng nhiên tỏ ra khoan hòa:

- Người nói như vậy có thể nào bồi thường rượu cho ta?

Triệu Ngọc Linh vui mừng thốt lên:

- Chuyện nhỏ như con thỏ! Có dịp đến Kim Sa ta nhất định bồi thường tổn thất đáng hoàng tử tế cho các người. Trên đời không ai hơi đâu nhỏ nhen khí độ với mấy bình rượu tầm thường...

Nhị Nương định sùng sô, nhưng khi nghe câu nói này liền hạ nhiệt tình xuống. Nếu bây giờ mấy tỷ muội hè nhau tranh lý, hóa ra lại là người nhỏ nhen ư!?

Nhị Nương trong bụng vẫn còn ấm ức nên không sao nhịn được. Dù có nể mặt Triệu Nam Sơn cũng phải ra uy một chút.

- Tội trộm rượu có thể bỏ qua, nhưng tên này đã dụng tửu thì không thể dung thứ được. Bây giờ chúng ta bắt hẩn về Tam Thất gia trang, đem mỡ bụng lấy huyết dịch bồi hoàn cho Thần Tiên tửu.

Bát Bà vừa nghe đến đây liền la hoảng:

- Không thể được! Mạng ta các người có thể lấy, nhưng hẩn thì không thể dụng vào...

Tam Nương vừa nghe đã hành động tức thì. Tả thủ bà ta xoay một vòng, vừa lúc thoát khỏi bàn tay của Cao Phong. Sau đó bà ta hồi thủ nắm vào huyết Nội quan của hẩn. Tình hình bỗng chốc thay đổi, Cao Phong hóa ra là kẻ bị bắt giữ trong tay Tam Nương.

Triệu Ngọc Linh thấy nguy, muốn ra tay tương cứu. Nhưng Tam Nương bỗng nhiên quát lớn:

- Ai động thủ, ta sẽ lấy mạng hần!

Trước tình thế đột biến, Triệu đại tiểu thư bối rối thốt đại lên:

- Các người mang hần đi... hại nhiều mà lợi ít...

- Như thế nào là hại kia chứ?

Triệu Ngọc Linh đỏ mặt cười lớn:

- Tam Thất lão gia mà phát hiện ba bà vợ bỗng nhiên dẫn trai tơ về nhà, làm sao lại không nghi vấn... Chuyện đời sao nói được, khi lòng dạ con người đâu có cửa sổ để nhìn...

Tam nương vừa nghe qua đã run lên:

- Người... người... Thật ra người muốn nói gì?

- Ta nói không rõ ràng ư? Lão già đó thấy tam bà dắt trai về nhà, không ghen mới lạ đó!...

Bàn tay đang nắm Cao Phong bỗng nhiên rung động, như thế cũng đủ cho Bát Bà tranh thủ thời cơ hành động. Chương lực lập tức chém xuống cổ tay Tam Nương với khí thế rất quyết liệt. Tam Nương và Cao Phong đồng giật mình lui

nhANH ra sau. Như vậy vô tình cả hai cùng hóa giải thế nắm mà không ai phải dụng lực phản kháng...

Nhị Nương đứng bên, muốn ra tay một lần nữa, nhưng nghĩ lại thôi. Bà ta nhớ lại lời nói Triệu Ngọc Linh lại thấy rất hữu lý. Bất tên tiểu tử này chưa biết được lợi ích gì, biết đâu lại sinh biến trong Tam Thất gia trang. Người ta nói đàn ông về già rất đa nghi kia mà...!?

Tam nương trước sau đều bất lợi nên chỉ biết ôm hận bỏ đi về. Nhất Nương lúc quay người còn nói vọng lại:

- Nha đầu! Ngươi nên nhớ lời nói của mình. Một ngày nào đó, ba tỷ muội ta nhất quyết đến thăm Kim Sa đảo...

- Cung hỷ bồi tiếp. Lúc ấy ta đảm bảo trà nước sẽ dư dật. Không như các... người... một chút rượu cũng keo kiệt không... dám cho...

Triệu Ngọc Linh dứt lời trong tiếng “hú” cục cằn của Nhị Nương.

- Tiểu nha đầu bướng bỉnh! Chúng ta tất còn gặp lại nhau...

Tiếng cười khoan khoái cất lên cao vút:

- Nhất định đó là ngày bách hỷ của ta...

CHƯƠNG 52: THỦ QUỲ KHỐC (1)

Sau sự kiện náo động với Tam Nương tại Tam Thất gia trang, Bát Bà và Triệu Ngọc Linh đầu đầu tìm trăm phương ngàn kế hồi phục trí nhớ cho Cao Phong, nhưng bất thành. Cuối cùng Bát Bà đành nói ra cách thức cuối cùng mà bà ta nghĩ ra:

- Xem chừng phải châm cứu đả huyết cho hần mới mong thành công.

Triệu Ngọc Linh lập tức hỏi dồn:

- Bà biết châm cứu nữa ư?

Bát Bà thở dài nói:

- Ta từ nhỏ đã theo sư phụ học y thuật, nhưng kỹ thuật châm cứu vẫn chưa thạo lắm. Vả lại môn này phải theo minh sư thực hành lâu ngày nghề mới tinh thông. Thân thể con người có ba trăm sáu mươi lăm huyết vị, nông sâu khác nhau. Mỗi huyết lại chuyên chủ trị một chứng bệnh. Lại có khi nhiều huyết phối hợp với nhau cho ra một tổ hợp huyết, dùng điều trị những bệnh nan y. Trên đời bệnh nan y đâu có nhiều cho người thực hành kỳ nghề châm kim, vì vậy đối với những chứng bệnh khó, vẫn làm người học tỏ ra lúng túng khi thực hiện. Y thuật dùng để cứu người và hại người cũng gần nhau. Ta tin rằng số người chết vì thói tất trách vẫn cao hơn con số tử vong do

bệnh nan y gây ra... Chính vì điều này, lâu nay ta vẫn do dự chưa muốn phóng kim điều trị cho hấn...

Triệu Ngọc Linh bối rối:

- Nhưng nếu không điều trị, chẳng lẽ cứ để huynh ấy như thế suốt đời?

Lặng yên một lúc lâu, Bát Bà chậm chậm nói:

- Trên đỉnh đầu con người có huyết Bách hội và bốn huyết khác chia nhau trấn giữ bốn góc, được gọi là Tứ thần thông. Tổ hợp huyết này chủ trị chứng mất ngủ và trí nhớ lãng quên, nhưng để đắc khí trong lúc châm kim thật không dễ chút nào. Nếu bất cẩn trong quá trình châm kim sẽ khiến bệnh nhân tổn thương não bộ, thương tật suốt đời...

Nghe câu nói này bất giác khiến Triệu Ngọc Linh run lên:

- Nguy hại như vậy, chúng ta không nên thử...

Giọng nói Bát Bà trở nên cương quyết hơn:

- Không thử cũng không được. Bệnh tình hấn nếu kéo dài biết đâu sẽ biến chứng, đến lúc bệnh trạng nhập Cao hoang thì vô phương cứu chữa...

Triệu Ngọc Linh trở nên hoảng hốt:

- Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?

- Cách thì còn... nhưng cũng không kém phần mạo hiểm! Khi sư phụ ta còn tại thế có mật truyền một phương pháp chữa bệnh gọi là Thủ quỹ khốc, tập hợp hai huyết điểm nằm sát gốc móng tay cái có thể cứu hấn thoát khỏi bệnh mất trí nhớ. Nhưng khi sử dụng

phương pháp này, nếu bất cẩn sẽ khiến hấn suốt đời tàn phế, không thể sử dụng võ học trên đôi tay...

Triệu Ngọc Linh nghe đến đây bất giác thở dài:

- Bà nói tới nói lui cũng không có cách nào khả dĩ an toàn giúp huynh ấy. Chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi đây nhìn hấn dở dở ương ương suốt đời hay sao?

Bát Bà chợt nhíu mày nói:

- Người đừng nóng vội, để ta từ từ nghĩ cách chữa trị cho hấn. Trong thời gian này người cứ thông thả chơi đùa với hấn. Biết đâu qua những lúc chuyện trò giúp hấn nhớ lại chuyện xưa thì sao?

Ngẫm lời nói ấy cũng hữu lý, bắt đầu từ ngày ấy Triệu Ngọc Linh và Cao Phong như hình với bóng, rong ruổi hết nơi này đến nơi khác với vô khối trò đùa nghịch của tuổi đại. Bị căng thẳng bởi những biến cố trong võ lâm, Triệu Ngọc Linh lâu nay cũng chẳng thư thả mấy như lúc trên đảo. Bây giờ cùng Cao Phong thỏa thích chơi đùa, tâm tư nàng trở nên nhẹ nhàng, khoan khoái vô cùng. Có hôm nàng cùng hấn ra suối chơi đùa. Có hôm cứ mặc hấn lang thang vô định trên các đồi cỏ. Những lần đi một mình như vậy, bao giờ Cao phong cũng trở về với vô khối vật dụng linh tinh mà hấn nhặt được đâu đó. Tài sản vô tư hồn nhiên của hấn phút chốc chiếm lĩnh một góc trong hang động mà Bát Bà chọn làm nơi ở.

Phần Bát Bà, ngày ngày cứ nghiên cứu y thuật để tìm cách trị bệnh cho hấn. Không biết bà ta suy nghĩ những gì mà tóc ngày bạc ra và trên gương mặt lại xuất hiện nhiều nếp nhăn có thể trông thấy.

Một hôm quá bức bối bà ta ném tung mọi thứ do Cao Phong nhặt về ra khắp nơi, với lời lẽ cau có khó chịu:

- Tên tiểu tử này chết đã đến nơi mà nào có hay. Cứ ở đó chơi đùa có khi mọc cánh trở thành tiên chăng...

Cao Phong bây giờ như đứa trẻ. Ngày hăn lang thang khắp nơi với những trò chơi không thuộc về mình. Lúc tối trời, nhiều khi Ngọc Linh và Bát Bà đi tìm gọi, hăn mới chịu về ăn. Sự vắng mặt Cao Phong trong ngày trở nên bình thường cho nên Bát Bà và Triệu Ngọc Linh không mấy để ý tới. Buổi ngày là vậy, nhưng tối lại không...

Hôm nay Cao Phong không về... Trời tối dần. Sương mù phảng phất lảng vảng quanh vách núi... Triệu Ngọc Linh nóng lòng đi ra, đi vào, trông đợi...

Chờ đợi đến nửa đêm thì Bát Bà và Ngọc Linh quyết định đốt đuốc đi tìm Cao Phong...

Khu núi rừng với địa hình phức tạp vốn đã khó đi, gặp lúc tối trời, hai người phải mò mẫm luồn lách vào những thân cây gãy đổ để tiến từng bước.

Hai người ra sức, vừa tìm, vừa gọi, mà bóng Cao Phong vẫn biến biệt... Mệt và bắt đầu xuống sức, cả hai nhìn nhau vừa lo lắng, vừa e ngại cho tính mạng của hăn...

Triệu Ngọc Linh xuống tinh thần định kêu Bát Bà dừng lại để sáng hãy tính, nhưng khi nhìn sang thái độ bà ta chợt xúc động. Mặc dù không sinh nặng nề đau nhưng Bát Bà tỏ ra nóng lòng sục sạo khắp

chốn, không biết mệt là gì.

Tối như thế này, thường ai đơn độc trong rừng hay đốt lửa đề phòng thú dữ. Ánh sáng phát ra trong bóng tối mịt mù rất dễ nhìn thấy. Nghĩ vậy Triệu Ngọc Linh thay đổi cách tìm. Nàng phóng mình lên cây nhìn bao quát với hy vọng tràn trề... Nhìn một lúc cũng không thấy gì, Triệu Ngọc Linh tức giận hú lên một tiếng lanh lảnh, thân hình trong chớp lát đã vọt lên đỉnh núi một cách thần tốc. Bát Bà nương nương trông thấy Ngọc Linh biểu diễn khinh thân Bạch Hạc Tầm Châu trong lòng lấy làm kinh dị, xen lẫn thán phục. Nhưng bà ta vốn tính hiếu thắng nên đâu chịu thua, cũng sử dụng khinh công lướt lên theo sau.

Trên cao tầm nhìn rộng, rất dễ nhìn. Vừa chuyển mình qua mấy thân cây hai người lập tức phát hiện ra ánh sáng len lỏi qua các cành lá. Mừng quá, cả hai không nói không rằng đồng lướt tới. Khoảng cách khá xa, với người bình thường có thể phải sáng mới đến được. Thế nhưng mới thoáng chốc hai người đã lơ lửng trước động đá có ánh sáng phát ra. Quan sát từ bên ngoài, Ngọc Linh và Bát Bà đều kinh hãi. Bên trong, Cao Phong với hai tay bị trói đưa lên cao, xung quanh có mấy người xúm lại. Bàn tay hắn không biết bị gì mà máu loang ra ướt đến áo.

Một lão già cao giọng quát:

- Người không chịu nói, thì đừng trách Lục Tàn Quỷ Khốc bọn ta ra tay độc ác. Đoạt Mạng Tam Kiếm nằm trong tay người chết phỏng có ích gì. Cơ hội lần cuối, người mau chép ra bí quyết mới bảo toàn

mạng sống...

Từ ngoài nhìn vào tưởng đây là một động thất, nhưng khi quan sát kĩ, lại hóa ra một vòm cây kết dính lại với nhau như mái nhà. Cả Bát Bà và Triệu Ngọc Linh vừa nghe qua đã hiểu. Hai người không cần phí thời gian liền lướt thẳng vào. Ngọc Linh thì nhảy ngay đến cạnh Cao Phong, còn Bát Bà múa trượng hỗn chiến ngay. Sáu lão già bên trong nguyên là những sát thủ kinh nghiệm, mặc dù bất ngờ nhưng ứng biến cực nhanh. Tuy bọn họ đều khiếm khuyết tứ chi và giác quan, song võ học chẳng có khuyết điểm nào. Bọn chúng đồng hô lên một tiếng, kiếm khí đã phát ra đàng đàng...

Muốn để Triệu Ngọc Linh rảnh tay cứu Cao Phong, Bát Bà tấn công cùng một lúc sáu người với khí thế rất hung hãn. Nhưng binh khí bà ta vốn dài, lại bị bó buộc trong không gian quá hẹp nên vướng víu chẳng phát huy sở trường được. Vòm cây quá thấp, quái trượng vừa vung lên đã đụng nhằm những nhánh cây đan ken vào nhau như khiên mây, khiến chiêu thức Bát Bà chưa đánh đã loạn.

Sáu tên Lục Tàn Quỷ Khốc thấy cơ hội tốt liền phóng hung khí tới tấp vào đối thủ.

Triệu Ngọc Linh thấy nguy phóng kiếm ra hỗ trợ, nhưng hoàn cảnh cũng không khác chi Bát Bà.

Như có tính toán trước, sáu tên sát thủ đã chọn địa hình này để lúc bất ngờ lâm địch sẽ hoàn toàn chủ động. Tên thiếu một chân lăn ngay xuống đất thi triển kiếm thuật dưới thấp chém vào Bát Bà và Triệu Ngọc Linh. Còn tên cụt mất một tay lại phi lên cao, dùng cánh

tay còn lại đeo dính trên các nhánh cây xuất cước nhằm vào cổ tay hai đối thủ...

Triệu Ngọc Linh nhìn cách hỗn chiến của bọn chúng lấy làm kinh hãi, chưa biết phá giải ra sao đã thấy Bát Bà nắm lấy quai trượng vận mạnh rồi lôi ra một đoản kiếm sắc lạnh. Xem ra bà ta rất tức giận nên vừa bất ngờ có binh khí đã khom người xuất chiêu. Một tiếng hét vang lên kinh dị. Tên dưới đất giãy lên đành đạch rồi tắt thở...

- Linh Qui kiếm pháp. Linh Qui k... iếm...

Bốn tên nhanh như tên bắn lao vào Bát Bà. Tên trên cao thấy nguy, phóng về phía Cao Phong đang đứng chơi với một mình. Triệu Ngọc Linh kinh hãi thét lên, đồng thời bên tai nàng cũng âm vang nhiều tiếng hét...

Cao Phong được Triệu Ngọc Linh giải huyết đạo và mở dây trói, đang thờ thần nhìn vào đám người đánh nhau. Hắn đâu biết sinh mạng như chỉ mảnh treo chuông. Tên cụt tay dùng trảo thủ độc nhất chộp vào cổ hắn rồi hét lên:

- Dừng tay!

Cùng với tiếng hét của hắn là âm thanh kêu gào hỗn độn...

Bốn tên trong Lục Tàn Quỷ Khốc đều trúng kiếm của Bát Bà chết hết. Tên cụt tay kinh sợ run lẩy bẩy:

- Ai động thủ ta giết hắn.

Bát Bà quát lớn:

- Người dám... dám...

Tên cụt tay xoay Cao Phong che trước mặt như bình phong. Hắn cười gian xảo...

- Các người lui ra ngoài ta sẽ để hắn sống.

Triệu Ngọc Linh bất lực nắm tay lấy tay Bát Bà lùi lại, nhưng trong lòng rất khấn trương. Nàng biết tên này khó để cho Cao Phong sống. Ngờ đâu trong lúc tên cụt tay đang đặc ý đã thấy Cao Phong lộn người lên, móc hai chân vào nhánh cây phía trên. Bàn tay đang nắm lấy cổ hắn tự động tuột ra trong sự kinh ngạc của mọi người. Bát Bà rất kinh nghiệm chiến trận, vừa thấy chuyển biến đã xuất kiếm như chớp... Tiếng kêu trầm đục vang lên rồi tắt lịm. Tên cuối cùng trong Lục Tàn chết mà trong mắt còn chứa đựng sự kinh ngạc không giải thích được. Rõ ràng cổ Cao Phong đang trong tay hắn... Thế mà...

Khi cả ba rời khỏi chỗ ác chiến, trời cũng gần sáng. Về đến nhà, Ngọc Linh và Bát Bà đều kinh sợ khi nhìn lại hai bàn tay của Cao Phong. Hắn đã bị bọn dị nhân độc ác dùng kim châm đâm nát mấy đầu ngón tay với hy vọng lấy được bí quyết Đoạt Mạng Tam Kiếm. Máu bây giờ đã khô, nhưng vẫn loang lổ trên áo nên trông ghê rợn vô cùng. Bát Bà đem áo cho Cao Phong thay, đồng thời băng bó vết thương trên đầu ngón tay cho hắn.

Cao Phong nằm co rút ngủ trông thương cảm vô cùng. Nhớ khi nào hắn còn vùng lân côn tương đấu với đối thủ, khí thế oai hùng, thì ngày nay nhìn lại ai cũng cảm thán thờ dài...

Sáng ra, Bát Bà xem vết thương cho Cao Phong không nhìn được

bật miệng la:

- Thử Quỷ Khốc!

Triệu Ngọc Linh kinh ngạc:

(Còn tiếp)

* Lưu ý: Quý độc giả đang theo dõi bản nháp, bởi tác giả bận quá nhiều việc nên chưa kịp hoàn thiện. Nếu có sai sót xin vui lòng bỏ quá cho...

CHƯƠNG 53: THỦ QUỶ KHỐC (2)

Bạn người đó trị bệnh cho hắn à?

- Trị... cái đầu người. Thủ Quỷ Khốc là phương pháp đả huyết cứu bệnh, nhưng nếu lạm dụng hóa ra lại là phương pháp bức cung, tra hỏi. Bạn chúng vì muốn có được kiếm pháp gì gì đó của nghĩa tử ta mà ra tay thật ác độc. Nếu là người bình thường gặp phải trò hề này không hóa điên mới lạ đó...

Niềm hy vọng ngời sáng trong mắt Ngọc Linh.

- Nhưng hắn đang dở dở ương ương, biết đâu tỉnh táo luôn thì sao...

Bát Bà lắc đầu nói:

- Người cứ hy vọng đi... Nhưng nếu hắn hết bệnh thì đã hết lâu rồi kia!...

Nhớ đến một việc, Triệu Ngọc Linh kinh hoàng hỏi:

- Mà bà bà có biết Đoạt Mạng Tam Kiếm là gì không?

Bát Bà Nương Nương chợt nhảy dựng lên nhìn Cao Phong.

- Không lẽ hắn là... truyền nhân của Túc Tiên...

- Ta cũng đâu biết... Nhưng xét lời nói của bạn người đêm qua, chắc đúng rồi! Bỗng dưng ai đi hại một người đang bệnh như hắn chứ?

Bát Bà lộ nét vui mừng không tả xiết.

- Thế... nghĩa tử của ta hữu danh rồi! Không ngờ hán giồi như thế!
- Tất nhiên rồi! Nếu bà thấy huynh ấy lúc còn khỏe mạnh, vung lân côn thì phải biết đấy nhé...

Bát Bà lại tỏ vẻ sửng sốt.

- Người quen hán thật à?
- Còn phải hỏi. Ta và huynh ấy là... bằng hữu, đã nói với bà bà lúc trước rồi còn gì...
- Sao là... bằng hữu... Không phu thê được sao?

Nhắc đến chuyện này Triệu Ngọc Linh lại nổi cơn lôi đình:

- Bà bà thật lắm chuyện. Hồng nhan tri kỷ của huynh ấy sắc nước hương trời, thanh danh vang dội trong võ lâm ấy.

Giọng nói Bát Bà trở nên dè dặt:

- Người ấy là ai?
- Bạch Vân Tiên Tử, Lâm Gia Hân!

Bát Bà vừa nghe đã nhảy dựng lên.

- Là nàng ta?
- Đúng vậy!

Sắc mặt Bát Bà trở nên đau khổ khác thường.

- Nguy rồi! Nguy rồi...

Ngọc Linh tò mò nhìn bà ta nhưng miệng vẫn hỏi:

- Nguy cái gì? Chẳng lẽ cô ta không xứng với hán?

Bát Bà đi ra đi vào như suy tính chuyện gì trong đầu, lâu lắm mới lên tiếng:

- Ta đã chọn người là con dâu thì không ai được xen vào. Bây giờ ma nữ ấy... A... A... Ta muốn giết y thị, lại sợ không làm nổi thôi...

Triệu Ngọc Linh như không tin vào tai mình. Không ngờ bà bà này cố chấp đến ngô nghê, đã biết nghĩa tử có ý trung nhân mà cứ cưỡng cầu... Nhưng nghĩ lại, nàng cũng thích chí, bởi có người ngưỡng mộ mình đến nỗi bá lạy nhận làm dâu...

Buổi trưa hôm đó lúc mọi người đương tĩnh tọa, bên ngoài bỗng vang lên tiếng mõ khua inh ỏi. Lúc đầu tiếng mõ nghe đều đều như tụng niệm, sau đó vang lên điếc tai, long óc. Triệu Ngọc Linh nhanh nhạy nên biết ngay có cao thủ ngấm ngầm khiêu khích, vì nơi hoang sơ như thế này sư sãi nào lại xuất hiện. Nàng bước ra ngoài động đã thấy ba lão đầu đà ngồi theo thế giao đỉnh, hai mắt nhắm nghiền mà tay liên miên gõ mõ. Khi thấy Ngọc Linh, tiếng mõ chẳng những không dứt đi mà càng lúc xoáy vào đầu người như trời long đất lở...

Tức giận, Triệu Ngọc Linh quát lớn:

- Hay, hay... Hay... hay...

Tiếng mõ lập tức dừng hẳn.

- Tiểu thí chủ có điều gì bất bình?

Ngọc Linh chau môi cười:

- Ta đâu bất bình! Chỉ muốn biết các vị đại sư phiền muợn điều gì mà thôi...

Trong ba lão đầu đà có một người nét mặt dữ tợn, nhìn Triệu Ngọc Linh một lúc rồi cười nói:

- Kể tu hành tứ đại giai không, đâu có gì gọi là bất bình!

Nụ cười xinh như hoa nở ra:

- Không bất bình sao tiếng mõ vỡ ra như chứa đựng sát khí? Không bất bình sao náo loạn chốn tịch liêu?

Tiếng cười nhẹ của lão đầu đà vang lên:

- Hòa thượng ta tụng niệm trong hoang vắng, không dám phiền ai...

- Không phiền ai ư? – Ngọc Linh cười vang – Phiền ta đây này! Tự nhiên nơi ăn chốn ở, mấy chốc hóa thành tổ ong. Các vị mau đi đi...

Ba lão đầu đà vẫn yên vị, tay vẫn gõ đều như không nghe thấy lời nói của Triệu Ngọc Linh. Tiếng mõ vang lên khiến ai nấy long cả óc, điếc cả tai, không sao kiềm chế được. Bát Bà bên trong khó chịu bước ra quát lớn:

- Các người có chịu đi hay không?

Tiếng nói lão đầu đà lại vang lên:

- Ai trong các vị có thể vào trung ương trận, sau đó ra được, bản tăng sẽ đi ngay.

Triệu Ngọc Linh nghe lời này càng thêm nộ khí. Tính nàng vốn cao ngạo, hiếu thắng, khi bị kích càng muốn muốn biết các lão sư này có tài nghệ gì. Không nói không rằng Ngọc Linh liền bước vào giữa ba lão. Ngờ đâu vừa bước vào, cái mõ trên tay các lão đầu đà liền biến động. Thay vì nằm trên tay như lúc trước bây giờ lại được sử dụng như binh khí phóng vào người nàng. Triệu đại tiểu thư vừa né mình thì lão đối diện đã bắt lấy, rồi lại ném cái mõ trong tay vào đối thủ. Những cái mõ cứ luân phiên bay qua, bay lại, nhưng toàn nhằm

vào các đại huyết Triệu Ngọc Linh mới lạ. Lâm trận đã thấy khó, nhưng cái nàng chịu đựng chính là âm thanh tiếng mõ vẫn vang lên làm rung động kinh mạch toàn thân, khiến bộ pháp mới đó đã rối loạn...

Bên ngoài Bát Bà thấy nguy muốn lao vào, lại nghe tiếng hét hốt hoảng của Ngọc Linh:

- Bà bà đừng vào... Ba hòa thượng này nguy hiểm đấy! Hãy lướt trận xem có cách nào phá mới được...

Thấy sự bức bách của Ngọc Linh mà mình cũng không thể tùy tiện xông vào, Bát Bà đâm ra tức tối ngược mặt lên cao hú lên một tiếng vang vọng. Âm ba tiếng hú như rỗng ngâm, hồ rỗng, trong chốc lát như lấn át cả tiếng mõ...

Sắc mặt ba lão đầu đà có chút thay đổi khi nghe tiếng hú của Bát Bà, nhưng chiêu thức trong trận cứ như mưa sa lao vào Triệu Ngọc Linh không ngừng nghỉ...

Ngọc Linh nghe tiếng hú thấy tinh thần phấn chấn hẳn, thừa lúc ba lão đầu đà phân tâm liền rút kiếm ra bảo vệ toàn thân. Những cái mõ giống như thoi chỉ, nhanh không thể tưởng, bất kể nàng xoay người qua phía nào đều gặp phải chúng. Cũng may lúc này Bát Bà phát hiện tiểu xảo trong trận nên cất tiếng hú trợ lực cho Triệu đại tiểu thư tĩnh tâm ứng phó...

Đôi bên đánh nhau càng lúc càng hăng, âm ba xao động cả cánh rừng. Nếu như người không có võ công, đứng ngoài quan sát khí huyết tất xung động mà ngất đi...

